

דמסכ' פריסיס לחבייה וכך עד ארבע ורשי הדין זוזי
בשטרד אמו וגו' מנכסין מנכסין אי לא ואם יקנה אינו
מזה מנכסין מאשכדים לפי שצות שטר לא נית' לכתב אלא
בלשטר שלא נית' לכתב אינו נקרא שטר ולא נאצי מנכסין
הכא נמי זהו הגמ' כי קדמתה לא נית' לכתב אינו נאצי מנכסין
היות יתב' בטול' שהיה אור'ת' בלש' שמעל קורין
למסכת ע'טל' ה' גי' הראה לה ולא מקרה לה בדרך הטוב
והמטיב שלא מסכת לה ולא בטל גמ' ואם בא שטר זה ומסר
לה למחר מאד'ת' בל' דעת' שמוס' חפץ עוד כשליחות זה
והכרת' כח' וזו היא אהר'מה לכות' שלסי' ע'ל'ק'ם
מת' בראשונה היה משנה שמו ושנה בשני וז' שני
שמות אחד כח' ו' במדי'ת'קים היה מנ'שה בשם הטוב' במקום
בת'בת'הג' ולא היה מקפיד לכתב את שניהם שם נאמר שיה
בשם שמו קרוי לפיט'ט' דפסול' מפני תקי'ה שלם ש'ל'ת'
יוסי'א'ו ל'ע'ל' ב'נה מ'ה'ש'ע' ל'כ' לא מ'ר'שה ב'נה ש'א' ז'א'ג'ו
גמ' והוא דמחזק ב'ר'י שני' מ'כ'ל'ת'
כח' שיש לו שני שמות א' עי'ך לכתב וכל'ש' שיש לו ואפי'
מ'ד'ע' למחר זמ' שיש לו שם אחר הוי' הג' כשר' ש'א'ל'ע' ו'ת'ס'
שקרא הוא ל'ע'מ'ג'ו לפעם והוחזק'ט' ופ'ר'ח'ט' ש'דה' מ'י'ע'ט'
ע'דה' היו קורין לה ש'דה' מ'רים עי'ך לכתב נג'ט' שהו' שקר' והוד'
וכל'ש'ם דמית' לה' ג'ר'ס' ב'ג'ע'מ' כות'ה דב' א'ש' היו לו
שתי נשים אחת ב'הו'דה ואחת ב'ג'ל' וז' שני שמות אחת ב'הו'
ואחד ב'ג'ל' וצ'ר'ט' את' א'ש'ט' ש'הו'דה ב'ג'מ'ו ש'הו'דה ואת' א'ש'ט'
א'ב'ט'ל' ב'ש'מ'ו א'ב'ט'ל' א'נה מ'אד'ר'ת'ט'ט' ש'י'ג'ר'ט' את' א'ש'ט' ה'הו'דה
ב'ש'מ'ו ש'הו'דה ו'ש'כ' ד'ל'ל'ט' ע'מ'ו ו'א'ת' א'ש'ט' א'ב'ט'ל' ב'ש'מ'ו א'ב'ט'ל'
ו'ש'כ' ד'הו'דה ע'מ'ו א'י'ך ל'ת' ד'א'י' ל'כתב ב'ג'ו וכל'ש'ם ו'ת'כ'ח'
דפ'ג' א'י' ל' ח'כ'מ' כ'ל' ו'נ'מ'ט' זה הג' נ'מ'ה א'הו' ל'ר'ס' א'חר'

שם ל' שם וחסכה ותיק לכתב את פלו דמתקין כן וכן כד אמר
 שדה דמיקד' מדי' ושלן לרת על משומד אחר שגדש את
 בשם דיהדות והכשיר הגב חרד' דלא גרע מהאי דאמר' כתב
 וחניכתי כשר ופי' בערוך שלא כתב שם השיקר כי אם החניכ' ועוד
 איתיה בתוספתא פי' הזולת גר ששינה שמו לשם גיות כשר וכל שכן
 כששינה לשם יהדות ואם שינה שם מבי המגדש מ' מני המגדש
 הגב כשר דלא מיטע בשום מקום בתלמוד ואיך להזכיר שם
 וכ' פסקו רב שר שלום גאון ורב יצחק בר שלמה דיינא דבבא
 בדפרי שית ואם כתב שם האב לא פסל כדת' כתב חניכ' ונעשה
 כשר וק' אמר' בגמ' חניכ' מכות בגמ' עד ששה דורות לעזר
 מ' עד ג' דורות וכ' פוסק דת' וכ' אם כתב ביה א' ל' ונמצא
 שאינו כן וק' אמר' בלא דמילתא כל מידי דלא ידע' לספק ולעדים
 לא הוי מזו"ת מתכוין וראייה מפי שי' דכתובות מהו לעלות
 משטרות לוחסי וכו' ודמסיק התם דא' כתב כה' ולא הוי הכי
 לעני' פסול השטר לא משתעי מידי דהוי פסול.

מתני'

א"י אלמנה נפרעת מנכסי יתומים
 לא בשבועה שלא תתקבלה כלום וצמי
 מא' מדי' אלמנה אפי' כולי עלמ' נמי היא קמל' הצח' לפרע' מעשי
 מעבסי יתומים לא יפרעלא בשבועה ומתדיין אלמנה מ' מדי' כה'
 לה דס' דא' משום חניה מקלו רבנ' גבה קמל' פ' משום חניה
 מיהא ח' האששים בעיני הנשים להישא לה' ונעשו מזה שבועה
 והיתה מפסדת כתובתה ובגמ' מפ' מאי טעמ' מ' משבוע' חניה
 דההוא הנאה דטורחא קמי' ותמי' מתמ' לאורוי' התירא לעצמה
 בדבר מועט וסבורה שאי' זה פירע' לה שצדכר טורחה בעלה
 שתהא עזרת ליתומים כל מה שירט' יבחרו להם דבר קשה
 להדיה ב' כל קונם מיני' מזונות על' אם נהנית מנסותי
 כלום ואברה כתובתה ואם נתקבלה ית' לה הרי היא מאסרת

וכן

מכלמון הולכך לאהור הדור ושקלא דלא חשידא לגבור על עור
העדים חותמי על הגז מפני תיקון העולם כל אינן מתקנת דת
הזקן מפני תיקון העולם אכולהו קאי גבי אלמנה שיהיו שנים
לבעלים ולא תרממה להם סיד כמכתוב גבי חותמי מפני גבי מאי לא
איכא פרוסבול מפני גבי פרוסבול וכו' כלום תקנה לעשירים
שלא יפסידו ולעניים שלא יעלו ולתות צפניהם מפני תיקון העולם
שלא ימנעו השם מלהלוות זה את זה
חוק לבית דין משביש אותה ששבעת הי"ט שבוה דמוריתא
היא ועד ספר תורה בדיה או תפילי ומשבע לה בשם או בכינוי
ט"א שם במדרש אים נא ירך תחת ירכי ואשבישך ועושה
מרוצה וחוק לבית דין שבוה דרבנן בקבלת אחר ולא נקט
מיד ואי עושה כל כך כן פול ל' ש' ז' ורמ' ז' כתב וכתבדוק
לא תגדוק לא שבוה בעקיטת חפץ ופסק משבישך שותה חין
לבית דין מפני שבת דין היו נמנעין מלהשבעה שחוששין לה
שלא לא תתקדק על עיניהם בשבוה ואם דין היתומים להדיה
גוררת להם כלמה שירטו ומדידי אותה בבית דין ואחר כך נטלת
כמוסדה לא מצבי כטובה לארמלתא משום דנמשו מלהשבעה
ולבייה כטובה ולדירה כדנן גוררת היתומים כלמה שירטו
קול עדי קלים היו העדים בשעה לגבור עליהם הולכך לא
מגורר לאוצווי אורה בבית דין כלמה שירטו היתומים
רבנן גרסין ז' כלום א' זה שתדית עשה לה או הדירה בבית דין
או שבוה חוק לבית דין ולפול באורני חפץ אי שישמע הקול
באוצווי שהוצת כטובה בימי דבניא דא עבד בה משעה
לחושטא מילך שלתמיד רבנן רב הונא ובית דין שלא היו צדיק
טובה לאמנה לה וקיימ' לה בשמואל לא שם שמדירין
דסג בהדרה לאמנה מצלגרושה משבישך אותה דלא יחדא
קמיהו ולא מגוררין הי' רמ' ולא סמג' לה בהדרה לא שם

בהדידה אלא שלש נשאת לאחר בשעת גבית כבודתה דמפר לך על
 והיא סומכת על כך ועודתו ובה על שקר בקורמו בדריס קדמו
 לעשאי. שהודר בדרכי. בפני עשרה. על דעת רבים שיאמרו לו
 הרי מעמידים אותך על דעתו ולתפוז כאדמא על דעת פלוני
 ופלוני אבל בסתמא לא כדאמר דפ' ג' בשבועות על דעת המקום
 ועל דעת כי היט דלא להויה להו הדרה לשבועות והכי נמי שנים
 מהם ביה ואלהמה רבים שלשה לגבי מילתא אחרית קון ולדבר
 מינה הוי הפלה משום דדמי רבים למעבד מינה יהי דשומא
 והוי מיני דמי לו הפלה לדבר הרשות שאי עדיכ להפחת מקרי
 דדקן. כלמד תיסקות דאדריה שלא ילמד עוד תיסקות דהוה
 פסע ביעקן שהיה חובט יותר מדמי לל לעזר דמי דפ' בדרמ
 עדי מקירה כתי דקתני לל לעזר אומי אפי מי עלון עדים
 שעתה לה בפני עדים כשני והאי קרא עתה טובה משמיען
 ומפני תיקון השולם דקתני דינא מית עידי מסירה ומעיד על
 לא גרשתה אבל היכא דאיכא עדי חתימה סגא בלא עדי
 מסירה וכו' למעול תיקון חכמי הוה שיהו העדים חותמי עליה
 יתן לה הגט בפני שנים וימותו ונמצא הגט שבידה כחשי
 האדמה שהי מי בן עדים לפיכך תיקן שיעידו מתוכ ואלעפ
 שהעדים בתוכו נתנו לה בפני שנים כי אותה החתומי עליו די בפני
 שנים אחרים שעיקר הגדושי בעדי פסירה חתמו בן שנים
 ועבר ונתנו לה בנה לבנה או שנמצאו עדי מסירה פסול הרי זה
 הואיל ועדים שבו כשרים והרי הגט יוצא מתחת ידה ויש להאמנה
 שהורה שהוא פסול העידו מתוכ פסולים אפי' אחד פסול או כשר
 ונתנו לה בפני שנים כשרים הרי זה פסול שנמצא כמזון מתוכ
 השתין לפרוסבול וכו' גרסי בגמ' תהיה פרוסבול מן
 פי מאחר שכתב פרוסבול מיע משמיע חובו בשבועות וזה
 אחד מן הדברים שהתקן הלאהזקן כשראה שנמצאו הן

זה אתה וכו' על כן שכת' בתו השמר לך פ' יהיה דבר עם
התק' הלא פרוסטר זהו אפ' שלפרוסטר מוסר את לבם פלוג' הדיני
שבתקום פל' שכל חוב שיש לי אצל פל' שאצבע כל זמן שארצה
והדיני חותמי למטה אלהים פ' מוסר לבם את שטרותי
שאתם תהיו טמאים ומי לא אמוס ולחמי מוקי דיש כח בידם
ממנו שלמה ולת' לזה במתקם שיש סייג ותקנה ותיק' הלא
דלא תשמיט ושר' דב' מהתורה במציעת בזמ' הזה וכו'
והלא כל סדיקא ליה דאמ' שביעית לה שמטת מלואה דרבנ' ואמ'
הלא בבית שני הזה ליה לאביי דבבית שני הואיל ולא
היה יוכל מהה דבת' לבלי ושביה בזמ' שכל יושביה עליה לא ענה
שמיט' דאוריתא ודאמרי' בערבי' מו' יובלות לקדש שמיט' דרבנ'
קאמ' בזמ' שאי אתה משמיט תקדש' כג' עבשיו שבתא קדוש'
האריך אי אתה משמיט בספס' ואמ' שה שמטת בספס' חות
האריך וכו' וכו' תצוה במרח' ילפינ' לה בהק' שיש דלא נהא
ותקנו דב' דתשמיט בזמ' הזה זכר לשבישת' שלח' שבת
תורת' שביעית ומי איכא כידי דמואוריתא לא משמיט
בזמ' הזה כל ואמור דב' דתשמיט' ומפס' ע' ממנו שלמה
ועמינ' הלא גזל' עלפיהם שבו ואל תעשה לתעבה חוק' ואיזו
שפירה לא תספת הואיל ולא עקר לה בידים וכי האי גוונא מיד
לעקר דבר מ' התורה שופר ולולב וחמיהם בבמות צפ' ה' שה
דלא עקירה היא בידים כפ' פ' רש' ולח' שבו לא תעשה
הוא ואינה הפקעת ממון תספת פ' ר' ולא תעבה חוק'
ואיזה כ' הנהו דהאשה דבה שעקר את המיטה ל' שב' וכו'
תעשה ולא תפד' חוק' וזה נראה עיקר' דבאמ' לעולם בין
לדב' דפליג עליה דל' ואמרי' דשביעות לה שמטת מלואה בזמ' הזה
דאוריתא ותק' הלא דלא תשמיט' וצ' ל' דאמ' לא דאוריתא
ואמור דב' תשמיט ותק' הלא דלא תשמיט' לא תתקש' דבדב'

שבמנוח אצל שני עתידות דבר מן התורה במקום סגור דהקדק
 ממנו בבדודי הקדק יחרם כל דכונן באנשי בעת הגדולה כתי
 מה שנת אבות אצל דאשים הוה ליה למיסתב וראשי המטות
 כל מה שדויע מכלת כל נכסיו על פיו שולכנא דייני מופ' בג
 דלשנא דחוצפא הוה דאמל עולא עלובה כלה שזינתה בקדק
 חוצפה כלה שזינתה בקדק חוצפה בשוד השכינה וישל בשני
 עשו את העל שדרי לא נסעו מקיני עד לאחר הקצת המשל בשעה
 שניה כדכתי ויהי בשעה השנייה בהד השט בששדים ויטעו
 בעי ישראל למסעיהם ממדבר סיני יתר מהלך דתת אית' ב' ת' י
 יסל לבטל דברי בית דין חצרו עד שיהא גדול ממנו בחכמה וטע
 חיות ביה מולתאן אן טוב ביות דין ומתקן דשנא משלין ויהיו ג'
 כמסדין שטרותיהן לביות דין ואלה לא תאצ נחוי כמו שטאצ
 מסדין מלח' בלא כטאצ פרסצול' אלא כץ אונג לחצוריהם
 חדי חתם צות דין וחוצי מסור לבס לגצות כל חתם שארציה
 וכן חתם צפוף שצועות' אלא על הקרקע אס' יש קרקע ללוח
 דלשיתקנה לל אלא בשאר רוב שטרות שה' גבי' הקרקע והוא
 מילתא דשכיחא כדאמרי' בשביה דבתי דגמילתא דלא שכיחא
 שבד דבית הקטנה ואע"פ שאיט' אזה כל החוב בדינת קרקע כל
 שהוא וכו' ולבטל עליה פרסצול אס' לו קרקע ללוח' מוסדו
 המלך קרקע כל שהוא בתוך אדה' לתער' לנהי' בן תער' אן
 כירוס המיט' לל' ולחייב לו' יש קרקע' ארס אחד שהיה חיוב
 זה מנה' ביד' נת' הוי קרקע לוי החייב לשמעו משו' נכס
 שלכאוב המלך אית' שמו' לת' פוסק דא' הלכה כל עת' מואמרי'
 בצד' דידושי' בעלמא נמי' לאסבירא לן כל עת' ומה' דקב' כותה
 ל' אל' עזר והוא שמו' ויש דגסי' התם ל' לעזר' והיל' כל עת'
 והכי מסתבר וראוי דבפר' כלשעה דבא סבירא ליה כל עת' וכי
 מבי' ע' שני דכתובות' ושוב פוסק לת' כל עת' צפוף בצא' כתיא

כתוב

אם לא מפרעך
 ושיחרדו בג' מפ' לה לטלה
 לפי יאוש שלב'עים הראשונים פדאווהו מיד האוי לשם ב' חורין
 אפמי לא ישתעבד הרי לא נתימשו הכעלים לשום עבד אמאי
 ישתעבד וקמך לרבו ראשו ואמאי הרי נתימש לרבו שני מקמי
 בג' ורבו שני ממא קטיה משכמי שבאי גופיה מיקח קני לה
 ואסקיה דמי למי ומי לשרל קמי בחזקה מי למי ילפי מעמון
 ומואב טהרו בסיחוי מי יש דסכ וישב ממנו שבי פי מדקרי
 לה שבי דידיה שמי קטיה בחזקה פי חזקה טבוש ולא הלבישו
 העיניו כדי חזקה שלי של לרבו שני לא דקא לשם ב' חורין קריה
 ועל לי שדבן שני כותב לו גט שחרור ומפיל עמדות לייסות
 שישכחו להסקיע עמנו מיד רבו אמל לפני ייאוש לרבי הכל
 בי כך וכי כך ישתעבד לרבו ראשו עבד שברח עבד
 שלי של עשבה וברח מבית האסור שלי יתאל לחרות
 מלה שתעבד עוד לרבו וכותב לו גט להחירו בבתי יש דהתם
 הלב רבב אמצו בג' דאמי רבה עד בר חנה אמר יוחנן
 כל מיקום שנה דשבה נמשעתו הלכמותו וכן דתם
 נגמתי לנבולא מעד נפשיה כדי לזאת מידי הגיסות אהרי
 ברח מן האסור ויודע שחם נשיגוהו והרג אפולי מפיל לשו
 לגיסות שישכחו יורש עבד שברח מן השבו מעד רבו
 איש נשאי לשעבדו ועריך לנעוב לו גט שחרור ג' שמה
 ואי לו יורש וכל נכסיו הפקר קט עמי הקודמי לב אדם
 להחזיק בעצמו מה הפקר אמא שמואל אומר קטנים מילי
 יד לזכות בעצמו וכל המחזיק בה מפיל לאחר זמן זכה בהן
 הנדמה מאחר כוש כושי מרגמי העומד דמיקח לה עמא
 גוסס למות מאי לה מר זוטרא לעבדו שלגר שטן למסמני

לקנות בחזקה היה מתכוין שיהא בעבודתו כשימות אדוניו איכא
דאמרי גדול היה העבד ונזהר צו שלא יזכה הוא בעצמו מהעסק
לפיכך קדם לפני המיתה וזסה צו והאג פירש למיתה ומר זוטרא
פירש לחיים וחתנו שלא יהא העבד בלא אדון רגע אחד ואיכא
דאמרי קטן הוא וכראבא שחול והכי גזים לה ולת צל פי דלמחר
מיתה כל האחזיק בהם זכה בהם ולא גרסי ודלא כראבא שאול
ובגל פסקל יהוש בן לוי הלכה כאבא שחול ומכא פסקל רות זל
דכתיב תמגדל דל יוחנן ול יהוש בן לוי הל כל יהוש בן לוי והכי
פירושא איכא דאמרי קטן הוא ולא כך היה המעשה שאגל למיחיים
לממטון מסימניה לגו ביתה לא לאחר מיתת רבי יהודה החזיק
בו וכאבא שאול דאית ליה קטנס לא קטע עימו בני חורין בעשה
לעולם בהם תעבודו רשות משום דכל בשעיה אומר לא תחיה כל
נשמה אישריך למוכתב בצע התששים לשולם בהם תעבודו
להתיר אחד משאר חומות הבא על הכנענות שהיא מן
והוליד בן שחתה דשאי לקטנתו בעבד והכי כמפרש לה דלמקח
מעבדא מינאי איסורא שהיתה מזנה וסתב לה גט חירות
וסתב לה יס ומגור לה ומשום מיתה שרי לשחרר עבדו למען
עשרה בבית הכנסת כדמפ' בגי דמפיק עבדיה לחירו ועברי
בעשה ודסירי ובסיהו בשעתא מסתכלן בשדותיה בשבת
לידעמה הן עריבין בעירי בי מדרשא שהחכם דורש דרשא לבנים
בשבת והן יושבין בקעורה והיה להן לחקיד און למחר בערב שבת
וכן בגל יוסי מרוב עושר ואינו נכנס

נכנס לשבת כשהוא מתאוה שנשא בת חורין בפני רבו ויחזיק
השתא סל דע דאי לאו דשחרריה לא היה שביק ליה למינסב בת
חורין שלא עליו קול של שחרור ויפקיד את עבדו ולבסוף מסיין
אפטרופוס על גבסין דאי לאו דשחרריה לא הוא חשיב ליה בשלבו
השיאן דאי לאו דשחרריה לא היה מעבד לה איסורא על ידיה

253
אח

שונה המליץ בפני רבו וכי דמי דרך עבד להניח תפלין דמינות שנה
 שהזמן גרמה היא דלילה לאו זמן תפלין הוא ושבת לאו זמן תפלין
 הוא תוספת בשדכו מניה לותפלין לא משום דלא מעביד
 לה איסורא דמבדוק עליה ואיכא צרכה לצטלה הוא איכא
 ולבן שופר ופניה מניעות שהנשים מצדכות אלן משום דמי
 עבדים רגלי בתפילין ואי לאו דשחרירה לא הוה מניע ליה ואמר
 לפטו לפטו ליוחנן אי אתה מעודה דאלי שתעבדו מינא לשון שחרור
 ולא לשון הפסק לא שלא יטריחוה בעבודתם אבל ולדות היוצא
 במגמה מעבדיון עבדים אלו ואמאי כופי את היוצא לעשירה
 ויפסקו ולדות מיכא ולהבא למטה חבה כן דהזל אי אתה
 מעודה שצנה עבדים והכי אמר לי שתעבדו בה אבל בצנה טלי
 לה שתעבדו והוא לי ושייר ולא כלום הוא כי אתא דב שמואל
 ברי הורה פליג ארבי דימי וקימלי בותיה ועושי לה כדורות רוח
 לשל זל ואם אי רוחה שתקירה בצא שחרור משחררה אי לאו
 תנקה ואפי' בשטר לא לישבא שפחה ולא להעיר בצר ישרא
 יצאין איין אפן תנאי לא מעבדית שמיך ידשה לא בדבר שיש
 בו ממנון דמקדמת תורה ועבי עבדים של ישראל היו ומכרו לגוי

לש

דבר עבד

כל מחותנהו בתרמי כל מדותהם האחרונים המים את לציה
 דרבינא במו העבדים לפי דעתה להתירם בצעתי ש' אהדון
 אבני מדוותכו קמא חזון על בני מדותכם הראשונים ובדקו
 מהם לטוב לבם גט חירות מיין לו תננה דאיסורא לציה ליה
 מווריק והאי נמי מכי צטנה פקע ספק מניה ואיסורא הוא
 דהוה ליה גביה ואיסורא לאו ידושה הוא לעורשה לבנו דרבי
 סבירא לי דאמי לי שתעבדו בה ופקע ליה איסורא מניה וקמי
 כותבי לה גט שחרור הא אמרה כלשון שחרור כל חדק את
 בת חורין הכי נמי דלאו טיעותא היא וכופי דידושה הוא דהוה

דרכות הוא לו וזכר לאדם שלא צפון תוס' חיישינן שמא זיכה
 לו על ידי אחרים ודאי זיכה לו על ידי אחר והוא חיש' ^{במ}
 חיישינן שמא במי מילי כתבו הוראות בעלדי עבד וכי מקבל
 מתנה כיו דאמי לא קיבלת נאמי ויכול זה לחזור ולזכות בה אם
 ירצה וצ"ל לא אמרו הכי דפשימים טועה וקבור שקיבל מיד המתנה
 וזכה בה והוא לא קיבל אמי אוכל פירות טעם הדביתא מפדש
 דאמי כתבתי ונתתי לו והוא אומ' וכו' מושלש צ"ל אדם נאמן עד
 שיתברר הדבר ^{עמו} ^{מת} ^{הא} ^{אם} ^{היה} ^{מקבל} ^{למתנה}
 בזמנים ואם לא נתן לי נאמי והטת אוכל את הפירות אבל אם
 ונתן לי לא נתן זה שדה זו לשדה מושלש' שצ"ל יבוא שדים
 לאבוזה לאידע' האומ' לשפחה שפחת משובדת הרי את
 בת חורין בגט שחרור זה וולך עבד ולזה כמזה מושחרר
 קרא מאי תלמודא היכי שמעין מהאי קרא דבריו קיימי ^{אז}
 דבא אדל יקסי הגלילי האי קרא לפד שטעקו בזמ' שהאשה
 לאדונה הולך שילד לאדונה איך האשה לאדונה ששחרר ^{אדונה}
 שורת הדין איך עבד חייב כלום לרבו שט' שלא היה אפו ^{היה}
 אלא מושעבד ואח' שחרור ומפקע לשעבוד כדכא הקדש
 עשה שורו אפותיקי והקדישו מדרושה הגוף לצומצ' ^{הקדש}
 הגוף דקדוש דמים לא מפקעא שעבוד כדת' מוסף עוד דיי' ^{הקדש}
 ופודה את הנכסים הללו חמץ עבדי שמצוה אתו ^{הקדש} ^{שעבוד}
 לו חמץ ולא הקדישו אלא את איסור חמץ שלש שעבוד ^{הקדש}
 הפסח וחיי' עשה ואסור בהנחה ויאמר לו עבדי אתה וזמ' ^{הקדש}
 לעז על לבו וכתב העבד שטר על דמיו ולא המסחר כותב
 שטר לבעלחוובו על דמיו הוהיל וחזית שעבודו שלם לו ^{הקדש}
 שמעו צ"ל וצ"ל לסבר חייב לפיכך אמ' המסחר כותב וקיי' ^{הקדש}
 כרב' שמעו וכו' וכי פסק רבא משה ז"ל הפותקין סתם ^{הקדש} ^{מסחר}
 וטעם נדל ושוב כל הטדה ואף הירקש מקנולת' שהמים עפין

עוד לעולם עליה גובה מאמר נכסים דלא קמה לה בטוטה ולא
 אד שתא דידה לחודה או צפה ואינו חייב באחריותה לפיכך גובה
 משאר נכסים הפותחין לעל חוב ולבתבא אשה ולא אמר לא יחל
 פרעו לא יחלזו אפי' מאד נכסין כלום אסרעה מוכר את אילו וכן
 יתה מאר אינו גובה משאר נכסים לפי שאין דרכה שלאשה לחזר
 על בתי דינין בעלי דוקא אחריות בעצמה על שדה זו ועל מערכת
 ולא יהיה כל נכסין אחר אלה ולא תדע עליה זה לחזר מיו קנה ראשון
 ומי אחריו ותמורך לוי עם כל אחד ואחד לח' ז' תשא אחר האשה
 אדיו אפותיקי לעל חוב ולבתבא אשה ולא שרפה פי' לא שיעבדה
 הלזה גובה מנכסים משועבדים דשם אומ' בעל חוב גובה
 עבדים ואשה לא שאין דרך האשה לחזר על בתי דינין לא יורדה על
 אותה שדה ואי' יכול לנס מיו שהיא בידו העזת לך מרעם לגבות
 ואי' הול' בבית שמעון ב' ג' לשעה לזמן קצוב

מצוי

תיקנתם את רבן שאינו חסר כלום
 לשם שפחה מינוי סול' מפני עד חידות שכן בתחור' יצאו
 יכול מפני עד עבדות שכן לאתהו בראה יוציא הארץ לאתהו לזיו
 דיקנת בראה לעבד להיות בה יישוב יענה
 זב' ל' אופ' קנה והיו חטין בתחור' מנהל קנת בשטר
 והפדה לא נפדנה יא' חפשה לא נתן לה מקו' שטר לבסוף מה כסף
 ב' כולן ב' חטין יא' שטר נמי ב' כולן ב' חטין והפדה נפדנה
 ג' שפחה חרופה כתב דאוכאמה דדריש לה נפדויה ואי' יזויה
 בגל' ופגל' כד יורר חתיה שפחה וחטיה בתחור' וקתם פד' יך
 בבסוף ובשוה כסף ופשה לא טת' לה הית' שטר' ורבה וצרי' לה
 לה מאשה מה אשה לחטיה לא אף עבד לעט' לא אב' בבסוף
 דנדי הכ' קנה פי' דילף משפחה חרופה דכתב לה והפדה לא נפ'

דהיו חטיה שפחה וחטיה בתחור' וקתם פד' בבסוף ומת' וקתם
 מי שחטו עבד והיו ב' חור' בבסוף ועבד שלש שותפין ב' שטר

וכן רבינו דניאל בן אוריאל אפי' לו רבני מעדו דקנה מי שחוריה
 והוא לא שייך מדי והוא כמשה דנפקא מינה לאמרי בשטרו אחד
 כן כל ופל עבדי משוחדי לא קט דעבד גמור לה לה מאשה
 ואי שתי נשים מתגרשות בגא אחד דכל וכתב לה ולא לה לחתונה
 וכן אי שט עבדים משוחדי בגא אחד בטל בעשדים
 וארבעה דאסי אכלום האמורים במסכת גשים לעט שמעון
 מיטמא מן שום מחיה ואלו דאסי איבערות ידים וקלס
 שנים וראש החוטם וראש הגנידה מה משופע לכא ולכא ואי
 געגעה לה לה בבית אחת ולא קרינא בה לכל מדרה שניה לה
 עבד יומא בה לחירות דמומי שכלאי ואי חוזר לה בטל
 ואיתרנו בכל נפדט וכלל בפל קמי דקידוש המסדי עי' דעת
 חכמי אי זו נראית ולא איתפרט מא טעה דה זל והם הדעם
 לפני חכמי שמועני שמועני ושמעני ושמעני ושמעני
 והנה הוואיל וקנס חכמי הווא ומה שני בגי קנס והוא קדמי
 בקידושין לא אימי הוואיל ומדרש חכמי הווא כל יוחנן
 במסכת יבמות על שניהם הוא אומ' וכו' דאשה נמי מפקדא
 מפניה ודכיה ואני קמי' לך כדכך דאמרי משה לא מפקדא
 מפניה ודכיה דכל וכבשה אימי דרכו לכבש ואי דרכה שלמה
 לכבש וכבשה כל חסד מנהג הפקר היו נוהג בה בזמנא
 ולא היתה מיוחדת לאדם ולא היתה משמרת עצמה

מועד

יטא לחירות אם נדה מן
 הגוי וכו' שקנהוהו בית דין לפדותו עד אמרי קמי
 דקונסי אותו לפדותו וכשיפדו לא ישתעבד וקנס
 חכמי הוואיל והפקדו מן המיתות וכן לחופה לחי' לחרות לפט
 שהויאן מצאריך יל' לחי' ל' וכלם שקנסו הלוקח וטפס
 לחי' לחי' יטא לחירות ואם תאמר היכי דאמי או מעשה
 מאלו איבד את זכותו עד אמרינו בגמ' דאמי לחי' מ'

זכות ואם בעל כרחו יתן לחיכוהו ממנו שיהיה שבת דאין
הכל מוציא ויש לומר דמגיד פשיטא דקנס ליה פשיטא דלוקח
בדברים ולקח אחריו ויש לפרש כגון שימא דכו לחו לא דעת לחזור
וימא אחריו ומסר שם ימא לחות וטפי את הלוקח לשחררו כי
פי' למצוא אחריו פדיון את השבוי ויתב על דמיה מפני תקון השנים
באבי צמח מפני תקון העו משום דוחקא דיעבורא פי' שא עליו
לדחוק דיעבורא ולתפא לדי שנות בשביל אלו או דילמא דלא חזון
נב צו ולתת מפני שמוכר אות ביוקר ונפקה מיהא מסו שן
אבי עשיר או קרוב שרעה לפדות בנמים הדבה אי משום דוחקא
דיעבורא ארי שהרי אי היצבור נדחקו אי משום דלא נב צו
ולתת מקור ולא מופשיט ול יחוש בקנסיה ופדיונה להדוא
ועתה צמח הרבה תפרק העקב לפי שהיה מופלג בחכמה אי
נמי בחכמה הבית לא שייך דלא נב צו מפני תקנת השבויים
מפני דאכא בי תנא קמח ורשבא דלכא לאחד תנא קמח
חייס לתקון עולם כולו ואסור להבדילו שמה יקטע של השבויים
השתדל לבוא ויתום בשלש לחות ובהרעה ורבה ששם לה חייס
לא מסכני ש שבוי עמו ומותר להבדילו והנה כתבא קמח
קמח יתר על דמיה מפני תקון העו מתקני נב צו ההבדלי
דמיה ולקחין שמע מיהא ספר תורה שמימא בדאי קורא בו
פי' ותהי מתעו תיובתה למא דאמי מי קורא בו ותקין דמיה
לגזי וטעמי דא לקחין אותה ביותר על דמיה או משום
דוחקא דיעבורא או משום דלא נב צו ולתת

גמ ימא לחיות בוס את דכו לחזור ולקטות
מקדמים וכתב לו גמ שחזור להטרו צבתיש שחל אמר
להק דכעו מיהא עבד שהפיל עמנו לגיסות מעו תורה
לכל ישראל תמא הודאה זו לכלל שחל עמנו לגיסות
שוי שבוהו וכתב לו שטר ומענה בערכאור שלהם לחתמו

והשם שחשיבותהו לחם קונים אותו לפדותו מהו עבד
בדמיון הותא קאמי ואם לא רצה הגוי למכור אפי' בעשרה
אין מחייבין אותו יתר המוכר בהמה גסה לגויס דגמול דכתיב
מאוס שאנה ושכירותו ונסיוני במסכת עין ואם תאמל מלא
גבי עבד קונים אותו עד עשרה בדמיו וגי' בהמה גסה עד
בדמיה מופ' בג' המוכר עבד לגוי מילתא דלא שכיחא
ומילתא דלא שכיחא לא גזור רבנן מהו שיקנסו בו לפדותו
לחידה קנסו רבנן דמיהו עבד איסורא אצל בריה דלא עבד
איסורא לא קנסוה רבנן וחוזר ומוכרו לגויס מלא דעבד
מהול אסור למכור לגויס מפני שמקנסו מן המעשר וסוף
גט שחור מדין שני בא עי' בג' מאיחא חזית דקנסין ליה
לחוקה לתקניה לאוכר ומהדר היכא דאיכא חזקתא התם
קנסין פי' והנה העבד ביד הלוקח ממלמדיה לתיב לחזקה
לא תסגור עבדו בעבד שפדח מוחל לם לארץ דהיינו אשר
יגדל לך לארץ וכך הדין שאין מחזירין אותו לעבדות ואומרים
לרבו שיכתוב לו גט שחרור ויכתוב עליו שטר חוב בדמיו עד
שיתשיגדו ויתן לן ואם לא רצה האדון לשחררו מסקינן ביה
שעבדו מעליו וילך לו כרפי' למיזל המוכר עבדו לארץ
סודיא הויא ארם יטבה וכיבשה דוד והוסיפה על ארץ ישראל
לחומה לארץ ותנן המוכר עבד לחומה לארץ יטבה לחירות
דקנסין ליה מאוס דעבד שייך במערת ואסור למחלו
לחומה לארץ וסודיא לעבדה שלארץ יש להלך מעכו לגויס
אין מאוס דבקיאים לשמיה מ' גמי שכיחי עדים לקנימו לעבד
לא דלא מארץ וי' הוי' ל' משהלך המוכר עבדו לארץ
ואפילו לטעם בעבד לחומה לארץ מי' אדוק בעל כח כומר
ישק דואי לשם עז טבו סבו גי' יגד דכלת וקאחם וסליק
על שישט בעתידה ישט בעתה מיכ' אומ' רות דאי' אשף ודוד

לולב וששה שיעור דמיפס ליי בדידה כיו דלא מיפקדא כיו דלא
 והא דנשא בסוף ערבא וצטוף מי משמיד משה באשה אחת
 שניסאת להבדל והיתה קוממת לו תפיל עליו לא היתה לא משה
 בעלמא ועל מדפס לני כריש דתכלת יעזר בגוי דרדשיני בגיל
 ועד ולא גוים שכי דאסה כשרה ואמר גמי צפן דסוכה סוכת
 גנבן כשרה נמינא נידמין גנא ספק כתבו ופסול הוא ספק
 וכתב דאמר לה קודי צו דאימור ישל כתבו לפי שאי דרך
 לסתב ומה שפי דש אינא סתבה ועדסא דגמירא אמר לה גמ
 ואמר לה קודי צו לי ילבי יהודה והס פסוק דאמרא על שאתא
 כתב דקודי צו לשתחלה

מתני

משום שסרע שניא עלה בזנות משום נדר שנדרה ואי
 איפסי באשה נדרת לא יחזיר ואפי נמינא דברים בראים קוד
 הותרו חכם וטעמי מפ תקי בגי משום קלקולא נדר שידע בו
 רבים שעררת בתוך עשה מישל דאי לו הפרה לא יחזיר דלא
 חייש ל יהודה לקלקולא לא כד שלא יהו בעותי ישראל פרוט
 וקנשוה ואלא ידעו בו רבים דיש לו הפרה לא קנשוה על נדר
 הקירות חכם לילך לפני חכם ולתקן פתח לחריטה ואי תבעי יכול
 להפר לא יחזיר דאמר סבר טעמי משום קלקולא הוא הולך
 שאיט יכול להפר מכל חכם יכול להתיר יכול הוא לקלקולא
 לאחר שתנשא לאחר וימא אלו הייתי יודע שחכם יכול להתירו
 אפילו טעמי לי מאה מעה לא הייתי מגדש ונמינא גא טולוצה
 ממזדקי כדמפ צג ושאט עירי הקירות חכם אלא הוא יכול
 להפר לא הותרו חכם לאסור עליו מלהחזירה לפי שאיט יכול
 לקלקולא ולוא אלו הייתי יודע כן שהרי נדרפתוח הוא והיה
 להפר ולא הפר לא אסור זה שיעריך הקירות חכם להחזיר
 לא מפט שאיט עריך דמסיר לא היה לנו לחוש לקלקולא לפי שאיט
 יכול לומר אלו הייתי יודע שחכם יכול להתירו לא הייתי מגדש

שהרי דא, אדם דזעזע מתבזה אשתו שני חכם ללך לביתך ופלא
 על עדנה אלמ מפני דר שאני עריך חכם ובעל יטל להם
 אסרו מתכלם שחזאם או הייתי יודע שהייתי יכול להפיל
 הייתי מגדשיך מעשה צידך כו מפ דגל מאי קאמ ואמ
 אשמיש מיפני תיקו השולם מפ דגל פס דכחל לא יחזי על כל
 פנים והלכה כל יוסי פל יחודה גמ והוא שאמ
 בשעת גירושיו משום נד אמ מוסיך יטהיח אסרו נד
 ואי לא אמ מותר להחזיר קאסבר רב נחמן טעם דמית
 משום קלקולא משום שלא יתקלקל על בעלה לאחר שתשא
 ויאל אנה הייתי יודע שהדברים נראים או שהעדיש לו הפסח
 אפי' היו טעם לי מאה מנה לא הייתי מגדשיך וכן אמרתי
 בשעת גירושיו שמופ כן אמ מוסיך וכשגשג שרך היה בלבו
 להחזירך אם ימצאו הדברים בדין ונמצא גט בטל ובעה מן
 השני ממוצוי לפיכך אומרי לו קודם גירושיו הוי יודע שלא
 תחזירנה עולמית ושם אינו נאמן לומר כן שכוונתו שישאסר
 לו להחזירה אפילו לא תישא לאחל ולא חש להמית ולבדוק אחר
 הדברים עלה דעתו שלא היתה חביבה עליו ואי לא אמרתי לא
 מיני מקלקל לה שהרי לא אמ שמוציאה משום שם דע
 וכו' דלא מיני לקלקלה משטטא לא מסח לו להחזרה עד שלא
 נשאת ונמצאו דברים נראים ששם דע והוא הרי לענין דר
 דהות' אומרי לו קודם גירושיו ופיו דלא חש וערשה ת לא
 מיני לקלקלה דע דעתיה דלא חביבה עליה כולי האי לרבע משה
 זמל משום שם דע לא יחזיר משום קלקולא כו והקטימם איך
 יכול לקלקל משהגע גט לדה והלא מפי באה בעל ערע אינו
 כלום זה שמי עדשור הבשל מושל הוא שאמ לא גירשת וגו'
 מזויף הוא אי שומע לו מכל המגרש את משתו משום שם
 דע ואחר שגירשה נתבדר שהיא כשרה וימנה הדברים

שאלו היה יודע שהיא כשדה לא היה מנדשה ואם יאמר אלו היה יודע
לא הייתה מגדש ובטלה הגם דגליו כי יתבאר בעלמא בטלה הגם כדאמר
אי מודעה דגטא ודמיתה גלויי מילתא בעלמא הוא כלום ^{כדאמר} כדאמר
לע דעתו של מגדש שלא נגמר ונדרש אינה מעודשת ולפי שאפשר
לקלקלה התקנתו היה אומרי לזה שמוציא משום שסדע שמי
אחיה יטול להחזירה לעולם כדי שיגמור ויעיש ולא יתלה הגדוש
בדבר ולא יהיה יכול לומר אלו הייתי יודע לא הייתי מגדש שהדי אומרי
לו אם תרצה לא תגדש ואם תגדש משום זה איך אתה יכול להחזירה
כנס זה שהוציא אותו משום נדר ומשום שסדע שאמרנו לא
יהייר וטעמא משום קלקולא כדאמרין הכא מהו שיוציא
הנבע מאשת איש עתה משתמיש והוציא מה מתחלה עשה
כדאמרין והלך ונשא ויציא אוקימנא התם היל אם כנס זה
בקלא לפסיק לא מפיקין לה כדאמרין אלב אם כבר הוציא מה
דין מבטלה בעדי טומאה מאה הנבע ואם קלא דלא פסיקין
לה כדאמרין אפי' בעדי דבר מכלול כלמי שאחיה אה בעלה בעדי
דבר מכלול ודמפרש התם ^{כדאמרין} אפי' שבע יומין וחכמינו
מבטל דסו' דהוציא מה משום שסדע גילה דעתו שהקול אמת
ונאסרה לו כי היכי דאסרין לה התם מפני שהחזיק זה הקול ^{כדאמרין}
התם בעי נעץ אלמיא מיה לקליה דכיון דהשתא נשבה דגלים
דבר שבה שטה בעודה תחת בעלה ולב עליה עד שבהה הולך
אם כנס יומין אכל המוציא אותה משום שסדע שהחזירה
אמריקם ביה בקלא ולתיה שמד עלה בדור ומציא דהתם
נראים ואפי' לא יומין מאיתנא לעיל מינה בעדים שער
דקתה משעה הל' א' אע עסקי' לא בגדר שעה היא כדאמרין
קונם ה' את תשמישך על והחריש לה מיום ליום ואסרו כלומר
הנולד עלי בקונם אם אינו מגדשך ומקמי' בג' פשיטא מאי
נחוש ומתריץ מהו דתימא לגזור משום דל' עין דתנא ^{עין}

אוי הנווד נדבאלו בנה במה פי בשעת שיסור הנמולת והמחיימו
 שלא נשאל עליו לחכם להחידו כאלו הקריב עליה ונמר את גיטו
 לפי שגל ידי כהן הוא מרגל עצמו נדרים והוא כיון דקיים נדרו
 ליתקם מה לחזיר קולו אי בזו מפני תקון השלם הכי קאמי
 והתירו לו חכמי שיחזירה מפני תקון השלם שלא נמצא כאן
 לאיסור המושיח את

מתני

אשת בגי משום איזנות שלא תסיר דבר שסננה
 ומכל מקום יעבידה גז דאי אדם נוטה בשלש בעילות זנות
 ובעל לשם קידוש לא יחזירה שמה תשט ותל ויחזיר לה
 יודע שכל אשה טמא לא נאשה מעולם לא הייתה מרשיך לדעתה
 שאם יבא לו נכ סימני שחזירך ואם ידעת שלא תשובי אלי
 ואת דאווה לנדה לא גרשתיך לפיכך אומרים לו קודם גירושיו
 יודע שהמושיח את אשתו משום איזנות לא יחזיר וחכמי
 אוי יחזיר דלא חיישי לקלקולא ובג מקשי למימר מאי
 דל יהודה חיישי לקלקולא ודע לא חיישי לקלקולא הא מוסכי
 אפגמא להו דתנן המושיח את אשתו משום שם דע לא יחזיר
 משום דל לא יחזיר ליהודה או כן אמר ר' יהודה לא חיישי
 לקלקולא ודע חיישי לקלקולא ותדין מדי לעולם ליהודה
 חיישי לקלקולא ובי ער הייט טעם דלא חיישי דקסבר ליה
 קלקולא דבשרה צריך חקירת חכם סבר לה כל לעזר דאמי
 אדם דויתא שתתבזה אשתו בבית דין הולך לא מיני לעומר
 אלו הייתי יודע וכו' והא דאמר לעזר צריך מפני שאין
 איהו לאמר ובשמי צריך סבר לה כל מאמר דאמי יודע
 טוה נדר שצדו להסר ואיטייל ליה לאחד זמי אלו הייתי
 ודע אדרבה נמי לא קשיא דכמי חכמים דאמרי הכא יחזיר
 ל מאמר הוא דאמי נמספת קידוש כל תאמי שאיט נפול נשמי
 בני גר וכו' דאובן וכו' והכא בדלא פליה לעמיה שלא יאמר

בשעת גרוש' לא הוי יודעת שמשום אילנות אני מוציאך. וכן
 אמר לה אם את אילנות הארץ ואם את אילנות המדבר
 ודעתה הוי ג' ואפילו אינה אילנות וזהו תובעת כבוד
 מן הראשון שהוציאה כלל כבוד משום מקח טעות ועכשיו
 שלא הטעת. שתקנתך יספיק מדיבורך. שואמ' על ידעת
 סופית לך. לך כבוד. לא גרשתך. ול' מפי' שואמ' על ידעת
 שסופך לך. אפ' הוי טעה. לי ממה מנה לא הייתי מוגדשך. ונגמ'

ג' בטל וזנה ממזרים. תוספת כולה מנה' משמ' דאילנות
 בעי' ג'. ותוספת דבר' ש' יצאות משמ' דלא בעי' ג' דהוי
 קידוש' טעות דת' וכול' שגמ' א' אילנות ערות' מותר' ויש
 לומר דהכא בספק אילנות. וד' מדרש' סיפ' נשאת לאחר וזהו
 לה בעי' ואילו אילנות א' לה רמזה. הנה פ' יחידה.

מתנ

כדמוקים בג' שמי' ושע' ושי' אבל פורים א'

הנני מפ' בג' לקח מבי' ביטרי' כל' דם הלוקח לא
 שם מוכר ולא שם א' ש' אחרי' וזה' ג' דם הלוקח מבי'

ביטרי' וכן בידוש' וט' מפ' בג' וד' כדסת' רש'

ג' והוא שמכר ושע' ושי' צ' ש' ש' ש'

א' פורים א' א' א' ש' עליו סבת' נפשות' לל' ד' א'

ש' א' כ' דם' משום קלקול' של' א' מ' ד' א'

ל' א' ד' דם' א' ו' א' הוי' מ' א' משומד' ובג' ד'

מוריד' א' לא מעל' א' משומד' א' ד' א'

משומד' א' א' א' ד' א' ש' ש' ש'

לה' ג'

סליק פרקא

ה' ד' ש' א' א' א'

ב' ד' ש' א' א' א'

ע' ד' ש' א' א' א'

[illegible]

דקדק מפני מה שגזל והוא מס' גזל לא יהיב דמי המס' יהיב
ומפני מה מפניו בעל חוב צדיק ואלו בעדות לא מעלה והוא
בזיבורית דייקתורה כמדת אשה בזיבורית ולא עבר יקלה
חוב' היוצא על היתוכים שלה אביה' שכתוב בו שבה שהתה
עם המלוה לגבות מן העדית א' ט' גובה לא מן הזיבורית דלא
מהני תמא לגבי יתמי: והלכך הילכותיה דכל תמי שנגמלו תמא
קנים' וכן פסק ר' ח' ול' מ' ז' וכן פסקו רב שירא ורב ה' מאוס
ז' לשטנה לשון שאמרו חכמי הנא לפרע מעבם יתמי לא פרע
לא שטנה' ואפי' הוסיף שטר' דאיהו אבוה' דיתמי קנים
ט' ואפי' אפי' שטנה' לי דלא פרעת' ומה שבי' ליה דאמרי' שטנה'
והשתא אפי' שטנה' בשב' ליתמי ולהא מעלתא מפי' מחלוק' נמי
דאזיל גבי מייל' ודאבוה קטן הוא' דלא ידע אי פרעה מי לא' בין
לזיבורית טעם' דפרע' כמנה' ולא שטא מיתה שהיא עבוד
המשועבדים מחמת מיתה שנתם אחר שלה מזה ושזיבורית
לפטו אפי' מיזיבורית דהווי' בת חורין' דלע' דעבוד דב' תמא
למי' גבי זיבורית שהיא בת חורין' ולא כפי' עטרת שהיא משועבדת
מאוס פסידא דלקוחות מתה נמי' מי לא דמית ליה ה' מ' ט' ט'
לא הוה יהיב ליה במיתה והולכך כי לקוחות דאמרי' אפי' אומריין
כל הקודם בשטר טמא זכה לקדם שלא יטלו אחרונים' לא
מה ששייר הדאטון טמא יחזור שלא ימאן שם כל כך לא יהא
נפסד הדאטון' ה' לא אמריין דכיו' דלא אמ' ואחריו לפל' ואחריו
לפל' לא דוקא הקדמיה' לא שמי' אפשר להוסיף שני דברים
י' עליו שטר חוב' על אמת' אחר' שגבן אילן' גובה מטלם' כל
כלם נפסקין דבר' איש איש לפי חלקו בעל חוב' מאות נפסק' יותר
מבולם' שם יצא חוב' שלמנה' חולקין' אותו לתשעה חלקים' וי' עלם
זה שני חלקים' וזה שלש וזה ארבע' אצל' אם אמר' תא מאות' וז' ט'
דוקא בבי' האי' ג' שמוסף' לזה מלצה' שם היה עות' בשעה' אפי'

ט'

הלקח בנשיעת אוננות או זיכלה ודירח' תספת' אי' מוציאין
לאכילת פירותיו וכתובות צדל' נערה תגא חמשה גדות' מן
המחודדי' ואילו הפירות ונכה קרקעות והמקבל עליו לחז' בן
אשתו צדל' אשתו וגו' חז' בן אחריות וכתובת אשתו שא' בזה
אחריות' ותנא' ושייר הכסא והתם א' דת' מנחמא' והמונח
מנחמא' ומחזירה ובעלים אומ' שלא החזיר כולה לא ישבע
תקן' השלם' מכלהו קמ' גמ'
הפירות לל' כשנכתב שטר מכירת הקרקע הגזולה עדי' לא חז'
ולא כתבו בשטר לא פל' מכר קרקע פלוטת לפל' באחריות חולבך
דמי' הקרקע הוא כמולה בשטר להחזיר אחריות עליו' אבל דמי'
הפירות הוא כמולה על פה ולא טרפי' ממש עבדי' וא' ע' דכתב
אנא' איקום וא' שפי' צדי' מ' איל' איט' נעמלוהו' ושבחיהו פירי'
דל' אה' לחיוביה באחריות' למיג' מ' מ' ח' א' א' מ' א' עבדי'
לא' ד' ע' מ' א' ד' מ' א' כ' שטר טרפ' מ' מ' עבדי' כ' ש' א' ח' א'
קלא' ו' א' ח' כ' ש' א' ל' א' ח' א' ד' ש' א' מ' על הקרקע ופ' ק' א'
פלוט' מכר לפלוט' וק' צ' עליו' אחריות' אבל על הפירות ש' א'
עדי' כ' ש' א' מ' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
בית ד' הוא' ומ' ש' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
לא כתב' לה' ב' מ' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
בביתו וכן' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
הכי' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
וא' יהו' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'

מהו
ל' ש' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
מבית ד' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
דוק' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'
תל' ירו' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א' ח' א'

שאי צדי כלום משלה וטעם מפ' נגמ' מינה אצ' יתאמרו
משבע דאי לא דאית ליה הנאה מינה לא הוי ליה אפסודוס
ומשום שבעה לא אתי לאימנעי מינה בית דין לא יאמר
מאי טעם מילתא בעלמא הוא דביד לבי דנא דמי דמית עליה
שבעה אתי לאימנעי פי' טובת חנם היא שזה עושה נבית
דין לקבל דבריהם ולברוח לפט היתומים ואי דמית עליה שבעה
אתי לאימנעי מעיקרא מלקבל עליו אמר שמואלו דילוף
הדברים מינהו בית דין שבע מאי טעם כההיא הנאה דקרא
נפיק עליה שמא דמיש מהימנא הוא דהא סמך עליה דלמ
משום שבעה לא אתי לאימנעי מינהו אביהו ומי לא שבע
מילתא בעלמא הוא דעבדי אינשי להודי פי' דמי אהנה ודעות
היו טעה ולא האמת כמנון כל כך ואי דמית עליה שבעה אתי
לאימנעי המטמא טהרתו של חברו כג' דרומה דמית
דכמה כחול' של חברו ומפסידו שאוסר לזרים וצריך לכושר
לכתיב כחול' והמנעך מפ' נגמ' דכ' א' מנעך ממש' שיכשך
בדו לתוך יין חברו לשם ע' וכך היתה עבודתם ואיתא קס'
בדרבא מינה דקא עובד הוא ע' ונקל' כיו דאי גבוהה עמית
למלך קנה אותו ומתחייב בעמלו לא הוי עד שעת סקור ואיזה
וזה באי' סאת ומשום הכי חייב' ושמא אל' מערב' י' כסך
של חברו פי' נשך ואוסרו טהמה בשוגג פטור בצמיד חייב' מפ'
ל יוחנ' בגמ' דהזק שאיט טבר כג' הני דמיתו דלמ' שאלו
שהיו אחד שוגג ואחד כפיד פטור דלמ' שמה הזק' ומא' עס'
אמרו בצמיד חייב' שלא יהא כל אחד ואחד חולק ומטמא טהרתו
של חברו ואומ' פטור מן הכהנים שיפלו' אחישבו בחזק' ארבע
עבודות לאכלמה חזק' לאמנעי משופאול' ולא הודיע לבעלים
אזיד' שידעו שפסול' בקד' חייב' לשלם דמיהו לבעלים אחר'
עדי' להביא אחרים דאי עיר או טרפה הוי קשה בשע' שאל

הקריב קרבנו שהרי להנציח דורו היה מצדק
להשיל יתומים לאתגר חיילי עשר להנח העבירה באיזה וכו'
עד שיגדלו נצח לה לעשור לעשור להם ומוכר
לעורכ מצביהם להאכיל האומות אבל להנח שמה יגדלו
משום שכן בית אביהם נאוי וכבוד הוא להם ואי פוסק
עקרה דמי לה קנינה דהא קיימי עטים בכל שעתא ונעמא
עסיה כלי לחוב על מנת לחכות אם דמי לחכות ונתייב
היתומים נפסדים לזכרון לחוב על מנת לחכות לחיותם ליתום
אלא אם כן נטל נשות מבית דין ולמאול לקנות דמי שרפי
שמה ויתקבל אות שדות שיקט וליקח עבדים שמה ויגדלו
דילג לא מני שפאן אות שדות שיקט מלשו וילך שפי וכושי
דכחבור דמיכא למינה שמה יסא עליה עד שר ואי שפטרופי
דמי להויתא עבדים לחירות מה עבדים באים לפדות עמיה
שעמיה להם אחרים על מנת שמי ליתומים דשותבו אפי הכי
מי דשאי שהרי מי אפס קמי לה לשחררו אבל מוכרי אותם
לאחרים לתקנת היתומים כגו להאכיל או ליקח שדות ואחרים
מויט מי אותם אחרים שהיו רויתם לתת להם הכסף לפדות עצמם
יקחום ויהיו קמיים להם ואחר כך ישחררו אומי מי כש
למוכר לאחרים כן הם דשאי לתכל הכסף מייד העבד עצמו
בתורת מבירה מפני שהוא האפס רופים כמוכר לעצמו לעבד
לעצמו באחרות כשיגדלו יגדל עמיהם וישבע שלא שחר
בירו כלום נשים מי דרכי לעבד ולקנות לעבדות עבדים
קטנים אלן בני דעת לא שר בית שכל ערכי הבית על ידיה
עשיר וחזק עיקר הכית וכשנוד עיקרה שלשה מאי עבדותה
דמכרה מי מניה אותה אפטרופוס שסמטא מל בעל הבית
דמי ואש לא תגנה חשיב ליה כאפטרופוס הריה בחקדש
דכל ונת הכסף וקם לו ולא שיכא זה משיכה משוך פרי מיתמי

וכן אסמגשך הסידותמ, היתמים ואחר כך הוקרו כיו, שלא נתקן
יהזירם כדב העלמי ואם הוצלו נתיב בהם כי לא יהיה הדיוט חמור
מהקדש דקדוש, לה הדיוט קאמ מהדיוט בגיטלה הדיוט קאמ, היתם
דחי כי הקדש לא כלשם, אימשיכו להו פירי ליתמי, שהיתמוט
משכן פירות מאחרים ולא נתנו דמים, אייקור ורועים המוכרים
לחזור, משום דקטית יתמים בכסף, לא יהא כח הדיוט וכו'
וכיו, דמי אימשיכו למדינת לא הודי השתא כלשם, דלא הדרי
היט דרב חנינאי ומהדרו בהו יתמי, אייקור ורועים המוכרים
לחזור, הייט דרב חנינאי דהו כי הקדש דקט בכסף ולא יחזור
גשפן היט יכול בעלה, שהדי קטתם גמעות, וכי תמלא מר
למימד הכי דהא גבי גדיעותא דיתמי אמרי, לא יהא כח הדיוט
חמור מהקדש, לא מי לתא הא דכיו, דלש, חזרה לא ברשות
הוא דלש, דליקה נמי לא ברשותה קימא, דהא דב הדיוט, דלש
לה ברשותה וכו', דליקה הייט טעמיא טהימא הנאה הקיימא חמור
לחזרה, אייקור ורוע, היתמים לחזור בהן, לא יהא כח הדיוט
מכח הקדש, וכיו, דהדיוט יכול לחזור כלשם, יתמים שה, שהקדש
זול, ורועה הלוקח לחזור, הייט דרב חנינאי, והנה הלוקח בכסף, אי
יטל לחזור, דכניא ארעא דיתמי לפיוסי כרגא דיתמי בלא
אכרזתא, מפני שדבר המולך נחוק, אכרזתא שמידין, שלשים
יום קרקע פלגיתא לימכר בבית דין, ולמזון מזון, האשק והגטת
מזגט, בלא אכרזתא לפי שמי, פטא, לשהותן, תספר לה בורח
הא פטיט דמי, ממתט, לתכור את המור, עד דעלמן ימלך את
לא הא קמל דאם לו לטרך כך מוכרי, בלא הכרזה ופולעין, לייכי
דלש תמנע מילה, וטרך יתמים הוא שיקא נראה כאדם חשוב
ולא אמיד, איט עשיר לעשות צדקות הללובטלו ומש ליתאמיס
הוא עושה סתם עשיר אומדן, מנת בני אדם זה צדק וזה צדק
אכל עט אמי, אדם אומדן, אי נמי לא אמיד לבני אדם שיהא

ששאת לבה והיא יתמה ללא הווי קידוש ^{אלא} מדרבנן שאוכלת
בתרומה דרבנן ^{נשואין} ולא גזרינן מדי ^{דיי קינ} בגמ' ואלו
הרשת לא אכלה ^{פי} הרשת שלא השיאה אביה ^{אלא} היא נשאת
לבה משגלה לא אוכלת בתרומה מדי ^{תנא} במילתה דאורי
בחדשת ושכחה ונקט קטנה ^{שם} חדשת גדולה דנישואין ^{דכתיבה}
ניהו לא אוכלת על ידי קידוש ^{דידה} מאי טעם ^{גזירה} שמה
ימיל חדש בחדשת ואם תאמר לאמיל מאי ^{נפקא} מיעתה קטן ^{אכל}
נבלות הוא ואי ^{בית דין} מיטוי להפרישו ^{שמה} ואמיל חדש בפקחת
פי חדש כהן שאי ^{קטנה} קטן ^{מקדשה} בפקחת שמוזהרת על
האיסור הולכך גזור פקח בחדשת משום חדש בפקחת אבל גדול
בקטנה לכא ^{למגזר} משום קטן בגדולה דקטן לית ליה נשואין ^{אפי}
מדרבנן כדאמר ^{ביבמות} שוטה וקטן ^{ששמו} נשים פטורות מן
החליצה ומי ^{היבום} מריש ^{קורה} גדולה ^{אפיס} מעין ^{יענה}
ואיפה ^{מא} מדי ^{שע} לה ^{שיטול} את ^{דמי} מפ' בגל' משום
תקנת שבים ^{שלא} נדעה לרבים ^{גירס} רב' אמ' ^{שולח} דבר ^{תורה}
בי' נדעה בי' לא נדעה אינה מכפרת מאי טעם ^{ייאוש} כד
קטן ^{ייאוש} לבדו בלא שיט' דשות ^{אחר} היאוש ^{לא} קטן ^{לענין}
ואפילו ^{שמעט} שתיאשו ^{הבעלים} לא קרינא ^{ביה} קרבנא ^{ומה} ^{שם}
אמר ^{לא} נדעה מכפרת ^{לא} יהיו כהנים ^{עצבים} שאכלו חולין
שנשחטו בעזרה ^{שחזורי} וענינן ^{מלגבד} עבודה ^{וענינן} ^{גזבה}
שול ^{ואי} קישי ^{אחך} ונעם ^{בית דין} לעקור ^{דבר} מה ^{הערה} ^{אפסור}
את זה ^{מחטאת} שהיא ^{חייב} ^{הא} ^{מגרי} ^{ביבמות} ^{שב} ^{אח} ^{לעשה}
שאת ^{ולא} ^{מיעקר} הוא ^{תספ} והכי ^{אית} ליה ^{נפל} ^{מדרבה} ^{אמר}
שולח ^{מנ} ^{ליאוש} ^{מאי} ^{מקנה} ^{כן} ^{ואסתק} ^{ידה} ^{הוא} ^{שפרק} ^{הוא}
נתח ^{קמ} ^{מסיק} ^{שולח} ^{אכל} ^{בידע} ^{דברי} ^{הכל} ^{ייאוש} ^{קני} ^{יש} ^{למ} ^{דכי}
אמר ^{שולח} ^{ייאוש} ^{כדי} ^{לא} ^{קני} ^{הי} ^{מילי} ^{לענין} ^{קרבן} ^{ולא} ^{לול} ^{אכל}
דבר ^{מיעה} ^{דחוק} ^{ליה} ^{מיעה} ^{הבאה} ^{בעבירה} ^{אכל} ^{בכל} ^{מקום} ^{לשולח}

יִימֵי שְׂבִי קָצֵה וְכִפִּי לֹחַ וְלִתְּסִי מִפֶּנֶּה תִּקְרַתְהֶם מִזִּבְחֵהּ פִּי לֹחַ שֶׁמֶס
אֵינָה מִכְפֶּרֶת עֲדִיק כִּלְהַמְדִּישׁ חֲטָאֵת לְבַד שֶׁאֵינָה מְוֹלֶה
מִשְׁדּוּת שֶׁל יוֹחֵץ בְּגִדְדָה אֵם לְמִדִּין
אֵם לְעִדִּים שֶׁלֹּא נִפְטָה לֵאמֹר גַּם זֶה כֹּחַ וְחֶזֶק אֵם לֵה כְּעִי שֶׁל חֹב
זֶה וְלֹא הוֹדִיעָה שֶׁהָאֵם רָאָה בְּעִינֶיהָ וְדָא שֶׁהָאֵם חֲדָשְׁתָּהּ לֵת
לֵה דַעֲתָהּ אֵם אֵמֶר בְּעוֹלָה בְּעוֹלָה וְכֹל הֵיכָל דְּלֵא אֵם לְעִדִּים
לֵהוֹאֵם גַּם כִּי דִלְהִיבָה לֵה מְוֹלֶה שֶׁ אֵם דְּמִי מְרִישׁ וְהִלְכָה
בְּבִיתָהּ לֵה וְקִרְבָּה דְּמִתָּה כֹּתֶה

מתני

סיקריקון גוי דיעה שעתה לוי ישראל קרקע בפדיון נפשו ואחרי
 שא קרקע זהה ואל תמיתתה הרוג המלחמה מלחמת טיטוס
 שהיתה בידים ובהודק וצבא פרוס שהתא הרוג מלחמה לה הוה
 סיקריקון מהרוג מלחמה ואילו יש בה סיקריקון אם רב יהודה
 אם רב שלא דאבה די סיקריקון קאמ' דאמ' ל' אפי' שלא איהו
 גזרו גזירתא קמיתא כל דלא קטול ל' קטול' מינ' עתא ב' איתת
 לתיב ארבעה חזי' בתיתא כל דקטול ל' קטול' הולבך קמיתא
 ומינ' עתא אפי' מושיה גמיר ומקנה בתיתא מימר אפי' האידמ
 לשקול למחר תבעמ' ליה בדינא ירוש' גזרו עלי הודה ש' מקורות
 בידם מאבותם שיהודה ורג' את עשו דסל' דרך בערף איכ'ך
 ותא נמי בספרי דקורב' ב' שעה שהרג את עשו וסוף פסוק
 קמ' דשטה אמרי' דחוש'ם ב' דן שאלק' לפס' מחייה על רישיה
 דעשו מת' עיטה נפלה אכרעיה דישקב' וספח' למת באותה
 הכחה וספד' עליו יהודה והרג' מיתק' בטל' דאמרי' מדרבה
 עבד' אי נמי הש' טח' ל' הר' שון קשה ממנו לקח' מה' אפי'
 קרקע המיוחד לכתובת אשתו' מ' שכתב בכתובת מ' שהשגת
 לו שום בכתובת וכל' ש' שאר נכסים דא' לא עבד' ליה אפי'
 לה עי' ט' עת' בגדושי' ובמיתת' מיתק' בטל' דאמרה דתרוח'
 לעלי' נות' לבעלים דבי' ע' אשירו חכמ' דסיקריקון מוזיל' גבוה

דיבנה אימתי יתקיים המקח בידו וית' לבעל הבית בזה שמי
ביום שמי יד הכתובים
לאמר מדי לזה הבעל לזה שלתן מסיק דיקון לך חזק וקנין חזק
כיון דדיבורא בעלמא הוא איכא למימר השני טח לי אבן בטור
קנה אי כתב ליה שטרמ בטמיה קני דכולי האי לא הוה ליה מעבד
א לא דאבנה ליה כיכר גמור ומד עת' אחריות דאי טרפיה ליה
לוגבייה דמי ארעא מיקחו בטל דאמרה נחת רוח עשית' ליה
עד שיכתוב אחריות ל' ביהודה עד שיכתוב לו אחריות
למא א' דלית' מ' הא' שתהלה ואחר כך לית' מ' הא' מ'
כתבה ליה אחריות מ' י' יכולה למי נחת רוח עשית' לבעל'
איתה דנחת רוח עשית' לבעלה לא הות מכתבה עלה אחריות
וע' ל' דה' ג' עד שתכתוב לו אחריות מא' אחריות גמי אחריות
שטר ולא אחריות נכסיק קאמ' אלמ' עד שתכתוב לו שטר
לאחריות שאינה יכולה לחזור עליו עוד והי' לב' כשמואל
דאמ' עד שיכתוב אחריות תלגיה וזכין מי שתל' לו שטר
לו יסודי' עד שמכר ואמ' דיתה מי זכניה זכני' ולא יוכל לחזור
בו וטעמ' מפני התקשרותא הוא דאמ' אונסיה גמ' ופסקת'
זכ' אונסיה דסיק דיקון נמר ומקנת בעל הבית כיון דיהיב
לה זוזי ולא מפסיד מידי דהיי' תלגיה וזכין מודה שמואל דהיב
דיוב זוזי אונס שלתן מסיק דיקון כשחזר ולתן מב' על הבית
יהיב ליה זוזי דאמ' דמקבל זוזי גמ' ומקנה ואפי' בשדה א'
לא מיביש' בשדה פתח' שהכריחוהו למכור אחרת שדותו
והוא מעצמו מכר רעה שבה שאיט חושש בה כל כך וגמ'
לא הכריחוהו למכור שדה זו ואותה מכר' זי' ארעי ליה זוזי
זי' לא ארעי ליה זוזי לא כתב לו שטר בלבד קנה ואפי' ליה
כתב לו אחריות התם גבי תלגיה וזכין דעתה למית' ליה זוזי וכן
מדאמרי' זי' ארעי ליה זוזי זי' לא ארעי ליה זוזי

בשיר זכני הוא דלא ארעי ליה זוזי אבל לבתר זכני מיהא יהיב
 הכי גמול ומקנה. לכתמא דיהב ליה זוזי. מדרמא דיהב ליה זוזי
 כוונה שמואל הוכח דיהב זוזי מעמא דבבאי עסקינן דלא קא ה"ב
 כלל לא בשיר זכני ולא לבתר זכני. אי אפדות בבבא אמרי
 קמי האי גרסא בגא הבא מחמת אפרות אינו משום סיקריקון
 כלל אי גזלן שאינן מסור בידו להורג ואנס קרקע של שדל
 אינו משום סיקריקון טעם שהיה בידו יב חרש וקנה אחד ממנו
 שעות הלוקח לבעלים דביע בתקון חכמים ויחזיק בתקנו לא
 זה מחזיר להקרקע צהש וכן כתב רב האי אל והשתה קאמ
 דביקוף אינו אפרות בבבא לאפסודיה ללוקח. בידואר
 שומר. מטה דאשנה דאשה ומתני דקתה מקחו צול דביע
 בתקע עצמו עתה. אודיע המעות. שיעור שיהו דביע
 בשתתקן שלגוי ושלבעלים יהו שלבעלים דביע בכלם. זה שלש
 המעות. דקאבד שמואל נבי דיבעא זב, שזה ארבעה לוקח בשל
 הולך שדה זו שלתך במנה שוה ארבע שלשי מנה וכשמחזיר
 שלש המנה הוא דביע הכל והוא שלש המעות שאל תסיקריקון.
 חרש אינו שומע ולא מדבר. רומז

מתני

ועמז. מה שהוא דומז קיים ומה שדומז לו והוא מתרצה
 קיים. רמיזה בידיו ובראשו. קפיצה עקימת שמתם במז קפיצה
 פיה ואיט סימן. ניכר ברמיזה. בערוך. חרש רומז ורמז ביד
 או צניף שיכול לשא ולית ברמיזה. קוסף וקפס. שיכול
 לישא ולית ברמיזה. הפה. במטלע. שם מכר מעטלע ואין
 הלכך בתרה. גמ. מחלקת. לא חלק
 בבתרה ואם איך בקפיצה לא במטלע. אבל בגמ. דמים
 לא חרש ששא משתלש אפריה להניא יוציא טעם שכן
 ברמיזה כך מוסיא ברמיזה. כך מחלקת בגמ. ודמשיק
 בתרה אף בקפיצה אף במטלע. קאמ. וכל שכן בגמ. דלא תמי

עתידי דקניי דקפיתא עג בקפיתא וייתא אצל מטלטלין שפלין
 ויירושא לא משום הכי תבא מטלטלין. ובקפיתא לא יתבא
 ולא קפיתא דהכא הוא משום כדי חייו תתן דבאן הפסולות וייתא
 כבד שיתבדד שבע וכו' וייתא כן יהודה נמי את התחלת דקפיתא
 במטלטלין כבד שש ואלעזר איחדין וזכר ולא מפסיד והני מילי
 לאחר מיתת האב אבל בחייה לא משום כדי חייו דאי לא
 זכיניה זכיני לא מזכני ליה מזוני ולא זכיני מיניה אבל שם
 אפטרופוס וכו' וכן אי מתבטל מתעב וטענתא שפוט עד
 דמה הדיא עד שותת כח חל' עד שותת קנה הקנה ומהוזה
 יותר משותת צול מדרך ומתעב מתעב במטלטלין. דבבא

מה תדבר דאמט תתקם להו' דב
 חתני
 הא' סידר דלמ' ליתו לאינטיי רטו דתתקם דבנ' וז' חת
 מינטי לטויה ולמינדי אמר קדימא דביוש' ומקשו בנ' מינטי
 דרש שלום דאורייתא היא דכונדשת לכל דבר שבקדש לפתח
 למש' ולבצר חמ' וס' ומסקין כה' קורא ראש' כמ' שכתב בטהר
 (הא' דתת' מינטי דרש' שלום אתא לאמרוש' דלמ' דלעט
 סעודה אם ב' לחלק כבוד לבדו וז' לצי' שדול למינטי דחזקיה
 לטוט ידועה הרשות בידו לעט קרש' חזקה אינ' דשאמ' וס' וס'
 כבוד ברב' ולטוט מינטי דרש' שלום והני מינ' בשבתות וימי
 טובים דשכיח דבס' אב' קש' וס' חמישי דל' שכיח דבס' דרש' וס'
 בידו דל' חת לאינטיי יאמ' דכ' תר' דהני מינ' לבידוד דהו'
 כוריד' במל' חת' ול' שטח' דרש' חז' ליד' שכיח דבס' כש' וס'
 וחמישי ואם אותו שדול מינטי מופל' חזקה חפ' בשבתות
 וימינ' טובים דל' חת לאינטיי וז' מינ' בנ' ואמ' דב' מינטי
 במקום דמינ' כה' ע'ס' חז' ומב' לחלק כבוד לתל' חת'
 בשבתות וימינ' טוב' אינ' דש' שרבים מינטי וז' ליד' מינטי
 שד' לטוט וס' חמישי דש' מינטי דבית' י' ע' חז' שר' ל'

לית עירוב החצר בבית אחד. אי משנים את מקומו לית בבית
 אחד מפני דרכי שלום. וצ"ל מפני שכל משום חסדא קוץ וזוהר
 העירוב בדרך חוץ בית אם צאת לשנות מקומו הנבדלים לאחד
 בית ולא ידעו שם את העירוב יחדו אתבט החצר שמתלול בזה
 עירוב כרפי ל' ש' וקטא דאין זה מפני דרכי שלום. ור"פ החשד
 החמא שמתקין העירוב מבית לבית אומל הרמאן היה אכלו וכן
 פ' דת' ז' בור הקרוב לאמה אמת המים המביאה מים מן העיר
 לשדות. ור"ל לעשות בורות שם תבש האמה ואלא מן הכור
 וישקן השדות ומרע ל' מ' האמה לבד כדי שיתמלא ויתקט
 חמל שיתמלא בורות שבשדות העלונים שהקדושים למוצא
 המים ואחר כך יתמלאו התחתונים. וכשהוא ממלאו סוכר את
 האמה עד שיתמלא מפני דרכי שלום שלי יסר מזה לבית
 ביתא חמא מסור דאשן ודא תקנתא דרבנן ואשן שאין דין
 מיטות חיה ועופות וכו' מדאורייתא כל כמיה דלא מנא ליה
 לא אצל חוץ. וצ"ל מפני שמעדות שאין להם טרף דלקט עליה
 כליו. גזל גמור. צגל מפ' גזל גמור מדבריהם ובעל דל יוס' ^{קט}
 בבבלי דקסבר ששן מפני דרכי שלום את שאין זוכה לתקנת ^{קט}
 גמור כזוכה. המנקה חותך כמו ונקח סככי היער וכו' ושלל
 בו ששן את כנקח זית ל' יוס' אומלן. אי הל' כל יוס' משאלת
 אשה לחברתה החשודה על השכירות. לשאר פירות שביעות
 ולאכלם לאחר הכי שור. נפה. מפול בירוש' אשן אומ' נפה
 לספור בה משות כפרה. לכבוד בה חול' דמים לטוח בהם
 סממנים. תגד לעמן כן אוט' שלשתן וצנער טמא איירי
 דאי בצנער טהור אי לא תקנה עוד לטהרות אשך משביעות
 חסור. אטהרות כדי אמרי בפ' עד כמיה. אכל לא תבדוק ולא
 תטען עמה. לפי' כה לפי' שאסור לפי' ידי עובדי ^{עבדה}
 בשעת העבדה. ובוררת וטוחת זכר. וצ"ל פריך מאי שם

רושה וקתני לא תבדור שמעו עת בש שרת ידו עוברי עברה
ומאי שם סופה וקתני ובוררת וטוחנת והלא מסייעת ידו עוברי
עברה שלבול ומשע מביי רוב עמי הארץ מעשרי הן הולכך
חשטא דרבנן בעלמא הוא ומפני דרכי שלום מותר לעיין
ורבא משע דסיפא בעם הארץ דל מאור שחטוד לאכל פירותו
בטומאה ומחזק לשער והך טומאה וטהרה דחולין דרבנן הוא
דתהי לא הזהירה לאכל בטמאה לא תדמה וקדשים בצד הולכך
לא איסורא דאורייתא הוא ומותר לבייץ מפני דרכי שלום
וסיפא וקתני משתטין למים בטומאת חלה דאורייתא שחפור (עמיה
ביר דכח
אתמ שמרת תרומות עבד לה שימור ורישא
וסיפא בפירות מוכסאין וכל זמן שלא נתגמלים לא נתייבד
בטלה ואי כן לא טומאת חולין דרבנן ומשתטיל למים דהיינו
הכלל נתייבד בטלה מחזק דאמריה אישר כלום ישר
ושאלו בשלומי בגופיך השתא מחזקי מחזקי ידיו הם
בדבר האסור לישל כגון עבודת שביעית שאלי בשלום כל
ימות השנה מיכשיר ומשני דטמא לא נערה ליום אידם דתניא
וכן בקוף הפרק גמ' לפתח ראשון לבדלנד
בבד ב' בתורה בי' שיבה הוא ידבר כראש ונבדך ראשון
הסעודה וליטול מנה יפה ראש אם נא לחלוק עם יושב בדלנד
לאחד שיחלקן בשוק אומ' לו בדור וכול' איזה שתרצה ולת
פי' כגון צמצם ענין יצקה המרת לקת לעמים או חכמים
המסובים אבל בגדי דשותפת לא דהא אמרי' דכל מקום שנהא
דהתת שטן בחלקי ספה אינו דואה סימ' בדיה לבוש נתייבין
קבלה בידו מרבותו נתפרדה חבילה נפסק הקשר יש מפסיק
איבד חלוי כבודו בשביל חבילתו הנפרדת ואינו קורא כלל וכך
סידר רב עמרם ויש מפסיק שאין סדר הדבר להקדים לוי
לשכל ומי שיראה יקדים כהן שצריך ראשון קורא ואי כהן

אחר קורא אחר כך רמ"ש משום פגמו של רמ"ש של
הרמ"ש איט כה' וכן לא יקרא לנו אחר לוי משום פגם
למ"ד י"ד אינשי פגמו בחד מיניה ואמר רמ"ש איט
לפיכך חזר וקרא לנו אחר מ"א עניי שני איט לנו י"א ושל
א"ל רב גורמא כה' ששטמך וחזר בו איט קורא בתורה
ואיט נשט את כפיו רמ"ה לתדושה וכן כהנים ששימשו
חזנו אל שמשו במקדש וא"ל רב שמואל הכה' רמ"ה
במתם איט נפסל מן הדוכס עד שיטמא במזיד במת שחית
משכנה קדושי מטה וכן המעמא למתם פסול עד שיקבל
עלו של איהם מיטמא למתם ואט מתו בן להזר רמ"ה
איט נזחר וקדשט נפסל כדון אחריה דכה' לוי מי בן רמ"ה
כלום תיקט שום סדר לשרא' בשבתת משום דרכי שלום הראוי
למטה וכן דאמר במסכת שבת בכלכתי איזהו תלמידי חכמי
למטה פרנס על העיבור כל ששאלו אותו דבר הלכה בכל מקום
ואמרה בחומשי' יש שכותבי פהם חמשה חומשים כל חומש
לעצמו וכל ספריהם היו במילה כספר תורה שלם אמר
ואו לכתב התם ספר תורה או נמי דאינון לא איט ספר תורה
ולכתב התם לא חומשי' הכי חזינא דשרי ונשאל מרב שר שלום
אמר כך בעז זל ספר תורה שאינו עשוי בהלכתו מן שלכת
לבדך עליו או לאו והשיב שמואל לבדך שאין הברכה אלא בקריאה
ונשאל רבתי גמא זל ספר תורה שאינו עשוי בהלכתו מן
שלכתך שה' ודא פסול אס מותר לבדך הקורא בה או אסור לבדך
והשיב מותר לבדך ואי הברכה על הקריאה כספר כמנהג הברכה
על גבולת לולב או ישיבה בסוכה שאם היתה פסולה מן לולב
ונמצאת דברה בפסולה שהמיתה היא עוילתה לולב מן ישיבת
הסוכה שעליה מבדק ואם היו פסול לא עשה מיתה וכן בקריאה
המיתה היא הקריאה שתורה ב' שקרא בספר כשר ב' שקרא

בספר פסול ואפי' קרא עלפה ענינה של קריאה היא המיטה שעליה
מבדני' הלא תראה שהקורא בשחר קודם שיתלכלל מטה או תלמוד
או הלכה או מדרש מבדך ואחר כך קורא או הרש הזה למידת
שהקריאה בתורה היא המיטה שעליה מבדני' וזה הוא ההפך ש
שלא הרגשו בו דוב חכמי מצוה ודימו שהמבדך והקורא בתורה ^{בספר}
פסול הדין בדבה לבטלה וראיה לדבר זה אם דאמרו אי קורא ^{בחושי}
מפני כבוד התיכור וכי יש בעולם פסלות כמו פסל לטחוש ^{מטל}
היה ספר תורה חסר אות אחת פסול וכל שכן חומש ולמה נתן ^{הטעם}
מפני כבוד התיכור והיה להם לית הטעם מפני שהאפסול שומע את
בדבה לבטלה ואם תאמר שהקריאה זו בלא בדבה למה נאסרה
וכי יש בעולם מי שעה על דעתו לאסור קריאה בלא בדבה ^{אפי'}
על פה לא ודאי שלא אסרו בתיכור לא עמקרייה טחיי' בתיכור
בתיכור שה' שבעה וכי יתא בהן קורא שח' קורא בחושי' מפני
כבוד התיכור לא מפני שהבדלה לבטלה ועל דוקא זו סמכו כל
אנשי מצרב והיו קורא' בספר קנה מידה בלא שבוד בלא ומבדני'
לפניה ולאחריה ^{בפני} מאות' שלם כג' רבט ווסף הלוי ורבע יתחיל
וכי יתא בה' ומשולם לא נאמנו בזה פועה פה ומי צריך לפי' אכלם
בעלי ביה היו והכמתם מיו' שבת ומכאן ועד וידעו שאין הדבר
תלוי בהספר אם הוא כשר אם הוא פסול אלא בקריאתו ב' שקרא
בספר כשר או פסול כמו שביארנו ואפי' דאין לבטל עבוד הלוי
להם ספר כשר טענתו ובו ראוי לקרות לבטלה בתיכור ואם
אין אפשר להם קורא' אפילו בפסול ומבדני' ^{בחושי} הטעם דאמרו
וכי הורה דבחושי ספרי' זיל תוספת פנים אחת לא היה לה' ^{מיוסר}
ספר תורה לקרות וקראו בחושי' מפני הדחק דכיו' שאין לשם
אוסור אין לחוש לבגד יתכר' וכעם דת' דהא דמותר אין
לאו מפני כבוד התיכור ה' ה' היכא דתנב טענתו וספור בגדי' ^{בגדי'}
ולא טענתו אבל אות' חומשי' שלש איתן בשווי' כהלת'

גדים בגדי ספר תורה שחסר ידיעה אי קורין כן ומה דכפלו דאפי
אסחור פסוקי אי קורין כן עד שיגיה אותו משיטעם לא נית למסר
פחות מספר אחר שנים לעצמן והוא לא נית לכתב שום דבר תלמוד
והנה ההנהגה כדאמר' כתב לך את הדברים האלה כי על פי הדברים
האלה ואם אתה כותב ואם אתה כותב הלכות אלא כיון דלא ידע
שנתמנה הלב והתורה משהות עת לעשות ליו אס דא על עשות
דקנה לשם שמים הפך דדי תורה לשעה העריכה הנא נמי כיון
דלא אפשר שאין לכל יעבור ויעבור יוכלת לבתוב ציאים שלם
הרא שדות ששן ספת הנהר כי מיזל סל עלמה לא פלג אם
אין סוכר את הנהר לא דול והוא מוסך צפסו כולי
עלמ לא פלג שכל הדויה לרשותיה כי פלג צי סתא שדני
שאין כד לרלות את כול יחד ורועס העל ונס לסכרו שלא ירו
המים לגטה ומה שיד הנהר דרך גלים קטנים עד שישינו כל
שדותיה והתחתנים משבבי עליה אלא אם כן עסקה אנה
ואקשינ' בגל' לרנ מגמתות דקתני בור הקרוב לאמר
מתמנה ראשו פי' דהיינו שלא ותרנגה שמואל אליצא דא
מהצבת על פי בורו פי' שתמנה מאילו בדרך הילכו ואי
נסכר הנהר מא דאלים גבר ואע"ה דהילכשמואל ציני
סמכות צי' שבור למהלך הכא לפי הדעת דב מיתב
ולא מיתבבר ולהכי פסיק כל דאלים גבר ציניל מיתב
מ' החוטי' שגווי ור' מטה עזיל ואוהרי כמא אחר ששוי
כמו חריות שדקל כרכל קלי חורי על ראשי וה' רחבי מלמטה
וירים מלמטה ועשויה כמי' מים גדת בפייהם וכשמת עזין
הרגים או השופות ברכ' נאצין וכיון שהן כלים קנאום בעלים
ויש בה' גזל בלוח וקוקרי אי' כלים לא חופדין בקרקע
והנה צה חטי' שא' שעורים ונת' על פי החפירה לוח עומד לטח
על החפירה וסומך הלוח ההוא שניקם דק נשע על החטים ובשנים

העק

העוף בחפירה וימשוך החיטה שהקים טעם עליה מיד טפל
הקיסם והלוח אחריו ושאר העוף בחפירה וכו' וישא בה קוקר ויש
אומ' פ' כ' פ' ב' וכו' ערך. אם נטל ונתן כד. אם לקחו ונתן על
גבי קוקר כד הו' א' וכו' לדיה גזל גמור הוא. עם כעיתו נשאל
לא בתבירי י' ש' קוברי? שע אצל עדות וכל ש' ג' א' מתעסקי
בה. אם מתאוס הדוגם עם ישראל. מחזקי ידי ג'ים. השתא
משמע כס' י' ע' ממש ועל זה מקש' ממשא דאמ' אי עורר י' ו
עוררי חופרי? ד' שמו' ו' והא דמסיק בידו שלמי הו' ד' אמי
לדודת עמו. לא שיהא מותר לחרוש עם הג' לא להחזיק בשעת
חרושה קאמ' לרדות מלשון דדיא ואי כופלי. דהא דעתי' שלום
למי מפני דרכי שלום הוא דשרי. ומשום דרכי שלום בחדא
זמנא ס' ג' למימרא להו החזקי. בדרך שמו' לעושי מלאכה
העובדי עליה אומ' להם תחזקה ידכם. אשרתא. אף הוא
לשון חזקתו כמו אשרתא. שלמא למר ולא היה מתכוון לרבו
לא לכו היה לרבו. תוס' מה שפיר ל' ש' ע' שלא יהא נזהר
אנש דעת הדבירות ועל חס' פ' כ' דלא קאמ' אחר דאי כופלי. לעולם
לא יכנס וכו' דיינמא מורה לעז ש' טת' לו בשפה רפה. ולא תייש
דינא אציל ומורה כיון דלא אציל לביתה. ומפ' ד' כ' כ' שלם
דסת' שלום שלום לך וכו' ודב' איקרו מלכ' דכר' ד' מלכ' וכו' וכו'
וכפלי. להם שלום שלום עליכם מלכ' שלמא עליו מלכ' ירוש'
מה שואל בשלמא עליה שלום עליכם

האג' התקבל ג' וכו'

סלוק פרקא

כיתה הזכר לחזור חוזר
לוא רכס לא נפשו מדעתו לעשר לו שלוח לחובתו. האי דקט'
מעת' הולך בדלא שויתה איהי שלוח לתבנה וקאמ' אס' קצת
לחזיר יחזיר לאן למידת כיתה הא' שויתה איהי שלוח לתבנה
אס' דעת' לחזיר לא יחזיר ותפאטו מיעה דהולך בזכה דלעולם

הולך לאו כזכה ראשי ואפי' שויתיה איהי שלה לקבלה והוא דעתו
בדל' שויתיה איהו שלה משום התקבל עט' לה' דהתקבל אינו עדין
לה לא שמוע' נדא' עד לא שויתיה איהי שלה ובעל לאו כל שווי
שלה לקבלה לא להולכה ואיהו לא אמ' לה הולך אפי' הכי מכי
מט' מידה לידה מידה שות' והתקבל דתא' לה התקבל והולך אמ'
דאפי' יודע שאי' לו שלחות לקבלה ואי' די' דתא' התקבל תא' הולך
האשה שאמרה התקבל לי גמי לא יחזיר דכיו' דאיהי שויתיה
שלה לקבלה הכי הוא כידה ונתג' שח מיד בקבלת שלה. לפיכך
כיו' דתא' אי' יכול לחזור אי' לא תקנה לחזור לא אמ' ס' אמ' לו
הבעל לזה שעשאתה היא שלה לקבלה אי' אפ' שתקבל לה להיות
בידה לא שלה שלי דהא ר' הולכי' לדה אם רעה לחזור על א' שלה
הגע' ג' לדה וחזור שאינה מגורשת לא מיד עתה מג' ש' והוא אמ'
לאי' ג' עד שיע' לדה. והולך וקדש מתריץ לה בגמי
הולך דהאוי' הולך ות' לה כגו' זכ' לה או התקבל לה וטע' דאמ'
אי' אפי' ה' לא אמ' אי' אפי' אי' יכול לחזור אבל הולך אפי'
לא אמ' אי' אפי' יכול לחזור והולך לאו כזכה אף האומרת גו'
לאו קבלה הוא וכן ה' כלל' כמין
פשיטא בע' חותמ' איש אכר יכול לעשות שלה לבעל לחלצה
כיו' דאית' ב' שלחות מקד' מושלחה פשיטא דא' לחלצה
זכר דבי' שכן בעל' ע' לחולך ג' לא שר' ובמיד' דאיהו כשר
שלחו גמי כשר' ואשה אחרת פשיטא ל' דהוי' א' שלה לחצותה
לקבלה מאחד דרבי קר' שלחות לקבלה מושלחה מביתו קרי'
ביה ושלחה שכן היא ע' מקבלת גיטה איש לקבלה ואשה
לחלצה מאי' מי' אמר' כיו' דאיהו ע' ג' לאו כ' קבלה הוא
שאר זכרים גמי לאו כ' קבלה נעוהו וכ' לעט' הולכה באשה
דאי' הא' גמי שלה לקבלה ודי' הוא שהרי מביט' שהיא
דאוי' לקבלה בג' שלחתו קטע' שהתורה זיכתה לו לקבל קדושה

כדי לסייג בכתובות מויתאזה חנם מן כסף ולתכל עטרה דכתיב ויטעה
והיתה לאיש אחד ואיתקש הויה ליתאזה הולך בשליחות ומה
ואוקימנה כהולכה מודקת ערובה לומר צפני עתה והויה כה
מכיו מטא עטמ לידה אינשה לה ושני כהן דאמר לה הויה שלח
להולכה עד דמטית התם התקבל לי גטי ואשת אמרה הצט לי
גטי כלום אמר השליח לבעל מן אתר אמרה התקבל לי גטי ואשת
לא אמרה לא הבא לי גטי והוא אמר הבעל אמר הילך ככה שמה
דהא עקרה שליח לשליחותה לבערי דלא עתה ליה צדירחא
דהולכה ועקדיה לשליחותה ואמר שליח לקבלה איפשי להיות
שליח להולכה אי איפשי להיות והולכה ליתה בכל לקבלה הולך
או עמי אימליך וימטייה עד לא לא גטי הוא דמי עקרה לא
קבל שליח להיות שליח לבעל להולך הצט לי גטי ואשת אמרה
התקבל לי גטי השליח אמר לבעל אשתך אמרה הצט לי גטי
ואשת עשתא שליח לקבלה שמה שליח התקבל לי גטי אל
מגטי הוא דמי שט בשתחורטה ולא איסתקא לבערי וקיבלה
אותה בכל הולכה וכי הולכה וכי פסק דבהאי ודבשמואל
הכהן זל ודבא כשהזל והוא אומר הולך ותלה זכה לה ודבא
לה אחד מאלו השמות אם רצה להחזיר לא יחזיר דהנהיג שליח
לקבלה שויה וקסבר הולך כזכה דמי ל אומר וכו' בגמ' פריך
ל היינו תנא כמא ומתריק אי בעית אימ' אי איפשי אתה
לא שמועני ואי בעי אימ' הא קמא מנ' לן מא' תנא קמא
והלכך עת דאמר הולך לאו כזכה דאמי דדיאנא הוא ועתה
לעומק דדינא וסד דמוקמי מתנ' בגמ' כותה וסד אמר
נקיטין וכו' וכי פסק ל' מנ' זל וזה לשון אמר לו הולך וכו'
שליחות הקבלה ועשה שליח הבעל וכי אסר לו הולך ותלה
עקר שליחות הקבלה משום בזיו דבעל כסבור לנות בעיתה
שאמה מקבלת בעצמה דאיהי כי שדא שליח לקבל מנין

עצמא' כשחשש בזיון דהאידעו ונאקפיד משוכח צורה הבאה
לה לאחר מיכ' (אחר שנתן לה הבעל הגט בחצר ואחרי כן קראתו
דהקרא לאו גטא הוא דבעני ונתן בידך חצירה דאיתרבי כעדה
וזה בשעה שנתן לה לא היה החצר שלה וגזירי' שלא יקבל שכל
האשה מיד שליח בעלה משום דרמי' להא' שקיים הבעל ומסרו
לוי חשתי ואחר כך עשה חזק שליח לקבל' ואזני' נגז' למוזר
חצירו הוה שליח הבעל וכשקטעו הוא נעשה חצר עתה שלוחה
מאזי בינהו' בין חזק ונתן לשאמ' דקטעו איהו ושויא שליח
שלה קודם שפטר הבעל לוי שלוחו דהשתא לא יאמרו לחצירה
חצירה לאחר מיכא' איכא מאן דספק חלבא ופ' הוא דה"ל
וזה לשון וקמ' ל' כר הניחא דרב לגבי' ר' חנינא תלמיד הוה
והב' הוה דשדר גטא לדביתהו וכו' ליהוי פקדו' דב' ס' ליהוי
בידך ויהוי אמה שליח לקבלה' אם אמה לדל חניה' אם הי' ית'
יודע שהלכה כמותו עבדנא דהא מילתא עובדא כותיה ואמנא
מאור שתולא חיישי' לחצירה הבאה לאחר מיכא' לחצירה
שליחותא על הבעל שליח שחזר ונעשה שליח למי ששאלה
לו עיתק משליחות הראשון עד שלא היה שהות לחזור אצל
שולחו ולומר לו עשיתי שליחותך ושליחות שאינה ראויה לחזור
ולתגר איהו שליחות לחצירה שליחות אצל הבעל כלומר
ולא עתק איהו שליחות הבעל עתק שבדבר נעיי' בה עד
שעתי' שבדעתו לה שיב' כהלכה הדור שלוח' לאחר ימים
לדעת מה עתק' שבדבר כולו האי' שלחו לי ואמנ' כל איני
פעמים חוזרים ושולחים הוי דבר שבעדו' שאלר בו ספק דבית
המדרש' חולית ולא מיתבמת' אם מת' גט מחיים אם
באת לנשא בחייו עריכה גט שני וחליה לאחר מיתה' אם מת'
ולא נתן לה גט נפחתא כך שמה' אמן שהדי' אמן
הבעל כתבו גט ונתן לה וכתבו ספחתא ס' תפחתא ט'

עשו עדים שלחותי לגמ אחד שאם שלוחים ועדים והרי
 גם אחד ואינם שלוחים עוד לחזור ולכתוב גמ כשר ואבר קודם
 שנתקדשו לה עשו עדים שלחותי ואי דשמי לכתוב גמ שני
 ולית לה שהרי כבר כתבו גמ כשר כתבו ותא לשלוח של שמינית
 וכ עשו אחד בדרך מי אמרו עשו עדים שלחותי ונתת לן
 מוריה האמיני עד שיבא גמ לידה ותתקדש עשה שלוחים לפני
 אה לבידחא וידהחש שלא להטריחם בהליכה תיקון רב האי
 גמא זל וכיו שהוא ספק מי לו לסופר לכתוב ולעדים לחתום ולית
 לשלוח תחת ראשו עד שימלאו בו בבעל ויאמר לה כתבו והתמו
 ותא לשלוח להוילך לך ואם כתבו מעצמם והתמו ועתה לשלוח
 ונתת לידה לא תנשא בגמ זה עוד כתב רב האי זל כלל
 דמילתא דעבד זה עובדא דל מילתא דמיסתפקא לענ גמין
 נקטינן בה להוציא עד דמיצטרך ואי עבד ונסיב לא מפיקין
 מיניה ול מ זל כתב הרי זו ספק מאורשת ולא תנשא
 ואם טא מתניתא והולך ספק מאמר מפני שהוא ספק עדות
 האשה שאמרה התקבל לי

מתני

גמי והוא חזר ואמר קיבלתי יריבה להניח שתי
 כתי עדים שנים שיאמרו בפניא אמרה לו לקבלו ושנים
 בפניא קיבל וקדש ובגל פריך למה לגי קדשה ואפ"ה
 הראשונים וכן שנים שאמרה בפניהם התקבל לי גמי
 ראו כשיקבלו מאחד מן הראשונים ואחד מן האחרונים
 ואחד שלישי שנעשה עד כזו וכזו מיטרף עמהם

גמי בשל אומר לפקדון גמי שנתן
 ביד שליט בשל אה לפקדון הפקדתו ביד שליט אה
 נתת לי שהייתי שלוה לקבלה ועתה שה בקבלתי מיני
 כאן שאם השלש אתה נתת לי להלוכו לה וכ עשית שנתן
 לה והאיש והאשה יחד בשיר דאם מיתה דלגדושיין יהיה

לדידה הוא יהיה נה שגרי היא עמן בעיר דהא הימנה כשם שיד
והשם שגרי שגרי וקטשם לרוב הונא דאמ בעל נאמ דאיתיהב
למיהלה שאם מהל מחול הילך שלש נאמן דכיון שהאמין ומקדו
כידו עתה בהבטחתו עליו למחול על ממנו ולחאמי כלמה שחמ
אכל בעלתא דאוסורא אי כידו להאמיט וכ לטיי כלומי ששש
הילכר הונא דהי קימל רב הונא ורב חסדא הלכה כרב הונא
דחא דכיה דרב חסדא כפסק לה ורב שדינא ורב האיי צל דאי
בעינא אמר לדידי יהיה נהלי וכא שהגז יוצא מתחת ידה
לא הילכר חסדא וכפסק רב שמואל הנה צל וכפס' ל' ר' ז'ג
זל קיבל למה לי אע"פ דלא נפיק מתת ידיה שהי קדש ל' היה
עדין אלא לעדים שאוהו כידו אע"פ שלא דאן שקיבל ומשע
ל' לעזר היא דאמ עדי מסירה כדת ומיירי בשא עדין חתומין
חתומין כן ולכן לא סאמ במה שאוהו שלם כידו כיון דלא
דאיה קבלה אבל מה שפירש ר' ל' לעזר היא דאמ א' ג'
כשר בלא עדי מסירה קשה דמה בקר בכל מקום כי נקטא
בטא שישם עדים חתומים מודה ל' לעזר דמותרת בטא
אע"פ דלא את קמ עדי מסירה דאמין ק' שכן ליה בהכשר
לעיל דבר השולח לתת העדים חתומי עלהג מפני תיקון
העולם אמרי בגי אמ' דהא לא יריסה ל' אילוצר דאמ
עדי מסירה כדת תקינ דבנ עדי חתומה דאמין דמיה שיהדי
או עדי דאמין לגרית היס' וסמ' בגי ליה דל' לעזר
גופיה דת' דבר המגדש שא' העדים חתומי עלהג מפני
תקון העולם קדש למה לי כלומ למה לי לגריתיה בשעת
שע שאזרו על המיתות בעל אמ' לגרית' עתה לשלש נאמור
לה ועמ' חזקת שלח וכו' דכיון דבעל נאמ דמסירה לה יד
בל מעת לגדש עמ' שחזקה היא שהשטח גושה של חורט
אסור בכל הנשים שמה זו קרובת אסורה אמידט לו שלוח

אלא אם כן קצר שלחו ואם סלעית קידשת אין לה קידשתך לך
 אוק משה לחומרא כי הא דל יתכן אי בעלה כה הוה כו
 זמרת האשה שמארו בעל ושלש לגדושי והיא אומרת עתה לו
 ואבר מגני אי בעלה כה הוה לא שריא ליה דלחומרא מגרי
 עשה שלחותו ולעלמא לא משתריא וכו' דלקולא לא אמרי עשה
 שלחותו הולית דשמיא לא עשה שלחותו ולא מתבצרת דשמיא
 עשה שלחותו ואינה זקוקה ליבם

מתני

היא יש לה יד והא גדולה היא ואם היתה יתומה האשה
 עמיה והיא מתבצרת גטה והשתא לא שמיא וכל שמיא כולה
 לשמור גטה אינה יכולה להתגרש פ' ל"ט ואפי' על ידי אביה
 דהא שטה היא ואפי' ל יתכן ושלחה מביתו כי שמשלחה אינה
 חוזרת יתה זו שמשלחה וחוזרת במסכת יצאות דבר הרש
 ולת מפ' דעל ידי אשה מתגרשת מעל שמיא יודעת לשמור
 את גטה והורה כן הלכה למעשה ודקדק מדהוה דפ' הרש
 דמפרש התם ל ינאי טעם אחר משום דסת' ועת' בידה מ' שיש
 לה יד לגרש את עצמה יתה זו שאי יד לגרש את עצמה ולפי
 אותו הטעם הרי יש לה יד אביה שהיא טורה דאפילו היתה פקחת
 לרבנן כי הדין בי אביה מתבצרת גטה ול' יהודה אשה ולא היא
 ולמא דמפיק מעושלחה לא פליג ל' נפיק ליה מקדשה אחרין
 וליכא בינהו מדי' ויש לית טעם דכו' דיש לה אשה משלחה
 ואינה חוזרת שמאיה שומרה מעלחזור והכי נ' דאין אחר דלעל
 דבין עיקר ופס' ל' מ' ז' ג' יד היתה אפי'
 לה דא' שמיא בעדקס א' ידה ולא כלום דלמגרי חקמה
 דא' בדשותה כל ימי נערות א' אפי' נשאת' מחלוקת
 לגדושי' וכו' והתם בג' מפ' טעמיה ד' וחס' קדושי' דמדתה
 אביה ולא היא גרושי' דבעל כרחיה כי היא ובי' אביה פ' קדושין

דבענן דעמקנה אביה וכל היא שהורה זו כנה לו אבל גידו שין
שיתן בעל כרחו כי הלא בי אביה דמה לו ולדעתו כי מקבל
ליו איהו נגדי על כרחיה הוא מהו שתעשה שליח נערה לרבנן
דאמרי מקבלת גיטה מהו שתעשה את אחד שליח לה גיטה
פשיטא לך שד אביה דמיא מיהו האמביביא לך מאלמנה
כד אביה לשוויי מיהו שליח מולא ושאית יודעת לשמוע
פירשתי בגמטה שלש מדות חלוקות בזכיית הקטן עורקן
קטן שעתק לו ערור וזורקן וכשעלך לו אמא וטולא זובה לעצמו
ואינו זוכה לאחרים אם זוכה חס לחבירו דבר על ידי אותו קטן
שמוסר ביד החפץ ואם זכי בחפץ זה לפני לא זכה ואם בלאות
לחזור בו חוזר מתקדשת למיאו חשיבא ליה יודעת לשמוע
קידושה ומיתקדשת בקדושי אמה ליענה או בקבלת בענה
אם ידמה הייא למיאו שצריכה למיאו ואינה יודעת בלא מיאו
דלת בנימוות כל תעקת שאינה יכולה לשמוע קדושה איה
צריכה למיאו וזו יודעת לשמוע הייא הגשו לזנות נדרים
שנת שלש עשרה לבקן דלת נמוסכת נדה בי שתיים עשרה
שנה ויום אחד נדרו נבדקין אם יודע לשם מי נדר ולשם מי
נדרו נדר והקדשו הקדש וכנגדו נקטנה שנה אחת לפני
נדריה נבדקין כדלת בת יא שנה ויום אחד נדריה נבדקין
ידעה לשם מי נדרה ולשם מי הקדישה נדרה נדר והקדשה
חוללת אם הכימה סימט ונא אמרינן אומא ענה
אבל קולם הזמין הזה קטנה חיה ואי סימטה סימט ואינה חוללת
תנן רש ותענה דהא רבא נפיה פסקה הלתת נבדקין ויזקין
הוך זמין כלפט זמין ואמרינן נמי התם גבי קטנה שהעשה לפני
שטותה כי קאמ' רבא חזקה לגיאו אבל לח ליה בעיה בדריקה
ומפל רב שמו דכנגדו בתענה להו שהעשה לזנות נדרים קאמ'
לא בת שתיים עשרה שנה ויום אחד דהא העשת נדרים שלקטן

דכענדו באשה גדולה היא ואיך הלשו משמע כן ונקטת התלמוד
 שלם הגשו לטות הדדים קטן כן שלם עשרה שנה ויום א' קטנה
 בת שתים עשרה שנה ויום אחד נדריה נדר והקדש הקדש
 פ' ואיך נדריה קטנה אפ' יודש' לשם מו' נדרו ולשם מו' הקדש
 לא נדריה קטנה כן פחות קטנה נדריה נדר והקדש נדר קטן
 וכענדו בקטנה חולעת גדולה היא וכל קטנה סימנה וכל
 אמרו שומא טה' אבל נפחות מזה הו' להו שומא ואיך
 כתוב נפדשה ומקטנה אשה לאיש ואינה חולעת ול' נפדשה
 וכענדו בקטנה חולעת קטנה מבט לא שנה ויום אחד אפ' חולעת
 אמה או אחיה ומת כעלה ולא רעה היבם לא סאג' לה במימון
 כעלה הדאס' לא חולעת ולמכור נכסי אביו קרקעות נדר
 שיהא ב' עשרים הוי קטן דאליס כח ירושה אבל נכסיס' שלו
 לא חפץ ומחזירו לאחר שנה כשחזרו ממנו וזוהי נאחריק
 מדכענ' אחר זה ואחר זה שט' תנוקות לו דינ' שורה

מתני

ערש' אשה ג' לילה שהבעל יודש' שאיך הקט' שוקה
 שיה' וגמר ונת' לשם הולדה ואיך שליחה אלה שיה' הבעל
 אם רעה הבעל להחזיר קודם קיעה ג' לילה ואם אמ' לו
 לאביה כלום אם היה לה חב' ואם לו התקדש לבת' ג' שנה פסול
 דא' דיטו' שילעיו' עליו אם וקפיד' אהו' הרי הוא נמקם פלו'
 איט' לא נפדשה מקום שם תגיט' וכל לעזר מכשיר פלו'
 מוקט' בג' מו' שנה דיט' ג' תל' וג' זה לאשתי במקום
 דקתני פסול ולא פלוג' לעזר' ומא' שנה סיפח דקתני האשה
 שאמרה התקדשתי ג' וט' ופלו' לעזר' ומתיר' איה' שיה'
 מוקט' פיל' והדבר תל' בו איכא' לעימר קפיד' אהו' ודוק'
 ליה' איה' דכע' כדוק מ' ג' מ' מ' מקום היא פ' מ' מ'
 ידעה דטח' ליה' כע' לעיטביה התם הילכך איה' לא נפדשה מקום

שם תמצאנו הכא לי גמי מנקום פלוט דמראה מקום הוא
 לו הכא לי גמי אוכלת בתרומה אם אשת כהן היא עד שיגיע
 לדה התקבלו גמי אסורה לכל בתרומה מיד חיי ש' דלמא
 בשעה שיצא פגשו ונתן לה גמי עד שיגיע גט לאותו מקום
 אכר אמרה לו לא תהא שלוחי לקבלה לא שם ובג' פריך ויטע
 דכיון הוי דאין וקבלו במקום אחר ואפילו כשהוא שם והא דתעט
 פסול ומדמיין לא עדיכא דאמרה ליה התקבל לי גטא ממתא מחסיה
 וזמנא דמשתבחתי ליה בבבלי הכי קאמרה ליה משתבחתי ליה
 ליה שקלתי מיניה גטא לא להוי עד דמאמי מתא מחסיה פו
 דהדר אמ' ליה רבי מכלל דלא קמדה מי מקביל ליה בדוכתא
 והאי דקבעה ליה מעיקרא מתא מחסיה הכי קאמרה לא תהא
 שליחי לקבלה להתגש על ירך עד דמטית התם מוסד מיד
 משפירש מאמרה דל לעזר לעמיה דמכשיר דשקלן במקום
 אחר דמראה מקום הוי לו אגשת קבלה מיגש לא לפיכך
 משנה אפירש מלפניה מקורה שמה מצינו חוק לשיר וקבלו
 מוצע ובידו שלמי מאי טעמיה דל לעזר מוכי אט מחלוקת
 מצינו ומפר' בגמ' דאמ' דשלח מזיל השותא במידה והבע' לאש
 לא במערב חיי ש' לעזר דילג' בהדי דאזיל פגע ביה צבעל
 ויהב ליה גטא אמ' מתי דב' ש' ב' וכו' התם מפרש
 להו בעה

מתני

ובתרומת מעשר שלומא דתת' התם במסכת
 דמאי הלוקח פירות ממני שאני נחמ' עלה מעשרות פ' בערב
 שבת ושבת לעשר דמאי שאלו בשבת ואוכל על פיו ומשק
 טבול שבת התירו לו לשמוך עליו אפ' לאו ששיתק אוכל על
 פיו מותה כעודת שבת טבול ולמאמאי שבת לאיחל על שישער
 וקתש סיפה תרומת מעשר שלומא אחאזה במקומה
 והריה מרומע' שמי' תרומה עולה לא בא ומאה ואי' כח' מאה

[illegible]

ואם לא עשיון אימרת פי שאי מצדד, אם זה שפירש שמו
דעה לתקן בה הו"ל, ולא אמר, אם כשעצמו וכל הדין זה לא
דדעת היה מעשהו לך, וקופו הוכיח עלתלתו וקדוה ליה דממנע
מעשה לעתיד דוסא, לא
ומקובל
לא אמר כיום ואחר כך נתחיל לך ב' מצעצמו וכל דחפתי הרוח
ואם הוכיח סופו עלתלתו, שהיה לבו טרוד ולפיכך לא אמר, לא
שאי לעדים טרבו ומיד כתבו ועתה לה ואחר כך עלה ליה והפיל
עצמו ומת הדין הוא מעשר שני, בשרי מיטב כחמא גטא לחותה
שנים מצבם יכתבו גט לחסות, מי משוי איניש ברה שליחא
במקום חבא, ולא לקפיד בהימיתו ומעיקרא האי ברא שני
ש'יה שניה ועכשיו שמת האב וכתב לה הז, הזה וחברו גט והבעל
הלך למדינתהים והוי גט חולא, והילכתא משוי איניש וכו'
וה' לב, ולאחר האיש האחר לבתו גט ולתאנת לאשה ש'מנע
אמר לשטתו גט

מתני

[illegible]

כל יום יום דמות מילי לא ממוסדן לשלח דברים שחמור
לשלח הזה אינן חוזרין וגם כן לשלח אחר דמילי בשלח עשה

ולא דמי למוסד גמ' לשלוח שיכול לחזור ולגשור שלח אחר' אמר
 לשם כתיב גמ' ותע' לא שת' ואמרו' לסופר וכתב וחזינו ה' מהו
 כל' הא דקת' מסע' יכתב בעצמ' אחתמה קמ' והכח הדי
 חתמה' א' די' למא' מכתב הגמ' קמ' שלח להו' תמ' אמ' שאת
 בגמ' הזה תמ' עד שיאמ' לסופר כתיב' משמע דמי' לך
 התב' למ' לאחרים לכתב' למ' השומע מפניו הוא יכתב ואפי'ן
 שלח' ואפי' לאמ' כתבו' כול' ד' וסי' הי' וישא' דנקט
 כתב' לא' דוקא דמפי' תג' נמי פסול' כדקני' סיפא' עד שיאמר
 לסופר ויכתב' לא' מיכשא היכא דלא' אמ' תג' לא' אמ' כתב'
 אמ' אומ' לסופר ויכתב' לא' ה' בעצמ' כותב' לא' אמ' אפי'
 תג' אמ' אומ' לסופר ויכתב' ולא' מיכשא היכא דלא' אמ'
 לב' תלמ' שאי' ראוי' להיות ביד' לא' אפי' אמ' אמרו
 לסופר ויכתבו' ואורחא דתמ' למיתג' ולאו סיפ' וענין
 למיתג' בלשון' לא' מיכשא הק' לא' אפי' הא נמי פסול' שיאמ'
 כ' תמ' כותב' דרך אמ' דאמר אמרו נמי פסול' ל'
 יוקי' משום בזיו' דבעל' ששל' לכתב' מתהגבו ואי' ר' זיה
 שידעו כדברים שאי' יודע לכתב' אבל נמיתה דלכא' דזיו'
 בעל' שהרי מי' עליו לכתב' דתג' והמקבל' טת' אכר'
 הולך אמ' ידע' אמרו לאחרים ויכתבו' מתג' הקי' הי' כג'
 כ' הי' דשיאמ' כתבו' גמ' לא שת' לא' מי' לאוי' שלח' מתג'
 נמי כ' אמ' בעל' הבית' לשט' עדים כתבו' שטר' מעתה' לפטול' לא'
 מי' לאוי' שלח' משום דמי' טהו' שלא' מסר' להם אמ' לא'
 דברים' ומי' לא' מימסר' לשלח' מי' בדברים כח' להוור'
 חוזרים ומקדים' לקר' אבל גמ' דאית' ציה' משא' חוזר' ועמס'
 בלדי' כולם בשביל' כולם' כמ' עמד' כולם' שיהו' כול' ושב' בשעת'
 סתיבה' כול' כמ' עמד' כול' ילכו' עמו' כולם' תיט' דכלבם'
 בגמ' שאדם אומ' כמ' עמד' רבים' ויש' לה' ששא' ואמ' כולם'

והתמוסלם ונעמא גו בטל תתק חכמי שהאומ לרבים לכתוב
גו און לחתום און להוירקט לנשתא אום לסתבה אום לחם כל א
מכם יכתוב גו לנשתא וכל להוירקט יאמ כל אחד מכם יוירקט
לחתימה יאמ לחם כל שטם מכם יחתמו בגו זה ותג לנשתא
כתב למעל

סליק פרקא

קורדייקוס מנפול בגו
מנפול נקט ליה רוחא ושמיה קורדייקוס ופיל רבנ של זל של
השולט בשותה יי מגדלו ונפקא מניה לקמיש פ' שמביש
את הרוח בשמו ואסותה בסדא סומקא אגמרי וחמדיא
פ' מוזא נעים הדבה ולל פ' דוח הדופקת כלב נקד את קורדייקוס
והוא לשויוט לא אמ כלום שאיך עתה מניסדעליו דמקל
מי שהיתה רוח רעה מבעתת אותו ואמ כשהתחיל לבו החול וכן
כתבו גו לנשתא אמ כשהוא בריא ואחז קורדייקוס מלכדיו
האחדונים כלום לא מנפולט לו עד שיבריא וכותבי ועתה
לה ואיך עדיי לחזור למלך בו אחר שהבדיל כד מופ בגו
לקמי תספ הא דלאתך כתבו ותג משום דקמל דאמ
והתמוסלם ונעמא גו ליה הרי קמל דאמ כמנפול
ל יי ביה זל מית דפסידה ליה כל היכא דתת כתבו סתם ודכיו
קיימי כתבו ותג קאמ לבד מהך דמנפול דכא שונה הון אומלי
היוני בקול והמפדס והיוני כשיירא והמסוק ומי שהיה
מגושך בבד ובריא שהוכיח סופו על תחלתו וכל פסיקין
דאומי אב דזור מיניה עד שיאמ כתבו ותג הילכך היכא
דקתת כתבו ולא קתת תג דכיו קיימי כתבו ותג קאמ והכא
נני גדי מי אחז קורדייקוס אשה דכתבו סתם קאמ כתבו
הוא ומית דפסידה ליה דמי אחז קורדייקוס אהך דפסיקין
קאי דאמסי נעמו ומי אחז קורדייקוס נני אמש הוא וכל
דאמתי לם כתבו גו לנשתא וכתב אותה ואחז קורדייקוס נמי אמש

וכל דמתייל לאמ' בתבן גמ' למשת לאתר ולא ממש למימי ותמ
 משום דאמק הוא סאמ' ליה ככתבו כי הקד וכתב' וטעמ' וק' ההוא
 דשחט בו שנים אחדות שנים ואמ' כתבו גמ' למשת הרי מיל
 יכתבו וותמ והא הכא כי אמ' כתבו אמ' דלמ' אמיתם כותב' ו
 וטעמ' משום דאמק הוא אמ' דלמ' תמ לה גמ' הקד שמי כלהוא
 דאמק הוא כותב' וטעמ' ולהרי אמקא טפי נמי דעתן
 שעתת' למ' אחזו קורדייקוס קמ' לא מדס ששעה אלס
 מחמתהוילי הרט' היטה ויט' שמים ומתרג' וארטי
 בודק' אנת טדבקים אחרים שואל' אותו דברים שהוא לאו
 להשיב עליה אם דאז דעת' מיושב' שמרמז עלת' שובת' ו
 הרבה שכל דרך בט' אדם להרטי על לאו' ועל ה' הרב' הי
 שנה פעמים לכל א' כותב' וטעמ' אם מרטי עלה' הרב' הי
 הי' עד שיאמ' לסופר כתוב' פד' שאל' לה דפדק' דלש
 גמ' וכותב' וטעמ' גמ' לעת' ואפי' בתוך
 חלו' הואיל ואמ' קודם לב' ולא אמר' שוטה הוא ואימ' יכול
 לגד' מ' כותב' לא לבי שחפה' כפי בג' דריש לקי' מדמי
 ליה ליש' ול' יוחנ' מדמי ליה לשוטה' תוס' אפילו שחף ולא
 מיחה ל' יוחנ' מ' כותב' דהא מדמי ליה ל' יוחנ' לשוטה'
 והא דדייק דיש לקי' דכותב' לאתר מדקת' מ' בדברי חסד
 כלום משום דאם תמנע' למ' דמ' כותב' הוה ל' במהדר
 ביה כיו' דמיחה' ל' יל' יה' זל' וטעמ' דל' יוחנ' מידי דהוה
 אשוטה דעתים חלום ועתים שוטה ואמ' כשהוא חלום כתבו
 ותמ גמ' למשת וטעמ' דמ' כותב' עד שיהא חלום ונדקדק
 מ' דקדיו האחרות כלום דמ' עידי' לכ' שישתנה בחלו' מלמ'
 ביה דל' דבד' ל' יוחנ' כתיבה ועט' כשהוא ב' דעת' כי
 לעט' שוטה כי לעט' מ' אחזו קורדייקוס ולא דמי ל' ש
 דכותב' וטעמ' אפי' כשהוא יס' דהתם לא מיחד משהו ולו

הוא גופיה בעי למיכתב ולמיתבתי יהיב אבל שוטה ומי שאחזן
קורדיקום מהקורים משטה נטון וכלל סלדנד כל הכסא דשקן מיני
עבד וקיים שלח דירה נמי גני עבד וכל היכא דאיהו מנחוס
משטה שלח דירה נמי לת ליה למעבד והיטעמ דאין נא לאחר
מיתה דעדים שלחתי הן וקין דאיהו מנין בחיים שלחתי דירה
בגלה דשלח במקום מן קאין וידו כיד המשלח וכל היכא
קיום שלחתי שמדתי וכל שכן דכין שמת בגלה לה עמק השלחות
דליכא מיתות ופשתקא דכלם יד יכה נא לא כל היכא דאויכא
והיא מיתת מית שוכין שמת ופשתקא לה הא מיתות לא עדיכא נא
שיחא דלאו לאו נקטיה הול שלחתי המלמדו להרבי דלא
מורכבת לאו אדון ואין משיב על דברי שאילתא שיתח
השתחא מ' בדורקן מות שטה פגמים שלח לאו
וטלשה קין דאמר ליה חד לאו ותי' ה' ותי' לאו וחד ה' פירי
אומרי לא צימות הגשם דעוד נביא פירות שאין נמיטא לא
בי' החמה ואם השיבם אילו הפירות אין נמיטא עשויי פירות
שלמות החכ' ה' וכ' בי' החכ' אולי לו פירות שלח הגש' אולי
שדעתו מכוונת כותבי ונתן ידו אולי נכתב בגל' אשת
אולי ה' לאימך אולי לאו לאשתך אולי ה' לבתך אולי לאו
דמזל וכ' אם כתב בכתב ידו כתבו ותגו נא לא שתי ה' אולי
כותבי ונתן לה אם היתה דעתו מיושבת עליו שאין דין
שעשתך כד' החדש תוספ' וי' דוקא חרש אבל פקח
יכל לכתוב כתבו נא ותגו לא שתי דלא גרע מאלם דמוענת
הרכה ולא היא דהרכה מועלת בשמיעת הקול דאמר בידו
אולי מנח היא הרכה היא שמיעת קול ומסיק לשמיעת
קול פעם אחת להרכה ג' פעם משמע דליכא חילוק ביניהן
ט' אם ה' וכתב ידו אולי נכתב לא מהקטא כדא' בטוספת
צב' אילו כתב בכתב ידו לפיכך כתב ולעדים חתמו א' ע' שכתבו

והתמקדו לשמחה ונתתו לו ונתנו לה פסול עד שישימו את קולו
 או לאסור שבעד ולפדים חתומים ואפי' במקח מיירא דקתם הויא
 כך פסק ר"ב שם כ"א שם שבדקתן אותו לאטין מנשתת והר"ב ח"ט
 ק"י למשאות ולמנחות למכור בכסיו בעדות אשה להשיאה
 דאקיל בה דבין בעד א' קרוב וספחה שדחת עלמה שיעדו
 מפני הספק לאוירוט עלמה להעיד בלוחה שהויא אדם
 בעלמה ידועת בה הבכור כגו' אם דעת להטות את הבכור
 לאחר מבניו פ"א להכיר מי בכור מבניו לאשהודי שיעיד לאחרים
 לא הילכו בו וט"ה לחשב במקח שמשא כשהוא פקח דהו
 קידושין קידושין גמורין הר"ב משיקדו שאין לכתב דיו לרשע
 היתה לו דעת עלה מיימין דעת ידעא דעת יקיים איידע
 דעת ידעא ודעת יקיים כשם שכוונת בדיקה מה טעם
 כלום בקידושין כך גירושין ופקח משא חרשת לא עקט דוקא
 פקחת ונתחרשה נמי הכי ודאכד מיסל לנמיה נתחרשה ונתחרשה
 דעת יקיים לא מיתבא תבא ואזיל ונתחרשה מע"פ שקידושין
 קידושין גמורין אסר דעת ידעא דבגט לא בענן דעת אשה לא
 שעתא יודעת לעמוד בטח והא יודעת נשטית משעתא לא
 ידעא אסור להו ידעא מע"פ שפקחת ונתחרשה וידעא דעת
 לא בענן דעת שהדי ידעא לרשעה ושלם לרשעה היכא דנשטית
 אגוד דבגט לא ידעא דכיון שאינה יודעת לעמוד עיניה ידעא
 הפקר בזנות נתחרש הוא לאחר קידושין הואיל וקידושין גמורין
 היו לא ידעא בולגית דבגט דעת האיש בענן והא ליכא וכפ'
 בגי' האי דקתש בולגית מע"פ שיכול לדבר מותר הספק ותנן
 נמי חדש דומא ונריגז וכו' פירשתי בפר העזקין קמח' ל' לבדיח
 או לכיב מדע' נשטבגט לא שחק' שלא תזקק לבדו והאמר
 לסור וכתב וכו'

מתני

לכשחמות ולא קלדים

אם מית לא אפ' כלום דמשמע

ואין גט לאחר מיתה זה גטין כמחול זה דמי שגט מחול זה ואין וטון
שמת מתוך החול נמנה שחל לאחרי מיתה מהיום אס
משבטון אם מתה הרי זה גט דת כתב בסידור גט שלש צד
ועתה לי כעשיון מהיום דאי מניית בהחול ונמנה לא ידענה
אדון זה מהיום ולאחרי מיתה גט ואיט גט כנספקא לך מיתתה
הוי מהיום אם אמות וכיון שמת עתה יום התנאי ונמנה שחול
גט כעשיון עתה מוחצה הוי אחר כו מנמנה דאם מהיום
לאחרי מיתה יהא גט ואינו כלום רב שלמה גבי מיתה איכא גמיר
גוסא מהיום ופירא לאחר מיתה חל הכא לכה למי' הכי ואי
כאן שם תראה הוי ליה למי' מהיום אם מתה חולעת שמה מית
ולא מתה צמח שמה גט הוא והוי ליה גרושתא קין וקאי עתה
יומא ליה לחזרה גמ' כעשיון כעשיון אם
יתקיים התנאי הזה שאמות וכשמת הוי גט למסד' מכל לאחר
מיתה לא משאש תמא
והילך בשוק וחלה ומת מוכדי' אותו וכו' **מתה** ואם שתק
מחול לחול ולא עגד והילך בשוק הרי זה גט ואיט עדין אומר
יום מחמת חול הרמז שמת דאיכא למיחש הוא ליה ויהילך עתה
מאות חול ומת מחול אחר אמר וקא' אם מתה מחול זה
גמ' גט דשכיב מדע כמדתו מה מתה
בבא בדר' אם עגד חוזר אף איטו אם עגד חוזר וכל
היכא דאם אם מתה דהא לא מתה לא אפי' אם לא אם מתה
אלא יהב ליה גטא קתמא אם עגד חוזר דמסתמא מדעתה
דמיתה יהב ליה והא לא מאית' לא סבירא ליה דהא דרב הונא
היכא דלא אם לא אם מתה סבירא ליה אם עגד איט חוזר
חזרה שמה אמרו יש גט לאחר מיתה דהא חזו דפי' מאית' הוי
גטא ולא ידע דכיון דלא פריש מגיד לוכי יהביה טהלה שיהא
גט כעשיון ועל מנת שימות ומת' ב' ואי איכא חזרה

לא היו נטו ופגשם וזרה שגמא אצלם יש גא לאחד מיהם שרין אצל
 אש לעצמה פי' והא אדעתא דמיתת הב לה והא לא מת ומוחץ
 מכל דקדוש אדעתא דדבן מקדיש ואפס עיטור דבן סנדוריה
 מענה ואי קדיש בביאה איזה דבן לבשלו בעלת זנות יתעט
 מתנה אסמת מחול אחר דבני גא דמתג הוא דבני אומדנא
 משום דמחול זה קמא לה קביל עלה המוכר כל אורגא אדמת לך
 בה יופתה אותה המוכר יפסקנה נדחא יטוה המזלל עבדו
 מתהדר דרך אותה אדה שפי' לה העמידה לפניו כסופי
 שומרי לקח אומדנא אגרו מלח שכרו להם מלחם עשר
 טהר אל העד האחד קבילו עליהו המלחם כל אורגא דמיתת לך דרך
 איסבד נהר מלביח נסתם חסדו ויכש ולא יכל ספנות לעבד
 נקבו מלח תפסו דכפסא ודכונה לעלחם ואמרו להם הדיחו
 חמודים תחת המעבדות והובילו השומרים מיד זה שלחך ל
 העד האחד קאמי חוארי אוזים לבנים לפי שהיו זקנים
 גלמי דאינטי מסיטיים בדי אטיס כלום פוסק עליה דין
 מהו
 הנאמם

[illegible]

בשולם הולבך ספיקה הוא והבא עליה בשונה באשקתו. ^{מאורשת}
ואינה מאורשת ואחת נשא ואם נאמר תנא והולבך ספק ^{ממנו}
כופס שהיא ספק שרה ^{נבי} ^{תנא ונב}
הא דקדש מאורשת ואינה מאורשת והוי חייב אשם תלוי ובלבד
שימות מכל אי לא מיית אי לאי מילתא דלחן גטא הוי ^{וחייב}
חטאת. ופרטי ב' ל' יהודה דמסוי לה אשת איש ודאי ב' ל'
יוסי דמסוי לה אשת איש ספק. ל' כי מאית הוי האוי גטא הוי
לדידהו לא האוי גט למפרע משעת מסירה אם כן לא הוי גט עד
לאחר מיתתו ומשני דבא גטא כאומר לה משעת נאני דבנא
יהא גט ה' לה ז' וגל' גט באומר משתוב ופ' דלא קאי אם
היום אם בעת דהי' דהוא ודאי כי מיית אי לאי מילתא דהוי
גט משעת נאני והבא עליה פטור מלח מילתא דנאני נפיה
לה הכי ופ' גטא דמית' לא משמע כן כלל. ועוד תנא דתוספתא
זה גזיר מהיום אם ימות מנחל זה והימים שבימים דנאני
במיתתהו וט' וא' ד' תם דנאני כאומר דכח וא' גט' באומר
בבית נחמ' דכי אמי מהיום לא בשביל שחול' לא לתר קאמי א' מהיום
שהוא בשולם כלומ' מהיום יחול' הגט שאינו חושש א' שיש לו
שהות לאו למחיים ולפ' זה לאיתו שבמה שפיר' גט כל הוי' צ' א'
לעלמית בית דוד גט כדיתות כותב לא שוט דכותב לה מהיום א' מות
בבית נחמ' לפ' ג' דהבא יחא' דהתם מאורשת לא לתר לב' לעלמ'
ולת' מוס' דגט גמור כותב לה. והא דקרי' לה ספק לפי שהיו עושין
באש' שלא יקצפו עליה בג' אדם גטא והיתה נראת כמ' אשת איש
שבעתים צ' טענה למיתה ומיטמא לה אם הוא כה' א' אשת
עריכה גטא אם מת דקמוק' למיתה הוי גט' בשילתה תלויה
הדבר תלוי עד שימות או עד שימור' מוח' זה אם מת מ' החול'
הבא עליה פטור ד' מאיר משום עליה מהיום אם מת הוי' משעת
נאני. הולבך בשמת אי לאי מילתא דג' ושה הוי' בשעת צ' א'

ואם לאמר הדבא עליה בחטאת ל יוסי אומ' בעילתה ספק לביטמות
דמספקא לה על שבת ביאה שי גרושה היא או לא ^{שעה} אמר ר' הוה
הדאוי' לספק לגיטתה וגרושה היא ^{שעה} ואמר ר' חנינ' דחיש טובא דחיו
אחד ביאתה שלז' ימי כרירה ואי' זו היא שעה הראויה לספק ^{שעה} לביטמות
או שמה חיה זו ואיה גרושה הולכך אם ימות מבית הדבא ^{שעה}
אשם תלוי ^{שעה} ואם לא ימות חייב חטאת וכן בגמ' דאביסא ד' ^{שעה} מאי
וד יוסי ל' מאיך אם ימות לא מית אשם תלוי אלא פטור לגמרי
כדפרישית לעיל ^{שעה} ול' יוסי אם ימות מבית אשם תלוי וחב' אבא
מגורטת ואיה מגורטת ובלבד שימות ה' בספרי התלמוד שלט
וכפ' ל' ש' וכפ' ל' ש' והייט נמי כל יוסי דמית אשם תלוי דספיקא
מאן לה ופרש' בגמ' דמאן איכא צניח דרבנ' דאמר' ^{שעה} לחות
ואיה מגורטת חייב במזונו דא' ל' זורא כל מקום שח' ^{שעה}
מגורטת ואיה מגורטת בעלה חייב במזונו תיה ^{שעה} ול' יוסי דאמר'
בעילתה ספק אי' במזונו תיה ואם תאמר האמר' ל' יוסי
במת' מגורטת ואיה מגורטת תלי תבאי ואי' דל' יוסי ול' ^{שעה}
גרסת דה' והרבא פאסי שכתבו וחכמים אומ' מגורטת לבד דבר
וכלבד שימות יש לפרש מזוני איכא צניח דעון עם אשם תלוי
דאיכא צניח יוסי ול' מאיך דל' יוסי דאמר' בעילתה ספק חייב
במזונו דכל מקום שאמר' חב' מגורטת ואיה מגורטת דהייט
ספק בעלה חייב במזונו תיה ול' יוסי לטעמיה דאמר' במת' ^{שעה} מגורטת
ואיה מגורטת ורבנ' דאמר' מאושת לט' דבר ובלבד שימות ^{שעה} אי'
חייב במזונו תיה וכ' כתב דה' זל ואסיקנה לרבנ' ל' לה מזוני ^{שעה} וספק
דמאן כרבנ' דאמר' מגורטת לט' דבר ובלבד שימות לפיכך מי
שבא עליה בזנות הימים ומת התעל פטור ואם עמד בעל הגב
ואם היה שואג חייב בחטאת לפי שבא על אשת איש עברה ^{שעה}
ל' ש' דאמר' שמה בעל לשם קידושין ^{שעה}
והיאתה מפ' בגמ' מעשה ^{שעה} צידן

מתני

בג' פריך מאי תא דקתע מעשה כלומר מאי תא לעיל מינה
דקתע מעשה בג' פריך אישט מעשה במעשה לא לדאיה והכח
מיה דאיה וזמתיך חסורי מיחסרש והכי קתע אס אס לה על
מנת שתע לי אינא ואלא אבדה אינא לית דוקא חס
לה פ' דלשגורה קא מיכו, רב, אשט, ב, גמול, אומ' תת, לא ית' מיה
פי' דלא נתבון לא להרווח אדדיה
והיא תת, תנאה בעלמא הוא. ולבי מת' ימא ליה אינא
דמשתת' תת' דאוי גמא דכל על מנת מעשש וזא ועל מנת
ולאחר מיהא לא תישא עד שת' כדלנא, בדיתא אבל לפוסלה
לכהונה מיקריא גרושה. ולבי יהודה אינה מאגרת על שיתר
אפי' לכהונה שנתקדש הגט או אבד קודם מת, במשות' אפי' כה
מכנס גט שני. שהרי נתקיים התנאי. עיכה מכנס גט שני
דלשתת' כבר אמר לה גמא שמועד כשבשני הכי קאמ' מעשיו
יהא גט על מנת שיתקיים התנאי. ולאחר לא תישא עד שתתן
דדלמא לא יהא וצמא גט בשל ואם קידשה אחר קודם שיתקיים
התנאי ואם נתקיים התנאי הדי זו מקודשת ואם לא נתקיים
ובגל הגט אינה עיכה גט משני שהרי אי' קידוש' תפסין
בה אבל אם עשאת ולא נתקיים התנאי ובגל הגט עיכה גט
משני כ' כתב רמז' אחר וא' מחול' לך מהו. מיהויה הקדש
פקיום תנאה כאילו נתנת לו מולא. תלת דלמא. כל שאר
האריס' שבמקום הזה משקין התבואה שלשה פעם בשנה
ושקל' דיבנא. מנה האריסים לטאול דביע התבואה בשביל
טורח הריט וזרע ונכס והשקמה וכל עבדי השדה. מת דלי
ארכנה השקה השדה ארכנה פעמים. מתא מאר' בזמן
השקמה דביעית ה' לא דלא. ולא שקיל לאויבנא פעם אחת
הא' אעגדן מואל ג'ס. ומוקי בג' דרבה א' אפי' לרבנן
דאגרי אינא לית דוקא דעד כא' לא קאמרי דבנ' התם לא

דלעצורה קא מיכאן, אצל הכש משום הרויחא הוא והא לא
והלכרבה. דכל מקום שחלק שם רב יוסף הלכמות חוקי משה
קני ומחטה. חוקי מעצוב יעידן וכו' שרש שנהיג
ענין דמחטה. ראיה אחרונה בדיני ממונות דא פלוג באמרו
ל כל ראיות שיש לך להביא הביא עד שלשים יום ולא הביא עד
לאחר ל' ובאמרו לו הבא עדים וא' מ' לו עדים הבא ראיה
וא' מ' ל' ראיה. וכן מיתא הילכותה בבית דין לית הילכותה
כתב הדב זל בפרק גא פשוט. והדין כלל לאו דוקא דא דלא
אמרו הלכרבה שמוע' ב' גבולא מ' א' עד דאכא טעמ' אפנין
שמואל וכו' כשמוסרו לה יאמ' אם לא מית לא יהא גא. דלא
מתקדים מועט וכו' ואם מית יהא גא ואם לא מית לא יהא גא
הי' קודם ללא ובשעתא נאמ' כסל' והניר שני מית מעורשת
דלא יהב לה מידי ורחל אמ' ועת' בידה. מאי שנא לישק קסד
על מעת לאו מעש' הו' והוי לבשתא זיר גמא. אמר' אמאי
מגורשת הא בשעת גירוש' לא מידי נקיטא. להא' דאמ' באר
כושטא דמי. ואישתבא דבשעת גירוש' נקיטא לגט ולאחר
זמ' היא מחזרת ומתנה על מעת להחזיר שמה מעתה שתי
כמה היא מעתה
מתני
שנים שכן היא זמ' הנקרת. ולענין לשמש אפנין
כל מי חיון. ל' יהודה חוקי שמועה עשר חדש. ל' יהודה
זמ' הנקרת נוק' עד שיהיו שמועה עשר חדש. בכרובות
בפרק אעפ' מתהב' קודם הזמ' מן שמתהבא דרי זה גא
דכו' דלא פריש מידי לא מיכיל' לא להרויחא כל ימים שהוא
עדיך ומיכיל' ואילך אט' עדיך. תוספתא מתהבן מן שמת
הא דרי זה גא מפי' לא שימשה ולא הטקה כלל דא' לאחר
הנקה ושימוש בשלמה גב' ב' אפנין לא שמוע' אעפ' שמת
תוך שתי שנים. לא מאב מאי קבול' דרי שימשה עד שמת

ול מ' ז'ל כתב מית הב' מ' האב קודם שתעק א' תשמש מ'ט ג'ו' שלח
בחקפדה שהיא לא הכשיתו ואפי' ש'א' העבדה הימנה מ'ט ג'ו'
וכל ש'א' ב' חקפדה ר'ש'א' מ'ט ג'ו' בזה הג'ו' ה'מ'ל ו'ל' חקפדה
מ'ט העבדה הימנה מ'ט ר'מ'ל ש'א' הלכה כ'ש'א' כתוב ב'הל'ל
ל' ב' ג'א'ת' ל'ט' פסקאקה מ'ית דפסק כתב ר'מ'ט ו'ל' כ'ש'א'
וד' ש'מ'מ'ל הס' פסק לה כ'ש'א' ו'כ'ת'ה מ'ס'ת'ר' ו'כ'ת' פ'ס'ק
ה'ל' ו'ל' ר'ב ו'ל' ב'א' ו'ל' י'ו'ח'ת' ק'ב'ר'י' ה'ל' כ'ש'א' ד'י'ט' ל'מ'ש' ו'ד'ב'ח'מ'
ב' י'ע'ק'ב' ל'א' ס'ב'ר'י' כ'ש'א' ח'ת'ב'ה ד'ד'ה פ'ג'י' ש'ע'י'כ'ב'ה ע'ז'ק'ר' ד'ד'ה
כ'מ'י' ש'א' ש'כ'ב'ד' ג'מ'
ש'ת'ע'ק' ש'ת'י' ש'ט'ס' ו'ת'ש'מ'ש' מ'ת' מ'ב'ו' כ'ל' מ'י'ח'יו' ד'מ'י'ק'ל' כ'ת'א'י'
ד'א'מ'ל'ת'ת' מ'ת' ד'מ'י'ד' ו'ק'א'ל' כ'ל' ע'ב'ד'ה ש'מ'י'ע'ה ה'י'מ'נה ד'ה'י' ז'ה' ג'ו'
כ'א' כ'ס'ר'ס' מ'ת'ע' ד'א'מ'ל' ת'ע'ק'ס'ת'ם ו'ב'ל'י'ת'ת' מ'פ'ר'ש'י'ס'
ת'ס'פ'ת' ו'ק'מ'ל' ד'א'ס' מ'ת'ו' ל'א' ה'ק'ק'ל' ו'ל'א' ע'פ' ש'ה'ק'ל' ע'ל'יה' ו'ל'א'
ח'ש'ש' ל'א' כ'ו'ס' מ'א' מ'פ'י' ה'כ'י' מ'י'ט'ה מ'ג'ר'ש' ו'מ'ת'ע' ו'ב'י'ו'ת'א' ח'ד'
ט'ע'מ' מ'י'ט' ד'ת'ר'ו'י'ה'ו' ב'ס'ת'מ'א' מ'י'ט' ו'מ'ג'ה' ל'י' ש'מ'ו'נה ע'ש'ר' ח'ד'ש'
פ'ל'ג' ד'י'ה'ו'ד'ה' י'ו'ס' א'ח'ד' מ'ש'ט'ו' ש'ט'ס' ש'ה'ת'י'ט'ו'ק' ו'נ'ק' ל'א'פ'וק'י' ש'א'
ה'ת'ק'ת' ל'א'ח'ר' ש'ע'ב'רו' ל'ו' ש'ת'י' ש'ט'ס' ד'ל'א' ש'א'י' ז'ו'ה'ק'ק' ו'ה'י'ל'ב'
כ'ר'ב' מ'ש'י' ד'ב'ת'ר'ה' ח'ו'א'י' ו'כ'פ'ס'ק' ד'מ'ל'ל' ו'א'י'כ'א' מ'ת'א' ד'א'מ' ו'כ'ו'
ה'ו'א' ד'ח'ל'ל' ל'פ'י' ש'ל'א' מ'ל' א'ס' ת'ע'ק'י' י'ה'ו'א' ג'ו' ו'א'ס' ל'א' ת'ע'ק'י' ל'א'
י'ה'ו'א' ג'ו' ד'ב'ש'ת'ת'א'י' כ'פ'ול' כ'ב'ני' ג'ד' ו'ב'ני' ד'א'ו'ב'ן' ה'י'מ'י'ל' ד'א'ס'
ת'ש'מ'ש'י' ו'א'ס' ל'א' ת'ש'מ'ש'י' ש'ל'א' מ'א'י' ע'ל' מ'ע'ת' י'א'מ' ל'ה' כ'ס'ר'
ש'ט'ס' ה'ר'י' ז'ה' ג'ט'י'ק' ו'כ'ו' ו'ל'א' מ'ס'רו' ל'ה' ט'ע'ה'ם ד'א'י' מ'ס'רו' ל'ה'
ט'ע'ה'ם מ'י'ג'ד'ש' ל'ה' ב'ח'א'י' ת'מ'א' ו'ת' ל'א' מ'ע'י' ל'א'ת'ע'י' ת'מ'א'ד'
א'ח'ר'י'ט' ל'א' כ'ק' מ'א'י' ט'ע'ה'ם כ'ש'א' מ'ס'רו' ל'ה' ל'א' מ'ג'ס'רו' ל'א'
ע'ל'מ'ע'ת' ק'ך' ו'ח'ז'ר' ו'א'מ'ר' ד'פ'ע'י' ש'ט'ס' כ'ו' ו'מ'ס'רו' ל'ה' ל'א' ט'ט'לו' ו'כ'ו'
ש'ל'א' כ'א' ל'ח'ו'ס'י'ת' מ'ד'ל'א' מ'א'י' ש'ת'ע'ט' מ'א'ת'י'ם ז'ו'ז' ת'ס'פ'ת' ע'ל'
ת'מ'א' ה'ר'א'ש'ו'ן ו'ל'ע'ק'וד' נ'מ'י' ל'א' ב'ח' מ'ד'ל'א' כ'י'ט'ל' ל'ד'ב'רו' ה'ר'א'ש'ו'ן ש'ט'

אילו לא הכי קאמ' לה' אי תנאי הראשון או מאחרטן זמן שלש
 מאות ארבע ודאי עת' לה לתנאיה קמא וא' אחד מן העדים
 הראשונים ואחד מן האחרונים מניסאפ' טהיה תנאי בנא' וכל
 זמ' שלמיטאן שטס בנא' באחד מן התנאים כשר על ידי החתמה
 ולא כל כמיטהו דהך לשווי תנא' בגטא' אינמי מסיפא' פטיטא
 ואי' אחד מן הראשונים כלום שהרי מילאן בנא' אנהם אינ' כלום
 דהא כנא' טה ההוא תנא' לא מרישא קמי' אדאפי' מוהאי מילא
 דתנא' הואיל ומתניין הגא' בחד מ' תנא' הון' להו כחד תנא' וכל
 שחד' דמשהדי' לקיומי תנאיה דהאי גטא' ליצטרפו קמל'

מתני'

בית מדינת ושל
 ליום מיום שמיטא מיכ' והיה הולך
 מיהודה לגליל ומפ' בג' דתני תנאי אב' להאי מטינא' לגליל
 לאתר הוי גטא ואפי' לא משתדינא ואי משתדינא באורחא
 תלת יומי' להוי גטא ואפי' לא מטינא' לגליל הגע' בלא גטא פטרס
 שהוי בארץ יהודה וחזר לאתר תנאו בטל ואי כח' שדג' קיימו
 שהרי לא לגליל בא ולא נשתדק' ואפי' קיימו לאחד זמ' הרי לא
 חתם לא על מהלך ראשון והיה הולך למדינתהים לחות' לארץ
 הגע' לעכו וחזר בטל התנאי' הכח נמי מפרש בג' דתני
 תנאי קאמ' לה או מטינא' למדינתהים לא לתר' להוי גטא
 או משתדינא בארץ יט' תלת יומי' ולא חתם לא לתר' להוי
 גטא הגע' לעכו וחזר דלא למדינתהים כגטא' ולא משתדינא
 נמי מ' תנא' בטל תנאו' הכח משמע דעכו מארץ יט' היא'
 ובפ' ראשון שטע' מעט ליעט' ועכו כיעט' ומינ' טובא
 משמע דעכו מחוץ לארץ ואולי לת' דעכו חתם בארץ ושרל'
 וחיה בחוץ לארץ והכח מייכי' באותו יד שבארץ ו' והתם
 מיידי' באותו יד שבחוץ לארץ כל זמ' שח' עבד מוכר עבד
 שלא מרימה הפעך שלשים יום' וג'

הכל מודים חסד לא שנת
 זה עיך לבשתת חמה מעדתקה. לבי נפתח אקרא לה ואי כוונת
 בלתי לא הוי גמ. וגבי מיתת נמי הרי זה עיך לבשתת חסד
 שנים עשר חדש ומת בתוך י"ב חדש איט גמ וליכא לבשתת עומד
 שלשת דהא בדיחא אמכשל לא חסד יהא גמ אכל לא מעבשין
 בשם תתא דכונה אם לא באתי מיכא ועד י"ב חדש וכו' מר סבר כל
 יוסי וכו' דביתא שהתורה להינשא ואמר גמ מוא רבנותא אמ
 רביהודה אמר אמואל בי דינא דשרן משחא והייט ל יהודה שיתא
 שהיה טמא האמודאים ב' ב' שלרבה הקדוש כר מיתה נצטט
 כיוס תמיך ואזיל ל יהודה נשיא אשתיה דל אמליו וכו' כל יוסי
 בבבא בתרא הכותב כל נכסיו לבגד לאחד מנות תיך שיכתוב
 מהיום ולאחר מיתה. ל יוסי אומ' חוט תיך שזמנא שלשת
 מוטה עלו דלהי מיכתב זמנא בשטר ל' דע אמהיום נת' לו
 אף הקרקע שלא יירשו אחיו והפירות לאחר מיתה. והוא ליה
 כמהיום אם מת. משום הכי התורה לנשא בגמ זה ולא העריכוה
 לבוס. ומר סבר. תנא דמתנ' דאמ' איט גמ. כאם מית גדידא
 ואמרין לעיל אם מת שנת לשונות כמשמע אמ' מהיום. כמעבשין
 ואמרי לא אמ' מהיום כלתאחר מיתה דאמי. לשלח שרינ' לה היכא
 דאיכא ינב. כשישמעו בו אמת ואפי' קודם י"ב חדש. דהא
 לא מת. שהרי לא יבא עוד ויש כא' קיום התנאי. סתב גמ על
 תנאי כשר. ואפי' לא נתקיים התנאי דהא הכא לא יטוה ליכתוב
 לא לאחר שנים עשר חדש והס' קדמו וכתבוהו ומכשר ל יוסי
 נבי דאד שא פלג. מדהוה ליה לעימר אם לא באתי וכו'
 אבל בדינא מודה. ורבנ' דפליג עליה סברי לא שנא אמ' כתב
 אם לא באתי. ולא שנא אמ' אם לא באתי סתבו. לא יטוה לסתב
 לא לאחר י"ב חדש. לאחר שבוש. סתבו ותנא לה לאחר שבוש
 שמיטה. מי' כותב לא עד שנה מאחר השבוש. לאחר שנה

כותבי עד לאחר חרש משנה שניה. אם להם לאחר חדש כותבי עד
 לאחר שבת אחד ששני. אם להם לאחר שבת כותבי מאחר יום
 השבת עד סוף יום השמיני. אם להם כתבו ותע לה קודם השבת
 כותבי. ימים רביעי ועד סוף יום ששי ועתה לה כר פיר למי זל
 לאחר הרגל כתבו ותע לה לאחר הרגל. ליום. כותבי עד סוף ליום
 אחר הרגל ועתה לה. דה זל אם לה הרי זה גמ לאחר שבוע
 פי שבוע שמונה ליוכל שבוע שבע שבע שבע שבע שבע
 אחר השבוע שנה חתום בזה טעם לא חתום בלא אחר ששנים
 שבוע וסוף טעם. לאחר הרגל ליום. אם אם לה הרי זה גמ
 לאחר הרגל ירידה להחיות שחר הרגל שלשים יום. וקלסוה יפה
 אמרת דנורי יחיד אמרה. ולא קלסוה. ולא הודו לו שנאמר
 מפי דבס. משום דלית היל כותה. דה זל הילכך אפילו לא
 לא חספה עשר יום דין. כתב מר עמרם בר שלמה אהון זל
 לאחר שבוע לאחר שנה חדש כן הלכה היא ואם לא שכתב
 אילו פסול הוא שנתנו בערך זמנא ורמיה לנדב שבאן והאמורים
 והעמידו עליה וחיזקה דקאמרי איבשאלו לאחר שבתמה וכן
 דמישתבח לה דקאמריי לה לי יוחנן לבדיותא ולא עוד לא שביקט
 דב להוסוף עליה ולא קובל מבעא ומינה גמרי דלאחר הרגל ליום
 לית היל כותה הא בטלה היל כותה ולית אפסד לזוז מניה

סליק פרקא

או בערך חתה. וזרק לה גט על גבי הקרקע
 הרי היא מגורשת דקתה לה חתיה כלו עתה בידה כדמפרש
 בבביתא דגמ' ידה אי לי לא ידה גמ' וחתיה וקרפיה גמ' תל
 ועתה בידה מכל מקום. מדרגא כל ובידה יתעא משמע לה טענה
 כל דהיא. וידה כתב רחמי בעינן דומי' דידה ומשתמרת לטענה
 כל כתב לה גט ועתה ביד עבדה איט גט שהעבד כאשר אמר
 ואומרה שפרו והויא לה חתיה משתמרת שלא מר עתה. לזרן חתיה

או לטוך קלטה הרי זו מאד רשע ואפי' היא בתוך ביתו ובגמ' מפ'
טעם קלטה כל שהנשים נותנות בו מחטין ונעויות
גמ' ירו דעבד' שאפוקו לו ומקבלו שחרור
בעצמו למאד ראש בהא' שה נקנית שהעבד קונה עצמו
שחרור על ידי עצמו כלום בקבלת עצמו גמ' וידו ב'אחת
על ידי הגב' באה לו ידו עם תנינו תקף לה עלמא כבד עליו
החול' והיא יראה שמא ימות ותזקק ליבס ואסור לטול את
הגט בשבת ולמסרו לה לקנייה הכעל להחיה דוכתא דמחית
גמ' לאשה בחזקה דקרקע נקנית בחזקה ותחוד ותסתח
דלת החדר שיקנה לה בחזקה דתג' על דלתא גדר פדעה מ'
פרץ גדר כל שהוא הרי זו חזקה שא' המוכר יכול לחזור בו
דהשתא קא יהיב לה חצר וגיטה בטיבו ותג' נכסים שאין להם
אחריות נקני' עם נכסים שיש להם אחריות בכסף בשטר חזקה
תספ' והא דלא הקנה לה הגט בחליפ' מאס' דבעינן
ונת' ואי' זו נתינה אי' נבי' משום חליפ' דמוטפי' למק' וממל'
בשבת משום הכי קאמ' תיחוד ותפתח' והא דאמר' בעינן
גבי ביטול רשות דמיקט' דשותא בשבתא מסיר' שכיב מדע'
שמי' כראמר' כפ' כמי' שמתקין משכיב מדע' אפי' לו בשבת
ודל' שא' כפ' שהגט מותר לטול' לא היו יכול' להביא'
בשבת דרך רשות הרבים והא דתני' בטקפתא מ' מקד' שין
ואי' מגרש' בשבת שכיב מדע' שמי' בטרך ביתה סא' בעד
ביתה ול' אושעיה מ' וכו' טעמיה מפ' בגמ' דכול' עלמא
משום ידה מתרבה' עולא סבר כי ידה מה ידה בסמוכה לה
אף חניה בסמוכה לה ול' אושעיה סבר כי ידה מה ידה
לעשה' אף חניה משתמדה לעשה' לא פוקי' חניה למעשה'
שלא לעשה' חניה אתרבה' מידה' כך פליגית' לשל' למוות'
בירה' גבי' גט דחוב הוא לה וכו' לא נחמ' לה שתהא' שולח'

כי עומדת בעדה על כרחה ידה היא ויהי קטע ג' על כרחה ואין לה
 ידה היא ולאן שלוחה דזכות הוא לה ^{אין שהדי} דעומדת לה שמה
 שלוחה וקטע לה כשליח ^{אבל} במיטה שלה ^{אין} שהדי בעל
 מגורשת וקד' טעמה משום דקסבר כליו שללוקח ברשות
 מוכר נקטת החפץ העתה בתוכו לבעלו ^{כדכח} ופלוגתא היא בבבא
 דצביה ^{כדכח} עשה דהוי דשומה לעפשה ולא חשיב ההוא מוריד שות
 מותר לבטל רשות הכלי ^{מקום} כרעי המטה ^{שמונה} בארץ
^{מקום} כרעי המטה לא קפדי ^{אין} שהדי ^{אין} לוגבוהה ^{אין} שהדי
 שעה לה שומה רתתיה ^{תוספ'} לא קפדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 ביהודה ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 וכלו שללוקח ברשות מוכר לא חפשיט לן אי קנה לוקח אי לא וזהו
 ליה ספק וקטני ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 ולעומת ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 כקלטה ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 טבין ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי

מתני

במחוריו מ'פ' בג' קדורא והרי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 בו דמא שהיא גטה ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 ליה ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 זרוב ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי ^{אין} שהדי
 מ'm'

זה הוא קדוש לה שנים יכול לשמרו שנים אי יכול לשמרו
 הוא מהיה על מהיה כדי ששמו ותעלה זה הוא קדוש לה
 ואפי הכי את לא תשביד שובדא להחירה להישא עד מאמ
 ליה גזרה שמה יאמרו על דהוק קדוש הזה שובדא שזמן
 קדוש לה ומת ואמר חליצה לה זל ואט קיבל מידבוסט
 אפי אקן לה בעדה לא משתריא לעלמא עד דמטי גיטא ליה
 דגסי בתלמוד ארץ יט המהוור מכולם עד שיתא ליה
 דלא אתא לאפוקי חתיה לא רשות הרבים די בן זה עבדיר
 בן ליד, בי, לבני מערבא דהא דסלקא ספיקא בגוה וקטן זה
 לחומרה עד שיגג ליה בעומדת בדשות הרבים חבלי
 בחזר לא שיכח דהא מילתא כלל כלל לא מיהו אי עד ביה
 ואמרי דלא שטח חתיה ולא שטח רשות הרבים דמזל לשונם עריכה
 חליצה מידבוסט עד שיגג ליה מול שותה לגסי אמרו
 דמשום קדושא מאד שרוא לזכר אחר כא, אם זקן לו חוב קדוש
 לו ואצד דגט הוא דבעל ברה קטי לה וקידוש, איתקו, לגסי
 דכל ויטאה והיטה הולכך הוי גיטא והוו קידוש, אבנבשגמא
 לא בתורת גסי אבל זדוק ליחובי סתמא זקן ואמרו קאמי
 ונשיחה חוט שהגט קשור בו גט בידה שנתא לה ודא שהמשיחה
 עדין בידו פוסט נדס את

מתני

אשת בני גיש בידוש
 דאמרי צפיקא ברה לא יגט אדם את אשתו אלא אם כן
 מיתבנה ערה ולפיכך מזהמתה היא בעיניו ולא אמרי שבא
 עליה אחר שעתה הגט ומשום הכי לא אמרי גזרה שמה
 וכן אבנב לביית לל דאמרי אפי הקדוקה תבשילו אינה מזהמת
 בשטן כל שנתחר עמה ושמה בא עליה ותעבדה
 גזרה שמה יאמרו גיטא קודם לבנה שמה
 ישה אתה הגט שנים ושלא בי, תניבה לעתיד ויהיה לך כעגוד

היו אשת איש ששמה מוחת בעלה לאחרים והיו נקראין כן
לוי מ' המעשר קנסא כדמפרש הוה מ' התרומה כדאמר
מנחם מנחם ונחמה ונחמה שלח פ' א' ל' ע' א' ל' ע' א' ל' ע' א'
לתרומה וא' יורש' שלח' בעם שהיו לה מנחם יורש' כתובתה
ביצמות פרסי' לה כתובה מאו עבדתה ה' קני' א' לה כתובה
ומשנה בכתובת ב' דר' א' שתקנו חסד אורש' ביה יתר על חלק
שעם אחיהם כשמותה ב' ב' בעלה א' א' א' א' א' א' א' א' א' א'
שקל דקנסא קנסוה אחיו שלח וכן אחיו שלש חולק
מדרבנ' כד פ' שית ג' ו' שמה ימנעו ג' זה ושא זה ואחיו
שלש' תידך לחולק מ' התורה ולא מ' במי' מאוס קנסא
שית שמו א' אמה ב' וכל הדרכים האלו בה המפורשים
לבעלה במשנה ג' מאוס שלום מלכות
שהיו לו שלום עמהם שימנעו חסדי' את בנייהם שכותב'
שטרותיה על שמי' תנא והולך ממנע' בתומה ל' מאמר
ל' ע' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' A'
חסד ב' הולך ממנע' רמז' ו' שתקנו שיהיו סוטה ב' ג' ו'
לבעלות א' ה' חסד' מאוס שלום מלכות כתב לבעלות א' ה'
מלכות א' ה' המדינה א' לב' ה' ה' או לחסד' הדת א' ד' ד'
א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' A'
א' ה' זה הפסוק וכבר נה' כל' ל' למנות ב' א' א' ע' ה' א'
למלכות א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' A'
מלכות א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' א' A'
יח' פ' ה' פ' ד' א' א' א' א' א' א' א' א' A'

מתנ

שם עירושם שדה
כל עירוש שמדור ערשה מותרות
שמדור ערשה מותרות לנשא לזקן בלא חליצה כשמת
בלא זנים הלכו הערות של עירוש האילוש שמו לזקן ונשא

אילו נות ואילו לאי מילתא שהיו קידושי המת בה דטעות ומצא
אלא היו אילו עדותה ולא פטרום העדות האילו מהחליטה
תנא מזה הבעל שנשא את לו ומזה מההיבס וכל הדרכים האילו
בה וביצמות מוקמינן לה כל עקבה דאמי יש ממזל מחייבי
לאווי והלכה עדתה ונשא את לאחר דקימל לביאת אחת מה
עדתה ומצאת 17 שנתצמח אילו נטר ואי יבוגיה יבוגי שיהרי
לא היתה אשת המת ומצאת שלם נפטרה עדתה ונשא את
כלא חליטה תנא מזה ומזה מבטלה ומצמח דמאון וצנח
מפ טעם דמשום הכי אם הלכה העדה ונשא את ומצאת קולטת
אסורה לבב משום דמיחלפא במשה שהלך בעלה למדי היס
ובא ואמר לה מת בעלך ונשא את דמדין לה למיהדר ואלפ
שנא ונשא את מדין עדים משום שמה ואמר גרש דמאון
ונשא את וגרשה ודחזירה החזירה דמאון לאחר גרושה ונשא
מחזיר גרושה משנשא את הכא נמי אמרו משום שמה
ואמר חלץ זה ונשא את וגרש ונשא את מה מחזיר חלוטתו דקם
ליה כלא יבנה ודוקא נשא מכל זיט לית לה קלא כולי האי ומידע
יעיד דפריטרא היא ולא חשדי לה בחליטה ומותר לטמא וצנח
כפ דיעיד למיתנא תרתי בבי במענה לחלץ ותרגמה משום
דמיהלפא במשה שהלך בעלה למדי היס יבנה שנשא את
כלא חליטה לי יבמה אמר זה חולץ וזה מקיים משום לי יוחנן
תנא מזה ומזה לי יוס של לל פיתום היך ל קבר אמר לה כלימיה
אמר לה חזור בך ואי לא אנא כתב ענך זקמארה אל זכירה
מתעדא מסייבא לל יוחנן תנא מזה ומזה ושלמה עשר דבר
דבדי ל מאמר שמה משום ל עקבה דבו וחבא אמר מ. ממזל
ביבמה אפי רבנן לא אמרי אמר ממזל ביבמה הא ליתא תנא
וכיע קתני תנא ולי יוחנן תנא וכן הכותב יבמה והלכה עדתה
ונשא את ומצאת 17 שנתצמח אילו נטר ואי יבוגיה יבוגי שיהרי

ערתה מאי טעם דסתאשר לא יבנה והיה הכבוד אשר תלך בלשונך
בת בני ונדה אי תורת בומי חלה עליה לפיכך כאילו נשאת בלא
הליטה תנח מזה ומזה וכלה דרסס האלו בה ותיכח וכו' עד
כא מדבריו זל

מתני

כתב הסופר גט לאיש לגרש בו את אשתו ושובר
שתמסור לבעלה כשיפרע לה כתובתה וטעה הסופר שתמסר
להם השטרות ונתן גט לאשה ושובר לאיש והם מסרו זה לזה
והלכה זו ונשאת כסבורה שזה גט הוא שמסר לה בעלה וזה
סבור שמסרה לו אשתו שובר הדין הגדול ונשאת מתחת ידי
שמועמו לפניו להראות שוברו והרי הוא הגט אם לאתר כופ
בגל לקמן לא כל הימנע אי הכל כדבריו להאמיט לאבד זכותו
שנשאה דאמר קיטטא הוא כיניהם והכלסו השטרות לאחד
ששאת גמ כל זמן שיושב וטוקס
גירושיה ורב אדה דראה בה אמר כל זמן שלא נשאת זהו לאתר
נשאת זהו לאחר זמן ומקמי בגל לשמן אל ממנה דתל
כל מי הראשו לאבד זכותו שלשני בשלמא לרב אדה דראה בה
היט דקתני שני לא לשמואל מואי שני ומתריך זכות הראויה
לשני פיר משיתאה מלפני העדים בחזקת מוגרשת זכרה
להישא לשני לה זל ומדרשו טעם דל לעזר שממנה היו
כותה ומסתבדה כרב אדה בר אבהה דהא מתני דוקא ביהיה
ושמואל שימיא הוא דקא משני וכן פסק רמז זל

מתני

אשתו כתב לגרש את שיהיו
שמואל ואמר פסלה מן הכהונה
ומלך וכו' בית מהמידי בקדושת יוחסי ירוש' ליוחנן כסדר נשיאי
לא משום זיהום טהוה ואי בית דין מהמיני אותה עבר להיה
דבה שברא בבית הלל אמר ליה רב מה דאית להבס עימך
לפסק הזה המדובה אמר ליה לישמעאל בר יוסי היה עמי וקרי

את אשר בעלת זמרת בעל לשם קדושי ומורים בעת שיה מן
 האידוסים דכל סנה דלא חזינא לא אמה דבעל דהא לא גסי
 מהדרי כשה גט קרח מלפ כסיפא דמתא שתי קדושי
 מעדיו בבבא טעא אמרי דתקן דבנ גט מקושר משום
 טהעם קפרעם שהיו טתבי גא פתאום ומתא לשאיתא
 לאחר זמי ואי יכול להחזיר ותיקנו לה גט מקושר שאינ
 נה ליכתב מהרה ושמא בערך כך יתפייס וחותמי עדיו מבחור
 כותב שיטה או סתים מבפנים וכרכי על החלק ותפס ועד
 אחד חותם על הכרך מבחור וחוזר וכותב שת שטי גא יתר
 מבטום וכרכי על החלק וחותם עד שש על הכרך מבחור וכל
 שטי ואם יש קשר כדון ואי עד חתום מאחריו זהו גט קרחת
 סימל בגד גזרה משום כולכם דמסתמא למע קשרים היו
 עדים מתחלה והישי דילג אמ כולכם חתמו והרי אחד של
 חתם וכל הדרכים האלו בה ומתא למאיר דסבר כל המטה
 מוטבע שטבעו חסר כגיטין הולך ממזר יבנל עדנא הוה קשר
 מתא בשלא ראה שבעטה הכי מוקמינ
 לה בגמ דאי כשראה שבעטה מה לי מה האידוסים מה למן
 הנאשאי הא חזינא דבעל ואי אדם עושה בשעתו בשעת
 זמרת לבית הלל הנה עד ייחוד וכו' כלום דראו שעתידו אי
 תריך עדות שלביאה גדול מזה דוראי מנ שהדי דכיו דגסי בהדי
 לא פרי שי זה מזה

סליק פרקא

לה בשעת מסירה
 לה ולא טאנא במעלה בעלמא שיחזור ויאמ לה הרי את
 מותרת לפלאדם משום דקנאותו בעתידה דמייתא ליפסל בו
 לכוונה הינכך אי לא דהדר שקיל ליה מינה לא מהניא מיה
 שהרי כבר זכרנו על מנת תאמר והאמין ואם כתבו לעובד וכו'

מפ' בנ'ג

גמ'

דא'תני

הוא שיד להב' דכ'ו
 תהיה לא של תשמי' לפלו' נמצא של התורה וגו' זה לכל אדם
 אבל בעל מצת מודו' ליה מידי דהוה אכל תמי' דעלמא דלא
 שייך בגמ' ולא בטויה למא' דכתיב ביה קרי' את מותרת לכל אדם
 דהא קא סיית לה מינה והרי את מותרת לכל אדם קא' לה אפי'
 ההוא פלו' בכלל התורה ולא שייך לה בגמ' שום מדעם אלא תמיה
 הוא דקא מתע' עלה בכל תמי' דעלמא של תשמי' לפלו' אפי'
 דההוא פל' מ' גופיה דגמ' שריא ליה ודאמי' כמא' דמ' לה
 על מצת של גמ' לבית פל' דמישרא שרי' לה להיטע לביתא
 מיהו' חס נכסה לביתא לא קימא באיסור כנסתה לביתא אלא
 גמ' הוא דבטי' ליה. הכא נמי חס נשאת לפלו' טבול' עלמא
 דאמי' גמ' דידה הוא דבטי' ליה לאו אינרא מות ביה דהא לא
 אסירא ליה ושריא לאחרים אלא הוא ואחרים ש' הדדי' נטה' ואם
 נשאת לו לאחרים דמסקי' לה מינה ולאחרים שריא דהו' שייך
 בגמ' אלא אסירא אכול' עלמא ואפ' שלג' כבד נעקד כ' הי' עקד
 בכל תמי' דעלמא.
 כ' פ' רב שריא גמ' זל'

וכעמ' דל' ש' עזר מפ' בגמ' דסת' וינאה מביתו והנה' וד' לאיש
 אחר אפי' לא התירה לא לאיש אחר הרי זו מעורשת' ודב' דא'
 איש מיב' ע' לי לכל איש ואיש. הרי זה כריתות' מידי' והיי'
 תנאים התמי'. כלימי הייכי' מי' זה כריתות' שאי' מפריד' אלא
 המות' מאי קאמי' האי' לא תינשא דקתע' למא' דא' לאות' פלו'
 או לכל אדם. שאי' יאמרו' נא ונתע' במתנה' ואי' לך נעז'
 גזול מזה' דבשמי' לקיומי' לתמיה' דהא על מצת שתשמי' לפלו'
 קאמי' ואם תמי' אפשר שתשמי' לאחר ותתב' ממנו ותשמי'
 לאותו פלו' לקיים תמיה' מי' הדבר בידה להתב' הולך דתשמי'
 לאחר ואם נשאת לו לא תינשא שאי' כ' איסור' לא חשש' ע' דעלמא
 לאחר תמי' דמזל' נשאת לאחר קודם שתינשא לו בטלהג' ותמי'

והנה

הולך ממזרח ויתרובה גט מימי ימינו גט דא עפ שאי אפשר לקימו
סברי דבגדה אחת תאמינו מפרש דבא בגמ' למעוטי בשד דחזיר
דהכי קאמי בזה גט דאי אפשר לקימו כלל הולכך תאמינו בטל אבל
לעבוד על דברי תורה אפשר לקימו באיסור ותלפח על שבעה
ואי זה מתנה עלמה שכל בתורה דלא תאכל לא תתגרם מפינה
בדברים דוחה אותה לעברה בדברי תורה מתנתני נמי דיקא
בבבא מיעוץ בהיטוב את הפועל כתבו בתוכו תנן דוקא כתבו
בתוכו הוא דלית ביה תקנתא אבל לא כתבו בתוכו אפי' אמ' לעדים
ולסופר על מנת כן אינו נפסל בכך וכלבד שאי' לה בשעת מוסירה
הרי את מותרת לכל אדם מהו דתימא הני מיני דבעינן כתבו
ולא מיפסיל במה דאמי' ליהדי' לכתבו על מנת כן היכא דאמי' לאחר
כתיבת התורה שלא תנשא לפסול כיון דעביד עיקר הגט קודם
הזכרת התנאי לא מיפסיל אלא כתבו בתוכו בהדיא אבל לפני
התורה אפילו עלפה שהרי עיקר הגט על מנת כן נכפד
קמל רב ספרא בתוכו דוקא אתיך לבעל שלא יזכיר
שום תנאי והילכך כדבא שאם אמ' לה הרי את מותרת לכל
אדם אלא לפל או חוק מפל לפני התורה אפי' עלפה נמי פסיל
ואעפ' שחזר ואמ' לה הרי את מותרת לכל אדם פוסל בגט
אם כתבו בתוכו ואפי' עתניים התנאי חוק שפוסל עלפה
דהוי' שורר בגמ' מחלוקת דעל מנת ל' ודבא ואוקימנא בחוק
בדש פירקין

מתני

לא לאבא ולאבך וכו' לאו שורא
לאותפשי בהו קידושי' ולכלמי שאי' לה עליו קידושי' לאיתוי'
שאר חייבי כדירות שמנה לכה גדול וכו' כיון דקידושי' תופשי'
בחיבי לאוי' כדאמרי' בפ' סוטה דקידושי' ולהאי לא תפשי' גשם
איסור אישות אבם אשתך דאייך בגטא עתני' מי' הגשמי
ואיכא לא דלא התחתן ולכלמי שיש לה עליו קידושי' אם היתה

ואפי' בשבדה דאיסור לאו פסול דהוי שיוור וכלל לא דיספה לאיתוי
שאר חיבי לאוי' בג' עמנו ומושבי' וכלל שם חיבי' ששה למערי
ואדומי בתוך ג' דורות שה' באיסור עשה גופו שלגט עיקר כתב
הגט כך יכתבו בו ודי' דיי' הוי' ליבי מינאי וכו' וזה הספר
יהיה לך מאתי ספר תרוכי' ואגדת שיבוקין שיריך להזכירם
שעלידי ספר זה הוא מאגשה ל' אברהם ב' ישת זל עיקר הגט
הרי את מותרת לכל אדם ואם לא סעבו וסעב ודי' דיי' הוי' ליבי מינאי
ספר תרוכי' וכו' למחר להונעצא בו אינו נסמך ככך שזה הדיבור
מנועיל צמחם הרי את מותרת לכל אדם ונמינא טבח ג' לרצ
ולא היה כטוב בו הרי את מותרת לכל אדם לא ודי' דיי' הוי' ליבי מינאי
וכו' וכ' כתוב בחל' ג' ולמזל פירש שאם שגפו שלגט הוא הרי את
מותרת לכל אדם קובר ל' יהודה דיריך עם זה שיכתוב ודי' דיי' הוי'
ליבי מינאי וכו' והלכ' יהודה' ובגמ' מפ' דפליג בידים שאי' מוכחות
דרבנ' סברי ידים שאי' מוכחות הוי' ידים ואם לא נכתב לה
וד' מוכחא מילתא דבהא גיטא מאגש נה' ולי' יהודה סברא
דסבר לה ודן דמוכחא מילתא דבהא גיטא מאגש לה אצל א' נה'
כתב ודן אמרי' בדבורא בעלמא גירשה וגטא לראיה בעלמא
הוא פי' להיות לה לזכות בכל אשר תלך להראות שהיא פטויה
וידי' שאי' מוכחות הוי' ידים חלוקת אדני' ודנא בתחת
וקי' ל' כרבא דאמ' לא הוי' ידים וכד' יהודה דבענן ודי' כ' בתב
ל' ח' זל' ספר תרוכי' ואגדת שיבוקין וגט פיטורי' י' ספרים
דנא גדי' וגט פיטורי' ונהג' למכתבו בגט שזהו עיקר ספר
דמיתרג' גט פיטורי' והא' דקאמ' בגמ' ולרביה לון דתרוכי'
ולון דשיבוקי' ולא קאמ' ולון דפיטורי' לא בעי' למיחשב כידוכא
ל' לא לכתוב ודי' ביד דמטמ' דין
הוא שאגדשך אבל אם אינו דיי' עלי' שאגדשך לא תתגדי' ולא
לכתוב מיגית דמטמ' מיגית נש' ג' קפ' ל' ודאפי' ונא

הגט הרי זה בטל ואם מן התרוק אינו נגזר ואם החזיר ופירש בסוף
הגט שאות פלוני תתנויה מן על מלק אפילו מתרוק הגט כשר
בשאר שטרות מי בשינוי דאמנא כלום הלכה כל יהודה א
כל טעמו מניחא כל שאר הדברים הנכתבים בגט כגון די תהויין
הזכרים רב בתקנתא זו אמר רבא דלמא אדכרינהו רב בעל
הכא נמי בשינוי דין ומיהו רב לא הוה רב לתקן אלא מילא כדמפרש
מ' וימא דנ' לאפוקי מדל' וס' דאמ' א' עדיך לכתוב מהיום בגט
דשכיב מרש דאמנא של שטר מוכיח טעמו ולא הוי בגט לאחר מיתה
תקנת רב בטל הגט להיות הסופרים דעלנ' בו ואמ' דקימ' ל' כל וס'
בשינוי לאפוקי נפשי' מפלגא תא שינא הדבר בהתר ולא יתא
פסול במשפחותי' כד פ' ל' והנאונים אמרו שהן כל יהודה
ואפ' בשטר שיערך לכתוב מהיום ולאחר מיתה ולעולם לאפוקי
מדכחא מיתה רבא מדב טעמו היום א' את אשתי ולאחר מיתה
ופשט ליה כו' דפסקה פסקה אפ' הכי תקי' שלא להוסיף על עולמו
פ' כו' דפסקה מיתה היום לגמרי אמר כל אדם פסקה לעולם
אמיה אשתך עד שיחזור ויקדשה הולך א' תאזיז כלום נגזר
ברית טובו טעם הגט ל' מ' ל' כד כ' ב' וכו'
לית פל בשעת כך וכך ליתיה מן לשטרות לענינא דידע לנא ביה
מקום פל איך אמר פל בד פל דמקום פל וכל שום אחר וכתב
דאית לי ולא תהתי ולא רבי ולא תהיה דאשהתי עביתי בד שתי
כד לא מיטנא ופטרית שבקת ותרוכית יתכי לית אשתי פלוני
בת פל דממתא פלוני וכל שום אחר והניכא דאית לי לית ולא תהתי
ולא תהי וכל תהתי כד אית לי דאית לי וכל שום אחר וכתב
פטרית שבקת ותרוכית יתכי לית דאית לי וכל שום אחר וכתב
בפשי' למחר להרעבא לכל גבר די תעביין ואינא וימחא
דידיכי מני מני מני וימחא וכל שום אחר וכתב לעלמא
די יהוי לית מני ספר תרוכית וכל פיטורין ואגרת שיבוקי ספר

והעדים הותפני למטה
 מאתן לעבדות דיופסוק ופסוק
 מאתן שם עד שער במכירה זו ופסוק ועטיר מחרות
 ומופסוק מבכחידות שמו הנפטר מדרבא ומופסוק ופסוק מעם
 ועטיר שמו שטרה שטר חלוקה דק הבמות לא סרו מתרומת
 לאור במות לא שטרה ומשורר מוצא ומעבדת ומעבדת
 והמלכה שלא חטא להיות מוכתב למעלות להדא שם ההמוסר
 למעלות מקחו בטל כדאמרין בבבא מציעא בהאכר ורועס
 דאיש ש' דוסם סימא שש' על העבדים כד אמרין במסכת
 שבת לא אית עלה מאדס חרין מ' המוכר הזה ומתקן
 מוס' כג' ליסטים מחוין למקחו בטל ומכלשהי דנפיק קיה
 עד טיהר ומכלשהי שיטא בפניו עד שתי שנים דמאס למקס
 קמיה עד טיהר בלשון פריסיהו שתי שנים דהא דאמרין
 סימא בעבדים ליכא הנהיכא דזב' סתמא מכלהיכא
 מקחו בטל הולכך זה עכאיו אי' בו שחי' ודרך שחי' שן שהלך
 לו חוזר עד שתי שנים לפיכך מותה עמו שח' יצא בו מוט
 שחי' בתוך שתי שנים שיהא מקחו בטל לפי שבבד היה בו
 המוס' הזה ולא דאית' גרסת דב' סעדיה ולח' ול' ית' כיה
 ומ' שיחנא דנפיק עד תהר דעתין ופי' תהר בלשון פס' דב' כיה
 דלמ' שחי' שהיה מקודם את מקחו על' מחזקת מהיום עד
 שח'

מתני

שלשה גט' פסולין אומ' דת דאס' למאיר מנהר בהט
 שלשה גט' דהוולד כשר שכן היה המטבב הנה טלשה דהולד
 כשר ופסול' דט' בתשובה לר' יהודה בר' אבהס דמודה ר'
 טהר דא' הולד מפגזר דהוה ליה כתב יד במקום עדים ופס'
 סופר במקום עד אחד ולדעת דב' כתביו ועד וא' ב' זמן
 נגזי ב' למאיר דא' מוס' פידור ב' למאיר דא' מוס' כת' חותן

אהת תקנתא דרבנן דלא תנשא כדא קומנא ב' שניאנא לשווי
 ולד ממזר לא תקנן ומתב לבא ל אלעזר ה"א דאמ' עדי מסירה
 כרתה דהא פלג' ל אלעזר בסיפא לא דשרב ידו הוא וכתב יתכן
 קרינא ביה ואמ' דלכא עדי מסירה כשר מדאורייתא ומיהו
 רבנן פסליהו דילמא מת לאכשורי בכתב סופר ובלא עדי הוסיף
 לא תנשא ואם נשאת הולד כשר ודוקא כתב ידו אבל כתב
 סופר ואי שם עד הולד כמזר מדרבנן זמנ' נמי תקנתא דרבנן
 הוא משום דת מחוות כד אמרי' ב' קמא' הוסיף הולד כשר
 לא עד אחד בג' מפ' דדוקא אכתב ידו קמא' ואפי' הכי
 דלסתכלא לא ורישא אשמעי' דאפי' אי' בו עד אם נשאת
 כשר תוספ' נל דהוא הדי' אפי' בתי פסול' הולד
 כשר כג' שמי' בו זמנ' ואי' בו לא עד אחד לא אשמעי' דאמ'
 דיש בו זמנ' לא תנשא לכתחלה ואם נשאת ויש לה בעס' מ' שני
 לבול' עמי' לא תסח' ואם אי' לה בעס' רב סבר תנא ולי' ולי' יתכן
 אמרי' לא תנא והיל' לא תנא וכ' פסק' ל' יצ' יה' זל מפ' ב'
 דמינא דרישא שלשה גזי' פסול' לצ' עוטי גזי' ישן דהתם
 לכתחלה והכא דאי' עבד ולצ' עוטי גזי' קרח ושלם מלכות דהתם
 הולד כמזר כל מאיר והכא הולד כשר ומינא דסיפא הרי
 לו שלשה גזי' פסול' ומשמעה וט' לא לצ' עוטי הא דתנא המביח
 גזי' כמדינת הים ועמולה ולא צ' צע' נכתב וצ' נחתם וי' תנא
 והולד כמזר ואשמעי' מתעתיך דהך ביתא מותרתא הי'א
 דאפי' כי האי גונא משוי' ליה ל' מאיר כמזר ל' אלעזר מוא'
 מע' שמי' עליו עדים ואי' כתב ידו לא שטמ' לה צע' עדים
 לנשא לכתחלה ואבה הגט מנכסים משועבדים וכד אמרי' בכתובות
 דגט גובה עיקר' לא ואם שטר מעוה הי'א גובה מנכסים
 מנשועבדים תקנן העולם שמוא ימותו עדי מסירה ויבא הב'

ויעבר

ויבדע וימא' לא גר שותה
גמי פסול לכתחלה והולך כשר והוא איכא גמיט דאמרי לעיל
בהזדק לא תנשא בזהתם לאתנא לכתחלה לא תנשא ואם
נשא לא תנא ללא שאתא קמיא הכא תנא דבולו וליחון
פליג לקמי' דבא' תנא ולי וליחון אמרי לא תנא התם
תנשא לכתחלה ללא שאתא בתרא שעתא במשה מו' נמי
ארישא דליכא שום עד לא אמיתנא שפסול מאוס זמן
מה ל כתב ידו מה ל כתב סופר והי' ש' עליו ש' עדים דוקא
כתב ידו ועד דהוא דהולך כשר וכי תימא מה בדישא שמישין
מיהדרפ' בלא שום עד הולך כשר מי לא סיפא הוה אמיתנא
היכא דאיכא עד אחד עם כתב ידו תנשא לכתחלה ודקתנא
לכמי' צדק' זימנ' אמר' ד' בה' שטת' גמין דמתנ' מס
נשאת תנא יש לה בעס' מ' הש' קודם שטע' על שבת
כזה נשאת לא תנא ש' יתא' לעז' ממזרות על בניה לוי
א' לעולם לא תנא ואפי' א' לה בעס' ה' כל לעז' בגמין
דעדי מסירה ברת' ואפי' פסולא דרבנן לכא' ושמא לא
אף בשטרות תספ' א' דכלה' אמוראי סבדי כל לעז'
בגמין ומשמע בגמין ולא בשטרות כדמיהדר שמואל על
מילתא דרב ואמ' אף בשטרות מכא' מקום קימ' לשמואל
בדינ' ועוד אמרי' בזה צורד ההיא מתשתא דהו' חתמי עליה
תרי גסי סבר רב יוסף לאכשורה כ' אמ' עליה מבייכו' וא'
ליה זיל קטיה בעדי מ' ה' והאמ' לא מבייכו' משמע דרב יוסף
ואביי כל לעז' וצ' קמא אמרי' אמ' רבא דא' שטרא
פרסאה דמסירה ה' עליה באפי' שהדי' ש' למיבין ביה מצנ'
חרי' ופריך מי הכי ממשעבדי נמי לנבו' לית לה קנא' למא'
משמע דקימ' ל' כל לעז' אף בשטרות ל' ב' ממשעבדי
מי נמי דאישתבחי עדי מסירה פסול' וצ' דמ' ז'

חתמו בו שם ושבר ונתנו לה בית לבינה או שנמצאו עדי מסירה
 פסול הדי זה כשר והואיל ועדים שבו כשרים והרי הגט יוצא מידת
 ידה ונשמה הגאונים שהורה שהוא פסול השדו מתוכו פסולם
 אחד פסול ואכשר ונתנו לה בפני שנים כשרים הרי זה פסול לעצמה
 כמזונה מתוכו וחזינן להאריך ואם היו יודעים וכו' יש מקצת מניין
 דברי הגאון ומתירי קושיה הרב לפי מה דקאמי וכיגרע עכ"ל
 מהיכא דליכא עדים כלל אי גרע וגרע דילמא אתי למשמך עליה
 מידי דהוה מי חתמי בגווה קרובים או פסולים דאע"פ דאיכא עדי
 מסיבה כשרים לה לעמד הוי כמזונה מתוכו ופסול דילמא אתי
 עליה ואי לא חתמי עדים כלל הוי מעתבשרי בעדי מסירה הכי נמי
 נ"מ הכי

מתני

שט גטין שוי בשמותיה הדי השט בטל דלא ידענא
 נהו קל מפ"ב וכו' טופס אתה עדים נקרי עמו היינא נהו
 אחד עמוס פסול שמה לא העידו אלא עלה אחרון
 גמ' זמ' אחד נבון זהו הכלל למעלה
 שכתבו אחד לחמש נאותיה אם כתבוהו בעצמו שכתבו
 בכך בשבת גרש פל לפלונית ופל לפלונית ופל לפל וכך אמר כל
 אחד מהם לאשר ליכדי תהיו יין וכל טופס הגאונים שט עדים חותמי
 מלמטה הרי זה כשר וינתן לכל אחת מה בעדי מסירה ואם אין
 שם עדי מסירה כל שתתא מנה ז' מדרגות ידה מנה דשת
 זמ' כל אלה כגון דחד בשבת כו' למיזל אמר אם מתבכך
 בשבת גרש פל לפלוני והשנים הגא' והתחילת חתיו גמ' אחד
 באותה המנה וכתב וביום זה או בכך בש גרש פל לפלוני והשנים
 הגא' השט וכן עד שהשנים כל הגאונים והעדים מלמטה מנה
 מנה ז' לכל אחת מה בעדי מסירה הרי כול מנה טות ואם אין
 שם עדי מסירה והיתה מנה ז' או ימאה מנה יד אחת מנה
 אם היתה ז' שגיטה באחרונה שהעדים נקראי עמו הרי ז'

מגור

מאדש ואם היתה המעלה יוצאה מתחת יד אחת מהראשונות
זו ספק מהודש

מתני

שני גזין שבת, זה ביד זה ברוח
עבדים צאים מתחת הדאש, לתחת השני שם העד תחת
ושם אביו תחת השני וכי שם עני תחתיו וחזרו וחזמו תחתיו
שני ישראלים יונים הדדים בארץ יו, וכלשו, יונת כדרך הזו
אצל התימת היונים מונה נדמה כחתימת העבדים שכתביו
חותם יוסף בן שמעון בידוע ששמו שמש בן יוסף ועמיתו שם
העד חתום ענה הגש השני ושם אביו חתום ענה הדאשון חונק
היונים על כדורך תחת השני חתמו כזה

ראובן בן	יעקב עבדי
שמעון בן	יעקב עבדי
יוסף בן	שמעון יונו
נפתלי בן	יהושע יונו

את העבדים הראשונים נקרא, עמוסטר
אם העבדים חתומים נבילה הימנו כשר
ואם היוונים חתומים, למעלה השמאל
כשר וצג פדיך מידך אומאי אפסיל

ליתכשר האי בשני עדים עבדים וליתכשר האי בשני עדים יונים
והאמת, נג שכתבו עבדית ועדיו יונת יונת ועדיו עבדית
וכתבתיך הא תאני זעירי שנה כשרין ותא דיד דפסיל אחיו
קסבר ר' לוי אט לתחתום היוונים כלום שלב כמעלה לא כדרך
העבדים דחתמו טל על הדאש, כל שנה כמעלה קודם לעלות
ובתשובת האמנים טעם אדם המשתמש ביד השמאלית
קודם, אות גועלת לפי שמשנה מכרך המשתמשין
אחד עבדי ועד אחד יוני עד אחד עבדי ועד אחד יוני בא
זה לתחת זה עד עבדי יוני מתחת נג הימנ לתחת נג השמאל
ועד עבדי זעיר יוני עוד תחתה, באין מתחת נג השמאל לתחת
נג הימנ, טא שהיוני הדאשון חתום תחת השמאל יוסף בן
צפון טעם וחזר וחתם שמשון בראש השנה תחת הימנ דהכי
מפדש חתימה וידהו צא שליוסף שמשון נמיטא שמתחת

הימנע בא לתת גט השמלי שם אכיו על השמאלי ושמו על הימני
 והעבדי השני חתם שמו מתחת גט השמלי בסוף שטה ושם אכיו
 תחת הימני בדמש השטה עצמה נמנית באמתחת גט שט
 לתת גט דא' שון והיו חתם תחתו כדרכו יחיד לב תחת דא' שון
 ונפתח התחת שט נמנית על השני כזה

אבג' פריך	ולתבשר דא' בעד אחד
עבדי ועד אחד יוונ	ודא' בעד א' עבדי
ועד אחד יוונ	ומתריך האתאני זערי
שטה כשרין	ותגא דיד דילג' גודלית
חתום תלתא אחד וחד	כלמ' דילג'
תלתא אחד אשמלי	וחד אחד אימני
אימני יוונ קמא סהלכתו אשמלי	ועבדי תגנא גודלית
יוונ כתרם כהלכתו והוותתא אשמלי	והוה ליה ימנע פסול
אי נמי דילג' תלתא אימני וחד אשמלי	כג' שחתם יונ' דא' שון
כדרכו יוונ השט כתב גודלית כמזה שראה העבדים חתומים	ונמיתא שט היונם ועבדי דא' שון חתומים על הימני ואין על
השמלי לא אחד	הולבך שניהם פסולים אי נמי ארבעה אחד
דא' שון כהלכתו אימני	יוונ קמא גודלית ועבדי שט כהלכתו
יוונ שט גודלית והוה ארבעה אימני	והוה ליה שמו פסול אי
נמי ארבעה אשמלי	כג' שחתמו העבדים גודלית והיו חתומים
והוה ליה ימנע פסול	

אחת חתמה דא' כפיל דא' שון
 וחד אחד אימני וחד אחד אשמלי
 ונמיתא שט היונם ועבדי דא' שון חתומים על הימני ואין על
 השמלי לא אחד הולבך שניהם פסולים אי נמי ארבעה אחד
 דא' שון כהלכתו אימני יוונ קמא גודלית ועבדי שט כהלכתו
 יוונ שט גודלית והוה ארבעה אימני והוה ליה שמו פסול אי
 נמי ארבעה אשמלי כג' שחתמו העבדים גודלית והיו חתומים
 והוה ליה ימנע פסול

מתני

בדף השני שחיתו ברוחב המגלה והעדים
 הדר השני מן העדי בעליו שלימי הגט או בעליו השמאלי
 או מאחוריו כגו פשוט שחיתו חכמי להיות עדן בלבו פסול
 רמזל ואם נגסו לה בעדים כשר הקץ חיבד זה אצל זה כגו
 אי מקיפין שתי חביות שניהם פסולים רמזל ואם נגסו להם
 בעדים שניהם כשרין וזו היא מנהגה

דאטאטירא ציטירא ציטירא ציטירא

מאד צדק
 מאד אמת
 מאד צדק
 מאד אמת
 הרי את מותדת
 לכל אדם

שאי נקדחת החתימה לא עם זה ולא
עם זה ראשו שלזה בעד סופו שלזה את
שהעדים נקדו בסופו כשרי שיה
החתימת העדים כלפי סופו ולא שיה
החתימת כלפי ראשו כזה

הדי אתמוותת לכל אדם
דאובעד שמשועד
הדי אתמוותת לכל אדם

דמגזל אם היה יונתא מתחת
יד שהעדים שקראים בסוף
גמטה הריזומגולט ומ

אנשים נכונים בראש גיטא חסידה מורשת
שהעדים שחתמו בראש הדף שנים מן מעוררין או מאחורין
ואם נאמר לה בעדים כשר

והוא רדיף במתחא ומתחא שניכר בית מתחת הקלף סביב
כלהו שם היה בוקלף למתחא ולא מלמטה שניכר
סביבות הקלף שחור ועב שם שם תשרי העצים כדרך שושי
קלפים שני שדי אבנים סביב למתחא הקלף ומתחיל לתקן
ובשמי דיוח מלמטה עסיקין דלכא למפרך אימלוכי אימלך
שמה מתחלה נמלך שמה למטה והדר אימלך למחר זמן לחור
ולמחר ומתחיל הרמון דלך דכיו שמי דיוח למטה ליכא למחש
לכא גט שנתו כתב

מתני

ועדיו יונת והם
יודע לכתוב סמותו כשר וכך היו בתי הדעת שלוש קצרה
למה היו חותמי עד לא פלגו בפלגו חסידו שם לו שלמה
טוב ולא שמו ממש מעשה בחזקה למ ואשמע
חתם קופר עם עד אחד שנת דכשר דהו לכו שני עדים
מתע דלח חיש למימר הדבר לא יזוה שיחתם הסופר לא יזוה

[illegible]

לסופר כל ויקרב ולכל אכל ויחממו וחישי הקדש שלוחים לסופר לסופר
ואחתמוה להא לאחשי כר אוקמנה צפמי שאחזו דהא מעיל
קסי היא דאממיל לא מימסרן לשליח דהוה ידע ליה לנפסא
דסטרן שהיו מכירי שבת יד סופר וחתומת עד אחד ולא היו
מכירי חתומת השני עד עשרה הדורות הויא חניכא אס
כתבה בנב לא פסלה למיהוי כשינה שמו ושמה על שלשה חרות
כשר מיכא ואילך פסול לבצמא מן שיש לו חניכה חדשה
אם כתב חניכא ולא כתב שמו חידוש בעיר וכך כתב חניכא
שמו ושם בנב אבל בנב שהוא דור רביעי אם כתב חניכא
פסול שהוא שיש אע"פ שמה אחר מן המשפחה נקרא בנותה חניכה
ובעבור זה עריך שיכתב שמו חידוש בנב חניכה בלשון ערבי
בנב היינו דור שני ובנב בנב היינו דור שלישי ומיכא ואילך
קרי ליה ונשטם כדי בנב הקדש דאמרי שהיו צריכות
או שהיתה מסורה לו פסול להתינה לנשא ופסול להכונה
ומפדש בנב דמים לאו בני עשויי ניהו ואפי' כדי כדתנא לנכין
לפניהם ולא לפני אדם וטעמא מאי כדי פסול להכונה הוא ולא
בני עשויי ניהו גזר טה דבנב ליפסול להכונה משום דמיתקן
ישלש ואת למימר ישלש נמי שישנוהו כדי לא פסול והוא
גמא מכלל הוא ושלש כדי דמים לא גזרינן דפסול אטו שלש כדי
דנש דאין נמי מיתקן שלש כדי דנש גזירה אטו כדי הוא גופה
גזירה ולא גזרינן גזירה לגזירה דקא מעשי אע"פ בוסה את
איש להוסיף את חשון כדי הדינא חנן שמיא חנן מנחמין
ולא סמוכין דמיתקנין אהים דיינין ואי סמכינה בנותיה לארץ
בדאמרי כפל קמא דסנהדרין אמוראותא סיפוט כמו אמוראות
לפניהם קמיא משבשים זקנים שעל שמו להר קודם מות גזירה
טבת ולמשה אמרו וואלעם שכתבה פרשה זו אחר מות תורה
קודם מות תורה נאמרה ובענה המזבח והעל עולה ושלמים ובאותה

דס נעבן לבדית לפטתם שלביתר הדור לא לפט הדיוטות
שלחותהוקם עבדיך פי רחל כלום כן ששען במשנתו ואלו
שטפי אות להויתם כל הקולשן אותו לכנס מידי דהולאות
והלמות מי הדי גלות וחלות נגי נעבד שלחותהו ומן
אגדי בשמעתא קמיתא דסדדרי דבענ שלשה מומות גמלתא
דשכיחא כל הודאות והלמות וגמי כוונתה תספ
תרתי בענ מילתא דשכיחא ומיתבה חסדו כים בדאמרי בדיא
החובל בשות לא עדינ שלחותהו אטא דשכיחא לתבה חסדו
כים

מתני

מקודשת פניה שימא עלה קול פלונת מקודשת
היום לפלו ויש דברים נראים כדפרי אמוראי בגי הרי זו
מקודשת ולא תשמה לאחר בלא גן מגורשת הרי זו
קנף דהכי קאמ' אשת כה שימא עלה קול פלונת תעבשה היום
הרי זו מגורש ואסורה עוד לשב תחשו דאלו מגורש לתקולא נשח
ליכא לפדושה ומשום יתירת קול נשדו אשת איש לעלמא
והינן דפרי' בגי ואסרי לה אגדה על בעלה אם היה כהן וצבד
שלא יהא שם אמרלא שלא יהא שם עם הקול של קדושי' או
של גרושי' משל ועם שהוא שובר את כח הקול גירס פל' את
אשת על תנאי זהו שובד של גרושי' שמא לא נפנים התנאי
זרק לה קידושיה ספק קרוב לה זהו אמרלא של קדושי' והוא הדרי'
אויבא' ואסרי' לה אגדה
נתיב' ומגורש קמאי אשת כה שימא קול שלשה נעלה
קתב מתע' דחיישי' לקלא ואסרי' לה עליה והא אמ' דב' מי' כב
קלא דבד' טסוא' שימא עלה משט שמת ולא ימא עלה קול
נשוא' לא חיישי' ליה כלל אס' נשאת לבד' וימא עלה קול שהיתה
זונה או גרושה לא מפקין לה מיניק לא בעדות בדורה וזו שמה
ועומדתהיא הכי קאמ' כו הא קול דמגורשת אדו שאמאי' אמשח

פטיה שיטת עליה קול שהיא מקודמת חיש' לה ואסורה לישא אלא
לאותו האיש. חזר וייטא עליה קול מגורשת לגדשה אותו פלג
שיטת עליה קול קידושין מגמגמ הרי זו מגורש' ומותרת לכל
מאי טעם הרי קול שחשט' לו בתולה ואסורו עמו: טריות' לתורת
ביתתה בדרך המתקדש' שמהגות שמחה באור נר בראמרי
במה דרי' אור הנר בכבוד חיל משתה שם יטא לה לאותה פטיה
קול בעיר שמזה לה' ולעבד או לחייבי כריתות שפוסל' אותה
לכהונה מ' חושש' לה: לאסרה לכהונה דפריעותא בעצמה
חזון שמהק' בשוק או שמישך לה ב' דריה' גרעה בשוק' חלה
נאותה גר' בשוק' תצא אם נשאת לקין משיש' ויתג' בה
מוזרות בעבה' נשים הטוות לאור העבה ודרך' לשוח שיחות
בטלות ולדבר על חסודות שבער אם יזכירה בדבר ערוה וצ"ח
אם נשאת לקין לא הנחת וכן שיש חוששים מושיט' קול
חנם בדמז מועט' ובשמות לכהונה קאמ' אלא דמית' קרא
דערות דבר' תוספת' והאי דלא פיר' ר' ש' מילתיה דרבא דלשון
במשמע' לבאורה בריתא דמיינת' בתנאי' משוכ' אם כ' הוה ליה
לבישוק' כל שמת' דרב' אש' כלל' דבר' ששואין לא חיישי' ליה
ושור מדמסיק' על דבא בתנאי' ועל דב' אש' לא מסיק' ועל
מדק אמרי' צ"ל שגרות' הויתא אות' משום שסרע' מי' לה לא קנס' ואל
פיר' ומפרש שיטת עליה שם דב' לרעה דנפק' עליה קול' חזאי
ופריך והאמ' רבא יטא לה שם מזה בער' כן משמע דאיידי' שפיה
והוה מתי' לשט' חתם תנאי' היא לא נחא ליה לשט' כבול' עלגמא
ק' פי' רב שמש' צ"ל לה' צ"ל ל' יוח' ב' נורי' אומ' בדבר ברור והיל
טתיה' בעולה' יטא על בטלה קול שהיא בעולה' מ' חוששין
לה לאסרה בבק' גדול' דילמ' פריעותא בעל' חזון' לה' דהא דתנן
מתע' דח' ש' לקלא היי' דק אמרי' נרות דוקות וכו' שהדברים שדברים
שואה' על פטיה קול שהיא נשואה זה ימים ואמ' מוחזקין בה שהיא

פניה איחוש שיהיה דקלא דמתת' הייט שאומ' היום נתקדש ^{קדושת}
מקדש' יצא עליה קול שנתקדש היום אבל לא הזכירו שמו ^{למ}
לפני נתקדשה לא נתקדשה סתם איחוש שיהיה. תוספ' ^{מ' ע}
דנח' נאמרה איחוש שיהיה שצריך לנאמרה. מרובה דל' ^{ל' ע}
תמיכ' נאמרה. היה הדבר מהפרסם יותר אם איתה דנאמרה. בעד
אחרת יוצא עליה קול כח פלוגת מתקדשת בעד פלוגת ^{מ' ע}
יצא עליה קול שהיא ממזרת' הקדוש פלט נכסיו איחוש שיהיה
למקור נכסיו עליו. אמרת' לאמר' אמרת' מהדר' במקום
אמרת' חוש שיהיה לאמרת' איחוש. אמרת' לא במקום ופתח' ^{ל' ע}
לדבר שכלל' למד' שם אמרת' חוש שיהיה אמרת' פלוגת
יש לדבר והקול כול' דה' זל' שיהיה עליה קול שהיא מקדוש' ^{ל' ע}
שאינה מקדוש' כל' ההוא מעשה באשה אחת שהיתה גולה ^{ל' ע}
וקפץ עליה בני אדם לתקדשה ואמרת' מקדוש' אני לימים שבחה
וקדשה עתמה אמרו לה חכמי מה דאית' לעשות כך אמרה להן
כתלת' שבאן על בני אדם שאינם מהוגנים לי אמרת' להם יורד' ^{ל' ע}
אני עבשין כשנאמרו לי הו' לי עמדת' ונתקדשתי לו וזו הלכה
העלה ל' אחא שר הבירה באו שם לפני חכמי ואמרו שו' שעתה
אמרת' לדבירה נאמרת' ולתאמר שכל אמרת' יצחק הדבר
להישמע ולהואמר לא אם מקום שמרמה הדבר שיש ^{ל' ע}
כל' ש' אמרנו מעשה באשה אחת וכי נצטוו יצא הקול
מעל שלה נשמעה האמרת' והוא דקת' וכלבד שלה יהיה
שם אמרת' דנשמע דנשע' אמרת' לה שמע בהדיא' ^{ל' ע}
כותה' דמקום אמרת' ללמד בנינו. דהא דרבה דאמ' מיכא
ועד עשרה ימים כבר דחאה ל' יוחנן לעילא' דאמ' וזה בר צלחה
אמ' ל' יוחנן למה שישמעו קול הברה בעד לא סיי' שיהיו נדות
דלקות ומגרות מועצות וכן אמר' נבגין ויוצא' אמרו דבר
זה הוא קול לא אמרו דבר זה הוא אמרת' פי' אמרו דבר ^{ל' ע}

פלגתה נקדשה זהו קול. לא אמרו דבר זה כלום. לא אמרו הדבר
 קול מקוים לא הוסיפו שובר עם הקול כגון נתקדשה בספק הוסיף
 אמרת לא אמר. בגלל לאסוקי מדרכה בר דב הוסיף דאמ אמרת לא
 ש אמרו אמר מיכאל ועד עשרה ימים. ולא היה חזק בדין
 שלא בקרן בית דין אחריו שלא תהא שמישתקול הדבר. לא קל
 הוא לא אם כן ידעו בית דין השיר שכן יצא הקול פלג מעידי
 ושמעו ונזרו שיחשו לקול זה דבר נשואי. נשאתה ונסתת
 כך יצא קול שהיום הזה נתקדשה לאחר קודם נשואיה. לא חישב
 לה. לאסורה על בעלה ולא להעדיפה גמ מבטל הקול שם חתה
 מעדיפה גמ נמצאת אסורה על זה דמהזקת לקלל וגמיתא בועל
 אשת איש וקיימ' ל' בשם שאסורה לבעל כך אסורה לבעל. היא
 שתר אירוסין חייבין לה. ומגיש ראשון ומשמש. לא חישבין לה
 ואינה עדיפה הימנו גמ שלא תתנה על זה קידוש משני. בעדים
 זה עמידו דבר על דבין. היו בודקין אחר הקול להעמיד דבר על
 אמינתו אם אמנתאם שכן. והודיעו שיקרו שדבר מאי היה
 למה הזקימם להעמיד דבר על בודין. לא עדיפה גמ משני. דאשת
 איש לא תפשי בה קידושי. אתא לכוומר מהזיר גרשמה. האירוסין
 דאמרי עליה שגרשה ראשון תחלה קדשה שני. ועכשיו חוזר
 ומחזירה. שייט רבנן בקידושי שני. ולא קידושי נהו. משנה
 מקודשת לראשון ולא שי אמרו שגרשה ראשון תחלה שהכל לא
 ידעו גמ שהעדיפה משני. פ' א שייט רבנן בקידושי דקמיא
 וקידושי טעות הוא יצא עליה קול כזה ואחר כך מזה. שלא קדשה
 שני לפניו קידושי תורה לא קול יצא שקדשה אחר הראשון. אף
 בזוג גרש ראשון ולא יגרש שני ושם ראשון דאמ' דקלל בעצמו
 הוא הקדש נמי קידושי שני חישב דילגל למכור גרש ראשון. תחלה
 וקידש שני ועכשיו חוזרת לראשון. צושה שנתאסרה מותרת לטעוס
 כלום. אף מאגרשה שני ומשמש ראשון. ואפי' רב הונא מודה בהא.

וכן

ואם כדאמר רב שיטא כדירדב מידי דבההיא הילכך הווא
הקדיחה שפרט ענידי

מתנ

חור או צמח
כמו כי מש קדחה צמי ל ענידי
אם שפי לא מינח לא ערוה ולא דבר ובהלכך מפדפלי בלשמו
בלקס דאם כי משמש ל לשוטר או דילמא לא הווא צמי
משמע הווא הווא כי מינח בה עדות דהא מינח בה ערוה הווא לא
לא יגרעה וכתהלל נמי משמע הווא לשו דהא כלום מפעל צמינח
בה או ערוה או דבר ואם לאו לא יגרש הולכך אם לא תמינח
דקאמר קרמ הווא מפעל צמינח בה כד מפדש בה ולא מאס חש
ול ענידיה מפדש לה להאמי כי בלשו אם הולכך תני מיליטו
תמינח חשלאמי בעיטו ואם מינח בה עדות דבר לא מינח בה
ערוה ולא דבר לבית הלל וגרסה מהו מי כינח ליה לאה דורה
אם אונס ערוה בתולה לא יוכל לשלחה כלימיו ואמר כי
דווא כלימיו קרמ יתרה הווא ובהלכך לא יוכל לשלחה ואם יתרה
לא תהא כשילוחיה כלימיו שבתדי כופי אורט להחזירה ואינו טקח
על שילוחו שהסבב עתה לעמוד והחזיר מכלל דכל המגרש אינו
בעמוד והחזיר דמי כל המגרשים נשועתם בעמוד והחזירה
ל לא לוי בהא דהא גם שאר מגרשים ישל כק מהו יש שונס
בדבר אולם שדעות צמחכל דעות צא חסוקות אסטנסות
צמחכל וגמשה יש שהווא אסתנס וקן צמחכל מהמחאוס
מועט ויש שאינו כל כך אסטנס ויש שאינו אסתנס כלל
ק דיעות צא חסוקות צפריטות יש מקפיד על פריצתו
ויש שאינו מקפיד כל כך ויש שאינו מקפיד כלל פפוס צמח
בעצה שלמדים מגדלה נשיא וכאוינא מביתו לשוק ועל דבר
בפניה של תדבר עם כל אדם ומדה שאינה הוואתהיא צמח
ק איה נבשר צמחם ומזה תחתיו ופרומה משעל יצדיח
אצל איתולה כדרך אדוקות שבעפר שבער צמח מציה

בנ אדם סלקא דעתא. אם כן דגלים לרוב שזונה היא ואסורה
 לן. במקום שבו אדם דוחקין והיא נענית לעיניהם למהר
 כשה לנכשין בנדיה. כי שם שלח אמר יון אהי ייט וכסה חמם
 על לבשו אמר יון יצא ונשם בל ולס' תבג. פסוק הוא צעזעור
 אם שמת שלח ול יוחנא אמר שמי המשלח לטות מקום. בל
 אשט דאשוע שמי המשלח ואפי' מזהב מוריד עטו ומעלות
 נגורים משמש קרא דסט בתריה אשת נגורין וסת ושמר צדוקם
 וכל נשן איבד. אבל אשת שנה אם שמת שלח והא חזן
 כל עקבה דהא אם שמת שלח סתמא קרא ובי לרצ דוודה ציל
 יוחנא הכי סברי ירוש' צתה לתקידושי' ל חנניה בשקל פיעוס
 כל הפרשה כתוב להי צמאות ובארושי' כתב כי שם שלח אמר יון אהי
 ייט שלח ייחד הקנה שמו בארושי' לא ניש צבד. בסיפרי. דהנה
 והיתה לאיש אחד לא מכל וג יסר צף שקל לנה כי מי שזנת
 שנתגשה תהא אסורה לחזור למגש תל וכתב עד וג וימחה
 בגא מקדש אסורה לחזור לראש וכל שקל לנה אחר שנתגשה:
 כל דה דם

תשמיש
 ונה קדוש
 ינה

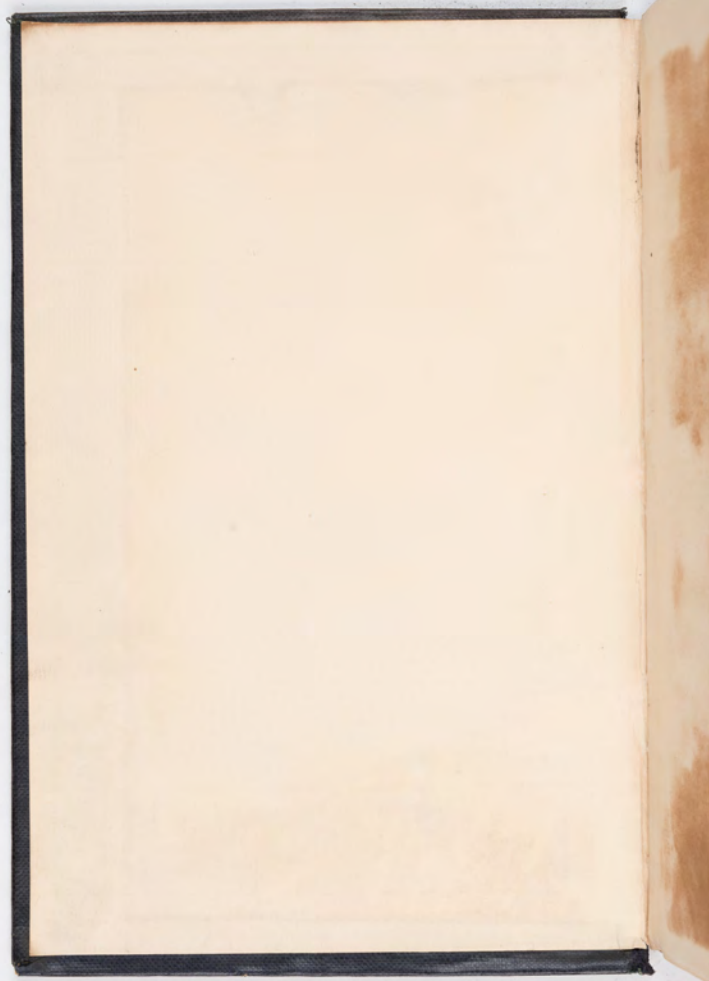

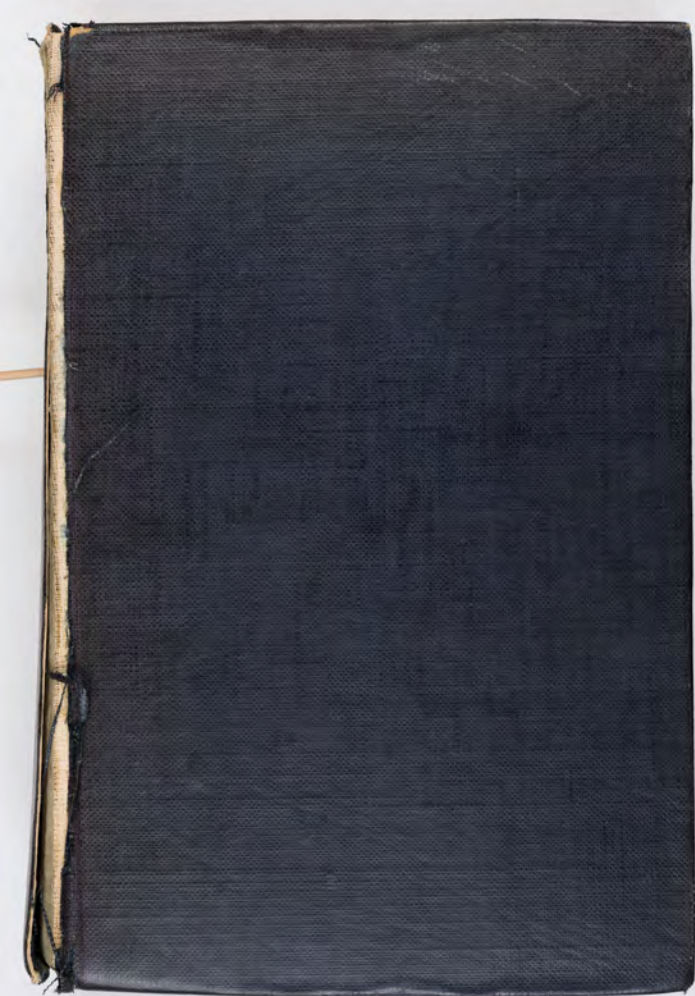
[Faint, illegible handwritten text from another page.]

HALBERG

BIELIT

COMMENTARY
ON
ALFASI
—
JUDAH
AL-MADARI

JUDAH
AL-MADARI

Y.U.
MS.
1365

